

У СВІТІ
ПРИГОД

ДЖЕК ЛОНДОН

СМОК МАЛІЙ

ДЖИВІДАВ

Д Ж Е К Л О Н Д О Н

СМОК МАЇЙ

Державне видавництво
ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ УРСР
Київ 1961

Повість «Смок і Малий» — один з пайцікавіших творів Джека Лондона — майстра пригодницького жанру. В ній розповідається про мужніх людей, що вступають у жорстоку боротьбу з ворожими силами природи і перемагають.

Герой твору, молодий журналіст, з власної волі залишає велике капіталістичне місто і їде до Аляски. Разом з своїм приятелем, Малим, Смок веде привільне, але сповнене небезпек життя золотошукача. Хоч сміливців всюди супроводжує успіх, однак вони не шукають зиску. Заради врятування друга вони ладні пожертвувати не лише останнім доларом, а й власним життям.

Переклад з англійської за редакцією
П. ШАРАНДАКА

Малюнки та оформлення художника
А. БРУСИЛОВСЬКОГО

Перекладено за виданням:

Jack London, Smoke Bellew,
Smoke and Shorty,
Mills and Boon, Limited
London, W.

СМОК
БЕЛМО

СМАК ВЕДМЕДИНИ

I

Спочатку його звали Крістофер Беллю. В коледжі він став Крісом Беллю. Пізніше, в колах сан-франціскської богеми, його охрестили Кітом Беллю. Та врешті він здобув собі прізвисько Смок Беллю, й інакше його вже не називали. Історія цього імені є і його власною історією. Можливо, нічого й не сталося б, якби в нього не було матері, що палко його кохала, і залізного дядечка, та ще коли б він не одержав листа від Джіллета Беллами.

«Щойно переглянув примірник «Хвилі», — писав Джіллет з Парижа. — Певен, що О'Гара досягне успіху. Проте він ще не знає всіх секретів ремесла. (Далі йшли поради, як поліпшити журнал). Піди й передай О'Гарі мою думку. Але мене не видавай. Хай думає, що це твої власні міркування. А то ще зробить мене своїм паризьким кореспондентом. Дуже мені потрібно, коли я друкуюся в товстих журналах і щоразу отримую готівкою!

З цього й почалося його рабство в О'Гари та ненажерливої «Хвилі». Тижнями не вилазив він з редакції, витримував наскоки кредиторів, лаявся з друкарями і щотижня вимушував з себе двадцять п'ять тисяч слів. Працювати ставало дедалі важче. «Хвиля» зовсім загордилась. Йй навіть закортіло виходити з малюнками, які коштували до біса. А грошей, щоб заплатити Кіту та взяти йому помічника, не було.

— Ось що значить свій хлопець, — пробубонів яось Кіт.

— Дякувати богу, що він сотворив таких хлопців! — слізно промовив О'Гара, палко стискаючи Кітові руку. — Ти врятував мене, Кіте! Ще трохи, мій друже, і все піде як по маслу.

— Яке там піде! — жалібно вигукнув Кіт. — Я бачу, що тут мені доведеться й вікувати.

Та трохи згодом Кіту здалося, що він знайшов спосіб визволитися з каторги. Одного ранку в присутності О'Гари він раптом спіткнувся об стілець і простягнувся на підлозі. Згодом зачепився за стіл і перекинув тремтливими пальцями баночку з клеєм.

— Що, пізно ліг? — запитав О'Гара.

Кіт потер очі і злякано подивився навкруги.

Перш за все нехай вижене того дурня, що пише про музику та мистецтво. Крім того, Сан-Франціско завжди славився своєю власною літературою. А де вона? Скажи, хай мотнеться по місту та знайде здібного хлопця, який би згодився писати йому для журналу історійки — живі, яскраві, сповнені романтики і справжнього сан-франціскського колориту. Одне слово, роман з продовженням».

Кіт Беллю одразу ж побіг до редакції «Хвилі», щоб виконати доручення друга. О'Гара слухав. О'Гара сперечався. О'Гара погодився. Він вигнав дурня критика. Потім узявся до Кіта, — і з ним трапилось те, чого так боявся Джіллет, навіть там, у далекому Парижі. Коли вже О'Гара чогось домагався, ніхто не міг йому одмовити. Він був так ласкаво й нездоланно настирливий. Не встиг Кіт Беллю вислизнути з редакції, як був уже заступником редактора, зголосився щотижня давати кілька шпальт критики, — поки не знайдуть когось іншого, — а також регулярно постачати десять тисяч слів про життя Сан-Франціско, — і все це задарма. — «Хвиля» ще не може платити, — пояснив О'Гара й переконано додав, що тільки одна людина здатна писати, і ця людина — Кіт Беллю.

— Який же я дурень! — бурмотів Кіт, спускаючись сходами.

— Ні. Щось з очима. Вони немов на лоба лізуть.

Кілька день він спотикався об конторські меблі. Але серце О'Гари не пом'якшало.

— Знаєш, Кіте, — сказав він якимось. — Тобі слід звернутися до окуліста. Є тут такий Гесдепл. Чудовий лікар. І це тобі нічого не коштуватиме: ми надрукуємо йому об'яву. Я з ним сам побалакаю.

І, вірний своєму слову, вирядив Кіта до окуліста.

— Нічого у вас нема, — сказав лікар після довгого огляду. — Чудесні очі! Одна пара на мільйон.

— Гаразд, але не кажіть О'Гарі, — попрохав Кіт. — Та дайте мені темні окуляри.

Єдине, чого домігся Кіт своїми хитрощами, було те, що О'Гара тепер при кожній нагоді висловлював йому своє співчуття і говорив про той прекрасний час, коли «Хвиля» стане нарешті на ноги.

На щастя, Кіт мав власні кошти. Порівняно невеличкі, але їх вистачало на те, щоб належати до кількох клубів і утримувати студію в Латинському кварталі. Щоправда, з того часу, як він став помічником О'Гари, витрати його значно поменшали. Йому ніколи було сіяти грішми. Кіт тепер ніколи й не заглядав у студію і не частував більше місцевої богеми

своїми славетними вечерьми, приготовленими на жаровні. Проте грошей у нього все одно не було, бо «Хвиля» їх геть чисто поглинала, висмоктуючи не тільки його мозок, але й кишеню. Ілюстратори час від часу відмовлялися ілюструвати, друкарі час від часу відмовлялися друкувати, і навіть маленький посильний час від часу відмовлявся бігати. В таких випадках О'Гара зиркав на Кіта, а Кіт мусив платити.

Коли пароплав «Ексцельсіор» прибув з Аляски і привіз новини про клондайкське золото, яке звело з розуму всю країну, Кіт зробив досить легковажну пропозицію:

— Слухай, О'Гаро,— сказав він.— Ця золота лихоманка буде зростати. Повернуться дні 49 року. А що як і мені чкурнути туди, по матеріал для «Хвилі»? Я сам покрию витрати.

О'Гара похитав головою.

— Редакція не може обійтися без тебе, Кіте. Ти ж не закінчив ще свого роману. До речі, щойно я бачив Джексона. Завтра він вирушає до Клондайку і згодився щотижня надсилати нам інформацію. Я не пускав його, поки він не дав обіцянки. До того ж це нам нічого не коштуватиме.

Того ж дня Кіт ще раз почув про Клондайк, коли забіг до клубу і здивався там з дядьком.

— Здорові були, дядечку! — привітався Кіт, сідаючи в шкіряне крісло та простягаючи ноги. — Призволяйтесь, будь ласка!

Він замовив коктейль, але дядько задовольнився лише слабким кларетом¹, що його він пив завжди. Старий глипнув з гнівним докором на коктейль, а потім на обличчя небожа. Кіт зрозумів, що дядько збирається дати йому чортів.

— Я поспішаю, — мовив Кіт квапливо. — Біжу на виставку Кейта, про яку мушу подати півшпальти.

— Що це з тобою? — запитав дядько. — Ти блідий, як мрець.

Кіт тільки застогнав у відповідь.

— Видно, скоро я матиму приємність ховати тебе.

Кіт сумно похитав головою.

— Лиш не давайте моє тіло на поталу хробакам. Краще спаліть мене.

Джон Беллю належав до того старого, суворого й загартованого покоління, яке в п'ятдесяті роки волами об'їздило безмежні прерії. В ньому була та сама витривалість і мужність, котру з дитинства гартувала боротьба за освоєння нових земель.

— Не так живеш, Крістоферел! Мені соромно за тебе.

¹ Кларет — червоне вино.

— Веселеньке життя, еге ж? — засміявся
Кіт.

Старий знизав плечима.

— Не печіть мене так очима, дядю. Хотів би, щоб це було від веселого життя. Розваги? Та я просто не маю часу!

— Що ж тоді діється з тобою?

— Переробився.

Джон Беллю зареготав.

— Невже?

Знову регіт.

— Людина—продукт оточення,— проголосив Кіт, вказуючи на дядькову склянку. — Сміх ваш рідкий і гіркий, як оте вино.

— Переробився! — глузував той. — Ти ж за все своє життя й цента не заробив.

— Б'юсь об заклад, що заробив. Тільки ні разу й цента не одержав, хоч заробляю п'ятсот доларів на тиждень і працюю за чотири-п'ять годин.

— Малюнки, що їх ніхто не купує, чи, може, якісь інші дурниці? Ти вмієш плавати?

— Колись умів.

— А сидіти на коні?

— І це доводилось.

Джон Беллю з огидою чмихнув.

— Добре, що батько помер і не побачить таку гидоту, — мовив він презирливо. — Твій батько був справжній чоловік. Розумієш? Чоловік, а не баба! Гадаю, він вигнав би з тебе ці мистецькі дурощі.

— Що тут вдієш! Тепер часи занепаду, — зітхнув Кіт.

— Я міг би зрозуміти й терпіти це, — люто наступав дядько,— якби тобі хоч щастило. А ти ж ще й цента не заробив, ні разу не виконав гідної мужчини роботи!

— Гравюри, малюнки, опахала...— запротестував Кіт.

— Партач ти і невдаха! Які картини ти намалював? Поганенькі акварелі та бридкі афіші! А чи відомі вони публіці, навіть тут, в Сан-Франціско?

— Ви забули. Одна з них висить в залі цього клубу.

— Мазанина! А музика? Твоя люба дурненька мати витратила сотні на твоє вчення. Але нічого з тебе не вийшло. Ти не заробив і п'яти доларів, хоча б акомпануючи кому-небудь на концерті. А твої пісні? Божевільне виття. Їх ніхто не співає, крім отих дурнів, що граються в богему.

— Я надрукував якось цілу книжку. Пригадуєте мої сонети? — несміло промовив Кіт.

— Скільки ж це коштувало тобі?

— Тільки дві сотні.

— А що ти ще зробив?

— Поставив п'єсу в літньому театрі.

— Що ж ти отримав за неї?

— Славу.

— А ще вмів плавати і навіть пробував їздити верхи! — Джон Беллю стукнув склянкою об стіл. — На що ти зараз здатний? Грошей на тебе не шкодували, а ти навіть в університеті не грав у футбол. Не веслував. Не...

— Я трохи займався боксом і фехтуванням.

— Коли ж ти боксував востаннє?

— Ще в університеті. Там мене вважали добрим гравцем. Тільки я був...

— Ну, доказуй!

— Ненастирливий.

— Ти хочеш сказати, ледачий?

— Можливо й так.

— Мій батько, сер, а ваш дід, старий Ісаак Беллю, убив кулаком чоловіка, коли йому було шістдесят дев'ять років.

— Убитому?

— Ні, дідові, безсоромний ти блазню! А ти не вб'єш навіть москіта, коли тобі буде шістдесят дев'ять.

— Часи змінилися, дядечку! Тепер за вбивство запроторять до в'язниці.

— Твій батько проскакав верхи сто вісімдесят п'ять миль і загнав трое коней.

— А якби він жив тепер, то міг би зробити цю подорож в поїзді, та ще й добре виспатись.

Старий аж задихався від люті, але спитав:

— А скільки тобі років?

— Гадаю, що...

— Та знаю. Двадцять сім. Ти скінчив коледж, маючи двадцять два. Потім мазюкав, бринчав, базграв, бив байдики п'ять років. Скажи на милість, яка з тебе користь? Коли я був таким, як ти, то мав тільки одну пару білизни. Я гнав товар до Колузи, був міцний, як скеля, і спав на скелях. Живився в'яленим

м'ясом та ведмединою. Та й зараз, порівняно зі мною, ти баба. Я можу миттю покласти тебе на лопатки або збити з ніг кулаком.

— Не можна зробитися силачем, спорожнивши склянку коктейлю, — з жалем пробурмотів Кіт. — Хіба ви не бачите, дядю, що часи змінилися. До того ж у мене було інше виховання. Моя люба, дурненька мати...

Джон Беллю сердито засовався.

— ...як ви самі кажете, була занадто добра до мене. Тримала у ваті і таке інше. Якби я, ще юнаком, зробив хоч кілька таких подорожей, що зміцнюють силу та мужність... Мене дивує, чому ви ніколи не кликали мене з собою? Брали ж ви Хела і Роббі до Сієрри та Мексики.

— Бо вважав тебе надто тендітним для цього.

— Ваша вина, дядю, і моєї дур... любої матері. Як же я міг стати міцним? Що мені лишалося, окрім гравюр, малюнків та опахал? Хіба я винен, що ніколи не працював?

Старий дивився на свого небожа з неприхованою відразою. Терпець йому увірвався.

— Гаразд. Я саме збираюсь їхати в одну з таких подорожей. Може, поїдеш зі мною?

— Трохи запізно, мушу сказати. А куди ви їдете?

— Хел та Роберт збираються до Клондайку. Я хочу провести їх через протоку до озер...

Старий не доказав, бо юнак підстрибнув і схопив його за руку.

— Визволителю мій!

Джон Беллю насторожився. Він не сподівався, що його запрошення буде прийнято.

— Ти ще обміркуй все як слід,— мовив він.

— Коли ми ідемо?

— Це дуже важка подорож! І ти нам тільки заважатимеш!

— Та ні. Я працюватиму. Я навчився працювати, відколи потрапив до «Хвилі».

— Кожен мусить узяти з собою запас харчів на цілий рік. Там буде така метушня, що індієць-носії не впораються з усім. Хел і Роберт перенесуть свій вантаж самі. Отож я й їду, щоб їм допомогти. Ти будеш тягти на плечах стільки ж, як і вони.

— Випробуйте мене!

— Ти не зможеш носити вантаж.

— Коли ми ідемо?

— Завтра.

— Тільки не думайте, що це на мене вплинула ваша лекція про витривалість,— сказав Кіт на прощання. — Мені потрібно здихатись О'Гари.

— Хто це О'Гара? Японець?

— Ні, він Ірландець, великий рабовласник і мій найближчий приятель. Видавець «Хвилі» і жорстокий гнобитель. Він навіть мертвого примусить танцювати.

Того ж вечора Кіт написав О'Гарі:

«Беру відпустку на кілька тижнів. Найми собі іншого хлопця, хай допише роман. Пробач, друже, здоров'я вимагає цього. Коли повернусь, працюватиму за двох».

II

Кіт Беллю зійшов на берег у Дайї серед божевільної метушні тисячного натовпу з тисячопудовим вантажем. Цю силу-силенну речей та харчу горами вивантажували з пароплавів, а далі все це повільно текло в долину Дайї й через Чілкут. Переносити треба було за двадцять вісім миль на власних спинах. Індійці-носії збільшили платню з восьми центів за фунт до сорока і все ж таки не могли впоратись. Всім було ясно, що більшість подорожніх не встигнуть перенести вантаж до настання зими.

Найневмілішим з-поміж новачків був Кіт. Як і в сотень інших, у нього на поясі телявся величезний револьвер і патронташ. В цьому був винний його дядько, що пам'ятав ще часи сваволі. Але Кіт Беллю був ро-

мантиком. Ці гони по золото його засліпили, життя, що клекотіло довкола, чарувало, і він дивився на все очима художника. Як казав Кіт на пароплаві, це була не його стихія. Він зараз у відпустці і хоче тільки «кинути оком», а тоді знову повернутися до звичного життя.

Залишивши своїх супутників, котрі чекали на вантаж, Кіт поплентався вздовж берега до старої факторії. Він не хизувався своїм револьвером, як це робили інші. Стрункий, високий індієць пройшов повз нього, несучи дуже важкий паунок. Кіт пішов за ним, захоплюючись його залізними м'язами і тим, як зграбно і легко він рухався, незважаючи на тягар. Індієць скинув свій паунок на терези проти факторії, і Кіт теж прилучився до гурту, що оточив силача. Паунок важив сто двадцять фунтів. Це викликало вигуки здивування.

Кіт теж дивувався й міркував, чи зміг би він хоч підняти таку вагу.

— Ідеш до озера Ліндерман, друже? — запитав Кіт.

Індієць гордовито кивнув.

— Скільки ж ти одержав за це?

— П'ятдесят доларів.

Тут Кіт замовк. Йому впала в очі молода жінка, що стояла на дверях. Вона була одягнута не так, як інші жінки, що зійшли з па-

роплава,—ні куцої спідниці, ні шароварів. Кіта вразила дивовижна доцільність її серед усього, що її оточувало. До того ж вона була така молода та гарна. Яскрава краса її рум'яного обличчя захопила його, і він так пильно дивився на неї, що вона відчула; темні, з довгими віями, очі глянули на нього з байдужою цікавістю. З його обличчя вона з одвертою веселістю перевела погляд на величезний револьвер. Коли їхні очі знову зустрілись, в її очах промайнула глузлива зневага. Його неначе батоном стьобнули. Вона ж обернулась до чоловіка, що стояв поруч і показала на Кіта. Чоловік подивився на нього так само глумливо.

— Чечако, — сказала дівчина.

Чоловік, що скидався на волоцюгу у своїх дешевих штанях та блаженській вовняній куртці, розреготався, і Кіт зніяковів, сам не знаючи чому. І все ж таки вона надзвичайно гарна, подумав він, коли обое пішли. Він звернув увагу на її ходу, і йому здалося, що пізнав би її й через тисячу років.

— Бачили ви цього чоловіка з дівчиною? — схвильовано спитав Кіта сусід. — Знаєте, хто він?

Кіт похитав головою.

— Чарлі Олень. Йому поталанило на Клондайку. Він здавна в цих краях. Був на

Юконі років дванадцять. А ось зараз з'явився тут.

— Що означає чечако? — спитав Кіт.

— Ви — чечако, я — чечако, — була відповідь.

— Можливо, я й чечако. Але ви повинні пояснити мені, що воно значить.

— Мазунчик.

Повертаючись до берега, Кіт весь час повторював це образливе слово. Досадно було чути таке від дівчини.

Ідучи поміж куп вантажу і згадуючи індіця з величезним пакунком, Кіт схотів випробувати свою силу. Він вибрав мішок з борошном, який важив сто фунтів, став окар'яч і спробував взяти на плечі. Спершу він подумав, що сто фунтів досить-таки важкі, потім — що його спина не витримає, та, зрештою, тільки вилаявсь, бо після п'яти хвилин зусилля й сам звалився на вантаж, який даремно намагався підняти. Втерши чоло, Кіт угледів Джона Беллю, який насмішкувато стежив за ним за купою мішків.

— Боже! — проголосив цей апостол витривалості. — Яке німецьке покоління вийшло з нашого роду! Коли мені було шістнадцять, я за іграшку піднімав такі речі.

— Ви забули, дядю, — огризнувся Кіт, — що я не ріс на ведмедині.

— Я за іграшку підніматиму їх і в шістдесят.

— Ану, покажіть!

Джон Беллю показав. Йому було сорок вісім років, але він швидко нахилився над мішком, рвонув і вмить скинув собі на плечі.

— Спритність, мій хлопче, спритність. Та ще міцний хребет.

Кіт з пошаною зняв капелюха.

— Ви диво, дядю, справжнє диво. А як ви гадаєте, чи зможу я навчитися цьому?

Джон Беллю знизав плечима.

— Ти накиваєш п'ятами, перш ніж ми вирушимо звідси.

— Не бійтеся, — простогнав Кіт. — Там же О'Гара, лютий лев. Я ніколи не вернусь назад!

III

З першим пакунком Кіт впорався добре. До Фінінганського броду їм пощастило найняти індію, щоб перенести дві тисячі п'ятсот фунтів вантажу. Далі довелося гнути власні спини. Вони покладали собі посуватися щодня на одну милю. Та це здавалось легким тільки на словах. Джон Беллю лишився в таборі куховарити, тому не міг односити біль-

ше одного пакунка в день. Отож на долю кожного з трьох хлопців припадало щодня нести на милю вперед по вісімсот фунтів. Якщо брати п'ятдесятифунтові пакунки, то доведеться робити шістнадцять миль з вантажем і п'ятнадцять упорожні.

— Бо ж останній раз ми не вертатимемось, — зробив Кіт приемне відкриття.

Вісімдесятифунтові пакунки вимагали щоденного переходу на дев'ятнадцять миль, а стофунтові — тільки на п'ятнадцять.

— Я не люблю ходити пішки, — сказав Кіт. — Тому носитиму по сто фунтів.

Помітивши хитру посмішку на дядьковому обличчі, він швидко додав: — Звичайно, буду поступово звикати. Навчаються ж люди ходити по канату й робити всілякі фокуси. Почну з п'ятдесяти.

Він схопив мішок і побіг підтюпцем по стежці. Скинувши вантаж на привалі, юнак швидко вернувся назад. Це було легше, ніж він гадав. Але дві милі досить-таки притомили його. Другий пакунок важив шістдесят п'ять фунтів. Тепер було вже важче, і він не біг. Наслідуючи носіїв, Кіт часто сідав перепочити, спираючись пакунком на скелю або пень. За третім разом він так розійшовся, що підв'язав пасками дев'яностоп'ятифунтовий мішок з бобами і вперто рушив у путь. Про-

йшовши сто кроків, він відчув, що от-от знепритомніє. Кіт сів і витер лице.

— Маленькі переходи й короткі відпочинки, — пробувонів він. — Так буде краще.

Іноді він не міг зробити і ста кроків, і після кожного перепочинку ледве спинався на ноги. Його пакунок дедалі важчав. Кіт засапався, і піт лив з нього струмками. Не пройшовши й чверті милі, хлопець здер з себе вовняну сорочку й повісив на дерево. Ще трохи далі закинув геть капелюха. Подолавши півмилі, Кіт думав, що йому кінець. Ніколи в житті йому не було так погано. Знесилений, він сидів на землі, й раптом погляд його спинився на величезному револьвері й важкому патронташі...

— Брухт — зайві десять фунтів! — глузливо посміхнувся Кіт, відстібаючи пояс.

Він навіть не потурбувався повісити їх на дерево, а шпурнув у чагарник. І коли повільний потік носіїв проплив повз нього, він помітив, що й інші чечачо викидають свою зброю.

Його невеличкі переходи дедалі меншали. Часом він не міг проволіктися й ста футів, бо зловісні удари серця й дрижаки в колінах примушували його знов і знов відпочивати. Але уява гарячково працювала. Попереду двадцять вісім миль, тобто двадцять вісім

важких днів. І все ж таки то була найлегша частина дороги.

— Почекайте, — казали йому, — дістанетесь до Чілкута, ще лізтимете вгору навкарачках.

— Який там Чілкут, — відповідав Кіт. — Задовго до нього я спочиватиму в могилці під мохом.

Він підсковзнувся і втримався на ногах лише надлюдським зусиллям. Кіт відчув, наче щось усередині йому відірвалося.

— Якщо я впаду з оцією ношею, тоді мені кришка, — сказав він випадковому супутникові.

— Це ще нічого, — відповів той. — Ось скоро дістанемось міжгір'я. Там доведеться переходити над самою прірвою по сосновій колоді завдовжки шістдесят футів. Ні мотузків тобі, щоб за них триматися, анічогісінько. А вода клекоче, а дерево вгинається під ногами. Як упадеш, то тут і потонеш, бо з ремінців уже не визволитись.

— Я не від того, — відповів Кіт, бо був такий знесилений, що йому все було байдуже.

— Там щодня тонуть по троє або четверо, — вів далі сусід. — Я якось допоміг витягти одного німця. Він мав при собі чотири тисячі самими банкнотами.

— Приємно чути, — кинув Кіт і поплентався далі.

Розігралася справжня трагедія, дійовими особами якої були він та мішок з бобами. Кіт усе згадував Синдбада, — моряка, у котрого на шиї сидів дідок. І це «робота гідна мужчини»! Порівняно з нею, навіть служба в О'Гари була за іграшку. Знову і знову його спокушала думка кинути мішок у кущі, прокрастися поза табором, сісти на пароплав і повернутися до цивілізації.

Але Кіт цього не зробив. Десь у ньому ще жевріла рішучість, і він казав собі безперестанку: те, що роблять інші, може робити й він. Ця думка його не покидала, і він часто заводив про це розмову з усіма своїми супутниками. Відпочиваючи, він заздрісно стежив за індіями, з міцними, наче у мулів, ногами, які тягли ношу вдвоє важчу. Вони ніколи, здавалось, не відпочивали, а все йшли та йшли з таким спокоем та певністю, що йому навіть моторошно ставало.

Він сів і почав лаятись, не маючи сили йти далі й шалено борючись із спокусою втекти до Сан-Франціско. Лишалось пройти мильо, і Кіт почав плакати. То були сльози безсилля й огиди до себе. Жодна людина на світі, мабуть, не почувала себе такою нікчемною. Коли він нарешті побачив стоянку, то з від-

чаєм напружив останні сили, доплентався і впав на землю з вантажем за плечима. Це не вбило його, але він лежав хвилин п'ятнадцять, поки зміг визволитись від ремінців. Тоді бідолаху занудило. В такому стані застав його Роббі, який терпів ті самі муки. Слабість Роббі раптом піддала йому бадьорості.

— Що роблять інші, те й ми можемо робити, — мовив Кіт, хоч у душі й не був певний цього.

IV

— Мені двадцять сім, і я справжній мужчина, — часто повторював Кіт наступними днями. В цьому була потреба, бо хоч він і спромігся щодня переносити свої вісімсот фунтів, але за тиждень втратив п'ятнадцять фунтів власної ваги. Його обличчя зробилося худе й похмуре. Він більше не йшов, а чалапав. Навіть повертаючись упорожні, він ледве переставляв ноги.

Кіт перетворився на в'ючака. Від надмірної втоми він засинав над їжею, а сон його був важкий, як у тварини, за винятком тих ночей, коли він прокидався, стогнучи від корчів у ногах. Кожна клітинка тіла боліла. Нogi вкрилися болючими пухирями, але й це

було ніщо, порівнюючи з страшними ранами та синцями на ступнях, заподіяних йому гострими камінцями, коли він брів дві милі через Дайську долину. Ці дві милі повинні були стати тридцятьма вісьмома. Кіт умивався тільки раз на день і ніколи не чистив своїх поламаних, з болючими задирками нігтів. Плечі та груди він натер собі до кісток ремінцями, от тоді й згадав про коней і вперше зрозумів їхні муки.

Але найбільше напочатку він страждав від грубої їжі. Надмірна праця вимагала посиленого харчування, а шлунок його не звик до такої кількості сала та грубих отруйних бобів. Врешті шлунок його перестав травити, і протягом кількох днів біль та нестерпний голод валили його з ніг. А потім настав радісний день, коли він жер усе, наче тварина, і з голодними, як у вовка, очима просив ще.

Коли супутники перетягли свій вантаж через міжгір'я, їхні плани змінилися. До них дійшла звістка, що біля озера Ліндерман вирубувано останні дерева, придатні на човни. Обидва брати, з великими пилками, вовняними ковдрами й харчем на спинах, вирушили вперед, покинувши решту на Кіта й дядька. Тепер Джон Беллю куховарив разом з Кітом, і обидва вони тягнули вантаж пліч-о-пліч. Час

минав, і на вершинах випав сніг. Якщо зима застукає їх по цей бік протоки, то доведеться сидіти тут цілий рік. Отож старий підставив свою залізну спину під стофунтову ношу. Кіта це вразило, але, зціпивши зуби, він нав'ючив і на себе сто фунтів. Було важко, але він уже трохи звик, і тіло його, втративши разом з жиром дряблість, стало пружним і м'язистим. Крім того, Кіт вчився у інших. Помітивши, що індійці носили на голові паски, він приладнав їх і собі, як додаток до наплічних ремінців. Нести стало легше, і він почав припасовувати ще й зверху легенькі, але громіздкі речі. Незабаром він міг уже йти, маючи сто фунтів на пасках та ще п'ятнадцять-двадцять зверху поклажі; сокиру або пару весел у одній руці, а в другій — покладені один в один канки.

Але труднощі дедалі зростали. Шлях став нерівним, пакунки важчали. Що не день снігова смуга в горах спускалася дедалі нижче, а платня за багаж підскочила до шістдесяти центів за фунт. Від братів не було вістей, дарма що обидва знали, де вони й за чим пішли.

Джон Беллю почав турбуватися. Перехопивши гурт індійців, що поверталися з озера Ліндерман, він умовив їх взяти деякий багаж до верхів'я Чілкута. Вони запросили тридцять

центів за фунт, і старому довелося викласти майже все до копійки. Та що поробиш. Навіть так залишалося близько чотирьохсот фунтів одяжі і табірної начиння. Вирядивши Кіта разом з індіями, старий залишився, щоб помалу переносити речі. На верхів'ї Чілкута Кіт мав заждати дядька, поволі переносячи свій вантаж. Дядько запевняв, що не дуже забариться зі своїми чотирмастами фунтами.

Кіт разом з індіями плентався шляхом. А тому що перехід мав бути довгий, його пакунок важив тільки вісімдесят фунтів. Індієці насилу брели з вантажем, але йшли все-таки швидше, ніж звик ходити Кіт. Та він і не протестував, бо вважав себе таким же витривалим, як і індієці.

Пройшовши чверть милі, він захотів відпочити, але індієці не зупинились, і Кіт пішов за ними. Подолавши ще чверть милі, Кіт переконався, що неспроможний йти, але, зціпивши зуби, не відставав од носильників. Коли пройшли всю милю, Кіт з подивом побачив, що він не вмер. І тоді у нього почалося, як кажуть спортсмени, друге дихання; і наступна миля здалася легшою від першої. Після третьої милі Кіт був ледве живий, але, знемагаючи від болю й втоми, він вперто чалапав далі. І коли відчув, що й справді може знепритомніти, настав жаданий відпочинок. Замість того, щоб сидіти з вантажем, як то робили білі, індієці скидали паски з пліч та з голови і лежали собі зручно, спокійно, розмовляючи й палячи люльки. Минуло півгодини, поки вони знову рушили. На диво собі, Кіт почував себе свіжим, і відтепер «довгі переходи та довгі відпочинки» стали його девізом.

Верхів'я Чілкута виявилося таким, яким уявляв його собі Кіт з розповідей. Йому часто доводилося дряпатися вгору навкарачках. Але досягши в люту сніговицю вершини перевалу, Кіт в душі запишався: він йшов разом з індіями і ні разу не пристав, не нарікав на свою долю. Бути таким, як індіїці — стало його палким прагненням.

Коли Кіт розплатився з індіями, запала темрява. Він лишився сам на хребті, що здіймався на тисячу футів вище смуги лісів. Мокрий по пояс, голодний і виснажений, він оддав би річний заробіток за вогонь та чашку кави. Але натомість з'їв шість холодних оладок і загорнувся у брезент намету. Коли Кіт уже засинав, у голові майнув спогад про Джона Беллю, і він зловтішно посміхнувся, уявляючи, як той перетягатиме на Чілкут свої чотириста фунтів. Хоча самому йому доведеться нести дві тисячі фунтів, але ж він буде спускатися з гори.

Вранці, ще не відпочивши як слід та задубівши від морозу, Кіт виліз з брезенту, з'їв сирого бекону, приладнав собі на спину сто фунтів і рушив вниз скелястою стежкою. Шлях перетинав невеличкий льодовик, на самій дорозі до озера Кратер. Інші люди теж ішли через льодовик. Весь день Кіт переносив пакунки до верхнього краю льодовика, а ос-

кільки перехід був короткий, то він вантажив на себе по сто п'ятдесят фунтів, сам дивуючись, де в нього беруться сили нести такий вантаж. За два долари він купив у індійця три морських сухарі, що скидалися на підметку. Бекону в нього було вдосталь, і він їв кілька разів на день. Намерзшись, невмитий, у мокрій від поту одежі, він спав і другу ніч під полотном намету.

Рано-вранці Кіт розіслав брезент на кризі, звалив на нього три чверті тонни вантажу і почав тягти. Коли поверхня льодовика стала стрімкіша, його брезент пішов швидше, на решті підбив його, і Кіт опинився зверху поклажі, що швидко їхала вниз.

Сотні носіїв, які гнулися під своїми пакунками, здивовано стежили за ним. А він лиш гукав: «Обережно!» — і всі давали йому дорогу.

Внизу, на самому краю льодовика, стояв невеличкий намет. Здавалось, що він несеться Кіту назустріч, — так швидко той намет більшав. Залишивши утопану стежку, яка повертала ліворуч, Кіт помчався по незайманому снігу, здіймаючи снігову куряву. М'який сніг стишив його хід. Кіт знову побачив намет лише тоді, як наскочив на нього, знісши кілки та в'їхавши всередину верхи на брезенті з мішками. Навет загойдався, наче п'яний, і в

морозяній парі Кіт опинився віч-на-віч зі зляканою дівчиною, яка куталася у ковдри,— тією самою, що назвала його в Дайї чечако.

— З вітерцем, га? — весело вигукнув Кіт.
Дівчина з осудом дивилася на нього.

— От вам і літаючий килим! — провадив Кіт.

— Чи не змогли б ви прибрати мішок з моєї ноги? — сердито спитала дівчина.

Кіт швидко встав.

— Це не мішок, а мій лікоть. Пробачте.

Проте ці слова не заспокоїли її, а холодний тон звучав, як виклик.

— Добре, що хоч не перекинули пічки,— сказала вона.

Кіт простежив за її поглядом і побачив залізу пічку та чайник, біля якого поралася молода скво¹. Він жадібно втягнув у себе дух кави й озирнувся до дівчини.

— Я — чечако,— сказав він.

Новдоволений вираз її свідчив, що для неї це й так ясно. Але Кіт не журився.

— Я кинув оту залізяку, тобто револьвер, — пояснив він.

Тоді дівчина впізнала його, і очі її зблищали.

¹ S q u a w — жінка-індіанка (інд.).

— Я ніколи не думала, що ви дістанетесь аж сюди,— одказала вона.

Кіт знов понюхав повітря.

— Як я люблю каву! — мовив він, уже не криючись. — Ось вам мій мізинець — одріжте його; я буду вашим рабом на все життя, тільки налейте мені чашечку кави.

За кавою він назвав себе, і вона сказала йому своє ім'я — Джой¹ Гастел. Він також дізнався, що вона здавна живе в цих краях. Вона народилася в факторії на Грейт Слейв і ще дитиною перейшла з своїм батьком через Скелясті гори й спустилася до Юкону. Тепер вона знову подорожує разом з батьком, але останній затримався десь у Сіетлі. Він мало не загинув під час катастрофи на злосчастному «Гантері» і повернувся назад до Пюджета на пароплаві, що його врятував.

А що дівчина не вилізала з-під ковдр, Кіт не затагнув розмови і, героїчно ухилившись від другої чашки, звільнив намет від себе і свого багажу. Він пішов геть, думаючи про те, яке в неї гарне ім'я і очі, що їй не більш як двадцять або двадцять два роки, що її батько, певно, француз, що в неї сильна воля та палка вдача і що виховувалась вона деінде, тільки не тут.

¹ Joy — радість (анг.).

Над скелями, що взялися кригою, над смугою лісів йшла стежина вкруг озера Кратера і вела до скелястого міжгір'я, звідки можна було дістатися Щасливого Табору і перших миршавих сосен. Тягти на собі вантаж цим кружним шляхом — це зайняло б кілька день кривавої праці. На озері маячив парусний човен. За якихось дві години Кіт і вантаж опинилися б на тому боці. Але у нього не вистачало грошей, бо перевізник правив сорок доларів за тонну.

— Твій човник, друже мій, справжнє золоте дно, — кинув Кіт перевізникові. — Та я можу вказати тобі цілу золоту копальню.

— Ану, покажи! — була відповідь.

— Покажу, якщо перевезеш мій вантаж. Чудова ідея, ще не запатентована, і ти зможеш налагодити справжнє діло, як тільки я поясню, в чім річ. Ну що, по руках?

Човняр погодився, і Кіт вирішив довіритись йому.

— Гаразд. Он бачиш той льодовик? Візьми мотику і попрацюй нею як слід. За день ти вирубаєш жолоб — зверху до низу. Збавнув? Отож вийде — «Чілкут — озеро Кратер. Акціонерне товариство перевозок сторчголовою». Ти можеш спускати щодня по сто

тонн і нічого не робити — тільки збирати гроші.

За дві години Кіт опинився на тому березі, вигадавши на цьому три дні. Коли Джон Беллю наздогнав його, Кіт був уже поблизу Глибокого озера — другої вулканічної западини, повної льодовикової води.

VII

Останній перехід від Довгого озера до Ліндермана тягнеться три милі, і шлях, якщо це можна назвати шляхом, звивається вгору по тисячофутовому хребті, а потім вниз, чіпляючись за слизькі скелі, і перетинає широке болото. Джон Беллю почав відмовляти Кіта, коли побачив, що той, oprіч ста фунтів, перекинув собі на плечі ще й п'ятдесятифунтовий мішок з борошном.

— Ходімо, ви, диво витривалості! — вигукнув Кіт. — Ви що, забули свою ведмедину та одну пару білизни?

Джон Беллю сумно похитав головою.

— Я вже старий, Крістофере.

— Вам же тільки сорок вісім років. Хіба ви не пам'ятаєте, що мій дід, сер, а ваш батько, старий Ісаак Беллю, убив кулаком чоловіка, коли йому було шістдесят дев'ять?

Джон Беллю мовчки проковтнув пілюлю.

— Дядю, я хочу вам повідомити важливу новину. Я ріс тюхтієм, але можу тепер носити більше за вас і навіть загнати вас у переходах. Можу також покласти вас на лопатки або звалити ударом кулака.

Джон Беллю простяг свою руку й урочисто сказав:

— Крістофере, хлопчику мій, я вірю, що можеш. Вірю, що можеш це зробити навіть з отим пакунком на спині. Ти досяг, хлопче, майже неймовірних успіхів.

Кіт робив свою кругову мандрівку чотири рази на день, цебто щоденно двадцять чотири милі, дряпаючись на гору, причому дванадцять миль проходив з поклажею в сто п'ятдесят фунтів. Він стомився, але пишався своєю витривалістю і почував себе чудово. Він їв і спав, як ніколи в житті, і коли наблизився кінець роботи, аж трохи засумував.

Одне бентежило його. Кіт знав, що коли спіткнеться і впаде з стофунтовим тягарем, він залишиться живим, але був певен, що коли йому трапиться упасти з додатковими п'ятдесятьма фунтами на шиї, то обов'язково скрутить собі в'язи. Йти через болото второваною стежкою було неможливо, бо тисячі носіїв місили ногами багнюку, і доводилось без кінця робити нові стежки. Якось, прокладаю-

чи таку нову стежину, Кіт розв'язав проблему зайвих п'ятдесяти фунтів.

Драговина піддалася під ним, Кіт похитнувся й упав ниць. П'ятдесят фунтів придавили його, не `скрутивши йому в'язів. Зі ста фунтами, що залишилися за плечима, Кіт зіпнувся навкарачки. Але встати він не зміг. Ліву руку засмоктало по плече, і багно сягало підборіддя. Коли Кіт витяг ліву руку — загрузла права. Скинути ремінці було неможливо, а стофунтовий тягар не давав йому встати. Спираючись на руки й на коліна, загрузаючи то однією, то другою рукою, Кіт спробував долізити до того місця, куди впав мішок з борошном, але тільки знесилив себе і так витолочив вкриту травою поверхню, що раптом виступила вода, заливаючи йому ніс і рот.

Він спробував перекинутися на спину, але загруз по самі плечі. Тут Кіт почув, що тоне. З надзвичайною терплячістю, він поволі витяг з трясовини одну руку, потім другу і, спершись на них підборіддям, почав кликати на поміч. Через деякий час хтось зачвякав по багнюці позад нього.

— Дай мені руку, друже! — гукнув Кіт.— Або кинь мотуз.

Кіту відповів жіночий голос, і Кіт упізнав його.

— Якщо ви розпустите ремінці, я зможу встати.

Сто фунтів грюпнули в багнуку, і Кіт поволі встав на ноги.

— Гарна купіль! — засміялась міс Гастел, побачивши його заквацяє болотом обличчя.

— Нічого,— відповів він весело.— Це моя улюблена вправа. Спробуйте й ви коли-небудь. Дуже зміцнює груди і шию.

Кіт витер обличчя і струснув бруд з руки.

— О! — закричала вона.— Та це ж містер... містер Смок Беллю!

— Дякую за вчасний порятунок і за нове ім'я,— відповів він.— Відтепер я буду завжди вимагати, щоб мене звали Смоком¹ Беллю. Це сильне ім'я, і воно не без змісту.

Кіт помовчав, а потім сказав з раптовою злістю в голосі:

— Ви знаєте, що я зроблю? Повернусь у Штати. Одружусь. У мене буде велика сім'я. Щовечора я розповідатиму дітям про страждання, які витерпів на Чілкутському шляху. І якщо вони не заплачуть, — кажу вам, якщо не заплачуть, — то я з них шкуру здеру!

¹ S m o k e — курити; звідси — ім'я героя, тобто обкурений або тертий (*анг.*).

VIII

Находила полярна зима. Сніг укryw землю шестидюймовим шаром, а тихі озера скувала крига,— дарма що весь час лютували бурі. Одного вечора, коли вітер трохи усух, Кіт та Джон Беллю допомогли братам навантажити човна і стояли на березі, аж поки човен не зник у сніговій імлі.

— Тепер поспимо, а вранці знову в дорогу,— мовив Джон Беллю.— Якщо нас не захопить віхола, то завтра ввечері будемо в Дайї. А якщо пощастить одразу ж сісти на пароплав, то через тиждень повернемося до дому.

— Ви задоволені прогулянкою? — спитав якось байдуже Кіт.

Їхній останній табір на озері Ліндерман був сумний і незатишний. Всі найнеобхідніші речі забрали брати. Шматок брезенту, напнутий од вітру, лише почасти захищав їх. Вечерю варили собі просто на жару, в якихось розбитих черепках. У них тільки й лишилося, що вовняні ковдри та на кілька днів харчів.

З того часу, як від'їхав човен, Кіт зробився якийсь неуважний і стурбований. Дядько помітив його стан, але гадав, що це від перетому. Тільки раз за всю вечерю Кіт заговорив.

— Дядю,— почав він,— після всього я хочу, щоб ви звали мене Смоком. Я таки добре обкурився за цю подорож, чи не так?

Після вечері він пішов до табору золотошукачів, які пакували вантаж або будували собі човни. Він пробув там кілька годин, а коли повернувся, Джон Беллю вже спав.

У темряві буряного ранку Кіт виліз у панчохах, зварив каву й підсмажив сала. Поснідавши, обидва згорнули свої ковдри. Коли Джон Беллю рушив у напрямку Чілкутського шляху, Кіт раптом простяг йому руку.

— Бувайте здорові, дядю,— кинув він.

Джон Беллю аж вилаявся од несподіванки.

— Не забувайте: мене звать Смок,— проголосив Кіт.

— Ти що це вигдавав?

Кіт показав на північ, у напрямку озера, що хвилювалось від бурі.

— Не варто вертатися назад, коли дістався так далеко,— пояснив він.— Я скуштував ведмедини, і вона мені сподобалась. Отож я йду далі.

— Ти знесилений,— заперечував Джон Беллю.— У тебе ж нема спорядження.

— Я знайшов роботу. Погляньте на свого небожа Крістофера Смока Беллю! Він має роботу. Він тепер слуга джентльмена. Сто п'ятдесят доларів на місяць, на всьому готовому!

Він вирушає у Доусон з двома джентльменами та ще одним слугою. А «Хвиля» й О'Гара хай проваляться в пекло. Бувайте!

Джон Беллю спромігся тільки пробурмотіти:

— Н-нічого не розумію.

— Кажуть, що в басейні Юкону багато ведмедів,— пояснив Кіт.— У мене тільки одна пара білизни, то піду пошукаю ведмедини. Бувайте!

ВЕДМЕДИНА

I

Смок Беллю йшов уздовж берега, хитаючись від поривів дужого вітру. В сірому світанку дюжину човнів навантажували дорогоцінними пакунками, які вдалося перенести через Чілкут. Це були незграбні саморобні човни, збиті так-сяк з дерева, яке щойно зрубали. Один човен, уже навантажений, саме рушав, і Кіт спиївся, щоб подивитися.

Вітер, що був ходовим на озері, тут дув прямо на берег, женучи хвилі на міліну. Люди, які мали виїхати човном, бродили по воді у високих гумових чоботях, підштовхуючи його на глибінь. Двічі їм це вдалось. Та поки вони влізали в човен і бралися за весла, їх

односило назад. Кіт помітив, що бризки на боках човна швидко беруться кригою. Третя спроба була дещо успішніша. Два чоловіки, що останніми влізли в човен, вимокли по пояс, зате човен зрушив з місця. Гребці незграбно налягали на важкі весла і почали відпливати від берега. Потім вони приладнали вітрило, зроблене з вовняних ковдр, але порив вітру зірвав його, і їх втретє кинуло на берег.

Кіт посміхнувся й пішов далі. Йому теж доведеться змагатися з вітром і хвилями, адже в ролі слуги він мав вирушити човном того самого дня.

Люди всюди працювали і працювали з завзяттям. Насувалась неминуча зима, й кожен поспішав перебратися через цілу низку озер, поки вони не замерзли. Проте, коли Кіт дістався до намету панів Спрага та Стайна, там не було ніякого руху.

Біля вогню, під захистом брезенту, сидів куций товстий чоловічок і палив самокрутку з цупкого паперу.

— Здорові були!— сказав він.— Це ви новий слуга містера Спрага?

Кіт кивнув. Він помітив, що той якимось особливо підкреслив слова «містер» та «слуга» і при цьому ще й підморгнув.

— Гарзд. А я слуга містера Стайна,—

пояснив він.— Я маю п'ять футів, два дюйми зросту, тому й кличуть мене Малий. Джек Малий. Іноді ще Джоні-на-всі-руки.

Кіт потис йому руку.

— Виросли на ведмедині? — спитав він.

— Безумовно,— ствердив Малий.— Хоч моєю першою їжею було буйволяче молоко, наскільки я пригадую. Сідайте попоїжте трохи. Пани дають ще хропака.

Кіт, дарма що вже снідав, сів під брезент і поснідав удруге. Од важкої багатотижневої праці шлунок і апетит у нього стали вовчі. Він міг їсти все і скільки завгодно. Малий виявився балакучим песимістом. Кіт почув від нього цікаву розповідь про господарів та страшні віщування щодо експедиції. Томас Стенлі Спраг був гірський інженер і син мільйонера. Лікар Адольф Стайн теж син багатія. Завдяки батькам обидва мали підтримку синдикату, який щедро фінансував їхню клондайкську авантюру.

— О, в них грошей кури не клюють! — оповідав Малий.— Коли вони висіли на березу у Дайї, ціна за перенесення вантажу зросла до сімдесяти центів, але не було жодного індійця. Мимо проходила партія зі Східного Орегону,— справжні рудокопи. Їм пощастило найняти гурт індійців по сімдесят центів за фунт. Вони навантажились трьома тисячами

фунтів, коли прийшли Спраг та Стайн. Ці пани запропонували вісімдесят центів, потім дев'яносто і навіть по долару за фунт. Індійці скинули вантаж і взяли їхні пакунки. Спраг та Стайн дістались сюди, хоч це й коштувало їм три тисячі, а орегонці й досі десь на березі. Вони не виберуться звідти до наступного року.

О, наші хазяї, коли їм що перешкоджає, то так і сиплють грішми і зовсім не зважають на інших людей. Знаєш, що вони втяли, коли досягли озера Ліндерман? Теслі якраз кінчали човна, якого за шістсот доларів підрядилися зробити для партії з Фріско. Спраг і Стайн відвалили їм тисячу, і ті порушили умову. Це дуже добрий човен, але його здобуто шахрайством. А ті, бідолахи, теж застрянуть тут до майбутнього року. Випий-но ще чашку! Нізащо в світі не поїхав би з ними, якби мене не вабило в Клондайк. Вони погані люди. Заради свого зиску вони і мертвого обікрадуть. А ти підписав контракт?

Кіт похитав головою.

— Тоді мені шкода тебе, друже. Тут зараз голод, і вони виженуть тебе, як тільки доберуться до Доусона. Там люди так і мруть з голоду.

— Але ж... ми умовились...— почав Кіт.

— На словах! — коротко відрубав Ма-

лий.— А кому поліція повірить більше — їм чи тобі?.. Ну, не журись. А як тебе звать, друже?

— Зви мене Смоком,— відповів Кіт.

— Гаразд, Смоку. Наберешся ти лиха з отим словесним контрактом. Добра від них не жди. Вміють тільки тринькати гроші та вилежуватись, а працювати вони незугарні. Вся робота буде на нашій шиї. Нам треба було ще вдосвіта виїхати. Скоро почувеш, як вони гукатимуть, щоб їм дали каву до ліжка. А ще дорослі люди! Ти вмієш правити човном? Я ковбой і шукач золота, а от на воді—нічого не тямлю. Ну, а ті — й поготів. А ти?

— Кепсько,— відповів Кіт, тулячись до брезенту, бо сніг закрутився ще дужче.— Катався на човні, коли був хлопчиком. Але гадаю, що навчимося.

Вітер задер ріжок брезенту, і за комір Малому посипався сніг.

— О, звичайно,— пробубонів він.— Чому б ні? Й дитина може навчитися. Та сьогодні ми, певно, не вирушимо.

Було вісім годин, коли з намету гукнули, щоб дали кави, а коло дев'ятої з'явилися обидва пани.

— Ну,— сказав Спраг, вгодований, рожеволиций молодик, років двадцяти п'яти.— Час би рушати, Малий. Ви, та...— тут він питаль-

но глянув на Кіта.— Пробачте, учора я не зовсім розібрав ваше ім'я.

— Смок.

— Добре. Ну, Малий починайте з містером Смоком навантажувати човна.

— Просто Смок, без містера,— сказав Кіт.

Спраг злегка кивнув головою, і вони разом з лікарем Стайном, худорлявим молодим чоловіком, пішли між наметів.

Малий багатозначно підморгнув Кітові.

— Півтори тонни вантажу, а вони не хочуть і пальцем поворухнути. Ось побачиш.

— Я гадаю, це тому, що нам платять за нашу роботу,— весело відповів Кіт.— Але ми упораємося й самі.

Перетягти три тисячі фунтів за сотню ярдів — не легка справа, а перенести їх у завірюху, у важких гумових чоботях, то ще важче. Смок і Малий зняли намет і спакували дорожнє начиння. За цим взялися вантажити човна. В міру того, як човен осідав, його відштовхували далі й далі від берега, і, отже, відстань, яку мали перебродити вантажники, все збільшувалась. До двох годин упорались, і Кіт, незважаючи на два сніданки, так охляв, що в нього тремтіли коліна. Малий почував себе не краще. Він довго нишпорив по казанках і нарешті в одному з них знайшов холодні боби з великими шматками сала. У хлопців

була тільки одна ложка з довгим держакон, і вони по черзі запускали її в горщик. Кіт був переконаний, що за все своє життя не їв нічого смачнішого за цю страву.

— Боже милостивий,— мурмотів він, плям-каючи.— Я ніколи не знав, що таке апетит, поки не потрапив у цю подорож.

Спраг і Стайн застали бенкет у розпалі.

— Чого ми затримуємось? — незадоволено спитав Спраг. — Чи, може, ви зовсім не збираєтесь вирушати?

Замість відповіді Малий ще глибше за-пустив ложку, облизав її і передав Кітові. Слуги мовчали, поки не спорожнили горщика.

— Авжеж, ми тут не сиділи без діла,— сказав Малий, витираючи рота рукою.— Ми тут не валандались, і вам тепер нема чого їсти. І все це з моєї вини!

— Ми вже поснідали в одному з наметів,— швидко промовив Стайн.

— Я так і думав,— буркнув Малий.

— Ну от. Ви вже наїлися, і можна рушати,— підганяв Спраг.

— Ондечки човен,— огризнувся Малий. — Він давно навантажений. Що ж іще треба?

— Сісти в човен і відштовхнутись. Ходімо.

Господарі сіли в човен, а Кіт і Малий заходилися його штовхати. Коли вода стала заливати халяви, хлопці теж повлазили до човна. Але

пані не наготували весел, і човен знову прибило до берега. Так було разів шість.

Малий розсердився, сів на корму, взяв за щокку кусень тютюнової жуйки і задумався. Кіт виливав воду з човна, а двоє панів лише лаялися.

— Якщо виконуватимете мої накази, я зсуну човна,— заявив Спраг.

Та не встиг він злізти з човна, як змок по пояс.

— Треба отаборитись і розкласти вогнище,— сказав Спраг, коли човна знову кинуло на берег.— Я змерз.

— Не бійтеся,— глузливо сказав Стайн.— Інші ж люди виїхали, хоч змокли більше, ніж ви. Тепер я спробую вести човна.

Але він теж змок і, клацаючи зубами, став вимагати, щоб негайно розклали багаття.

— Вас же тільки трошки покропило,— помстився Спраг, теж цокотячи зубами.— Рухаймо, хлопці.

— Малий, витягніть мою торбу з одежею та розкладіть багаття! — звелів Стайн.

— Не робіть цього! — гукнув Спраг.

Малий поглядав то на одного, то на другого, але не рухався.

— Він служить мені і мусить коритися моїм наказам! — зауважив Стайн.— Малий, тягніть мішок на берег!

Малий скорився. Спраг лишився в човні;

тремтячи від холоду. Не одержуючи ніяких наказів, Кіт з насолодою відпочивав.

— Коли капітани сваряться — пароплав стоїть,— промимрив він собі під ніс.

— Що ви сказали? — запитав Спраг.

— Я завжди розмовляю сам із собою. Це моя звичка,— відповів Кіт.

Господар суворо глянув на нього, і, надувшись, сидів у човні ще кілька хвилин. Потім сказав:

— Витягніть, Смоку, і мого мішка та допоможіть розкласти багаття. Ми залишаємось до ранку.

II

Вітер не вщухав і на другий день. Озеро Ліндерман було не що інше, як гірська розколина, наповнена водою. Вітер, налітаючи як очманілий, то дув сильними поривами, то раптом майже стихав.

— Якщо ви добре штовхнете, то я, можливо, виведу човна,— сказав Кіт, коли всі налагодились вирушати.

— Хіба ви розумієтесь на цьому? — гиркнув Стайн.

— Анітрошечки,— відповів Кіт.

Уперше в житті Кіт працював за гроші, але зразу затямив собі правила дисципліни. Слух-

няно і жваво брав він участь у численних спробах знятися з берега.

— А як ви думаєте це зробити? — засапавшись, промовив жалібно Спраг.

— Ось сядьте та відпочиньте, поки вітер хоч трохи вшухне. Ну, а тоді веслуйте з усієї сили.

Хоч яка проста була ця думка, але він перший її висловив. Їм пощастило відчалити з першого разу. Прип'яли ковдру до шогли, і човен рушив. Стайн і Спраг одразу повеселішали. Малий, всупереч своєму хронічному песимізму, був веселий хлопець, а Кіт — занадто захоплений, щоб почувати себе незадоволеним. Спраг ледве витримав чверть години біля стерна, потім благально глянув на Кіта, і той змінив його.

— У мене дуже потемніли руки,— бубонів Спраг, виправдовуючись.

— Мабуть, ви ніколи не їли ведмедини? — співчутливо запитав Кіт.

— Що ви, в біса, хочете сказати?

— О, нічого. Мені просто цікаво знати.

Але за спиною свого господаря Кіт помітив задоволену посмішку Малого. Той зрозумів жарт.

Кіт виявив стільки спритності, що двоє грошових мішків, які самі гидували працею, призначили його керманичем. Малий був не менш задоволений і залюбки взявся куховарити.

Між озерами Ліндерман і Бенет був волок. Легко навантажений човен перетягли через маленький, але бурхливий струмок, що сполучав озера, і тут Кіт багато чого навчився в справі судноплавства. А вантаж довелося переносити самим, Стайн і Спраг кудись зникли. Їхні слуги згаяли два дні і тяжко натрудили собі спину, переносячи вантаж. Так було й далі. Кіт і Малий працювали до знесилля, а їхні господарі нічого не робили та ще й вимагали всіляких особистих послуг.

Наближалась сувора північна зима, а вони затримувалися через безліч причин, що їх можна було легко усунути. В Уїнді-Арм Стайнові заманулося взяти у Кіта стерно, та не минуло й години, як човен викинуло на берег. Вони згаяли ще два дні, лагодячи човна, а коли зійшли на берег, то на кормі великими літерами було написано: «Чечако».

Кіт посміхнувся, думаючи, що це слово якраз до речі.

— Та що ви! — розвів руками Малий, коли Стайн почав його звинувачувати. — Я трохи вмію читати й писати і знаю, що «чечако» значить мазунчик, але я не настільки освічений, щоб написати таке важке слово.

Обидва господарі гнівно дивилися на Кіта, але той не сказав, що Малий напередодні питав його, як пишеться це слово.

— Це їм дошкулило не менше ведмедини!—
запевняв Малий пізніше.

Кіт засміявся. З кожним днем відчував він, як зростала його сила, а разом з тим і відраза до обох господарів. Це була не злість, а тільки огида. Він зрозумів, який-то смак ведмедини, і цей смак сподобався йому. Вони ж тільки псували йому смак. Кіт дякував богові, що не був таким, як вони. Його відраза до них часом оберталася на зненависть. Їхнє ледарство обурювало його менше, ніж їхня цілковита безпорадність. Старий Ісаак Беллю та його плем'я залишили і йому частку залізної вдачі.

— Малий,— сказав він якимось, коли вони знову затримались з від'їздом.— Я ладен огріти їх веслом і викинути в річку, як цуценят.

— Я також,— погодивсь Малий.— Куди їм їсти ведмедину, як від них рибою аж смердить.

III

Нарешті вони прибули до порогів. Перший був Ящиківий каньйон, а трохи нижче — Білий Кінь. Ящиківий каньйон мав дуже влучну назву. Це й справді був щільно забитий ящик, пастка. Обабіч стояли сторчма скелясті стіни. Вузька річечка ревла і шумувала в тісній ущелині, здуваючись посередині футів на вісім вище, ніж біля скелястих берегів. Поверх цього нурта білів пінявий гребінь, а нав-

коло безнастанно клекотіли й перекочувались хвилі. Каньйон цей був страшним місцем. Смерть збирала щедру данину з шукачів золота, що пропливали тут.

Приставши до берега, де вже було десятків зо два човнів, Кіт та його супутники пішли подивитись на пороги. Вони дійшли до самого краю скелі і глянули вниз. Спраг, тремтячи, відскочив назад.

— Боже мій! — гукнув він.— Спіткнешся, то вже й кісточок не позбираєш!

Малий підштовхнув Кіта і напівголосно сказав:

— Ач, аж в п'ятках йому похолонуло. Б'юсь об заклад, що вони не зважаться.

Кіт не слухав його. З самого початку подорожі він вивчав незрозумілу упертість та жорстокість природи. І це видовище викликало у нього войовничий запал.

— Нам треба промчати якраз по гребеню,— сказав він.— Якщо ми хоч трохи відхилимося, то нас понесе на скелі.

— І ніколи не дізнаємось, як ми розбились,— додав Малий.— Ти вмієш плавати?

— Волів би не вміти, коли з нами щось трапиться.

— І я так думаю,— похмуро сказав чоловік, що стояв біля них.— Багато б я дав, щоб уже бути на тому боці.

— А я не хотів би втратити таку нагоді,— сказав Кіт.

Він говорив щиро, але перш за все хотів підбадьорити того чоловіка. Кіт рушив до човна.

— Ви хочете переправитись? — запитав чоловік.

Кіт ствердно кивнув.

— Хотів би я мати стільки сміливості,— признався той.— Я стою тут вже кілька годин. Що довше дивлюсь, то більше бере острах. Я вмю веслувати, та зі мною тільки мій небіж, ще зовсім молодий хлопець, і моя дружина. Коли вам пощастить, то чи не згодиться перевести і мого човна?

Кіт глянув на Малого, але той не квапився відповідати.

— З ним дружина,— сказав Кіт, і він не помилився в своєму другові.

— Справді,— погодився Малий.— Треба йому допомогти.

Хлопці заквапились, але Спраг і Стайн не поворухнулись.

— Щасливо, Смоку! — обізвався Спраг.— Що ж до мене, то я...— він завагався,— я залишуся тут і буду стежити за вами.

— Нам треба трьох у човен. Двох на весла і одного на стерно,— спокійно сказав Кіт.

Спраг глянув на Стайна.

— Хай мене чортяка вхопить, якщо я по-

їду,— гукнув Стайн.— Коли ти не боїшся стояти тут і дивитися, то й я не боюсь.

— Хто ж боїться? — задержувато спитав Спраг.

Стайн теж відповів гостро, і пани заїлися. Слуги рушили самі.

— Обійдемося й без них,— сказав Кіт.— Ти веслуватимеш, а я сяду за кермо. Все, що нам треба, це — держати прямо. Там буде такий шум, що ти мене не чутимеш. Отже, знай — держи прямо!

Вони погнали човна на бистрину. З каньйону долинав дедалі дужчий рев. Впадаючи у вузьку протоку, річка текла рівно, як лите скло. Коли їх оточили похмурі стіни каньйону, Малий узяв жуйку тютюну й наліг на весла.

Човен стрибнув на першому гребені, і враз веслярів оглушило дике ревіння води, що тисячоголосою луною відбивалося серед вузьких стін... Бризки та піна заливали їх. Іноді Кіт зовсім не бачив свого товариша. За дві хвилини човен проскочив три чверті милі, і хлопці щасливо пристали до берега.

Малий виплюнув тютюн і весело заговорив:

— Це була справжня ведмедина, друже! Ну й молодці ж ми! Між нами кажучи, я добре-таки боявся. Тепер я за ведмедину! Ходімо, переженемо й другого човна.

Напівдорозі вони зустріли своїх хазяїв.

— Ось ідуть рибоїди,— кинув Малий.— Держись за вітром, бо від них смердить.

IV

Перегнавши через пороги човна Брека — так звали їхнього нового знайомого — Кіт і Малий познайомились з його дружиною, стрункою жінкою, що більше скидалася на дівчину. Сльози вдячності блищали в її блакитних очах. Брек хотів дати Кітові п'ятдесят доларів, а коли той відмовився, запропонував їх Малому.

— Чоловіче,— відповів той.— Я приїхав сюди, щоб добувати гроші з землі, а не брати їх у товаришів.

Брек понишпорив у своєму човні і витяг звідти велику обплетену пляшку віскі. Малий простяг був до неї руку, але раптом спинився і похитав головою.

— Попереду ще проклятущий Білий Кінь, і кажуть, він гірший від Ящика. Тому не варт прикладатися зараз до чарки.

Кількома милями нижче вони зійшли на берег, і всі четверо пішли подивитися на нові пороги. Річка текла тут серед скель, і течія відхилялася до правого берега. Вся маса води

вливалась у вузький прохід, підіймаючи горою піняві хвилі. Це й була страшна грива Білого Коня, і тут смерть збирала з мандрівників ще більший податок, ніж у каньйоні. З одного боку крутився чорторій, а з протилежного — величезний вир. І вже далі тяглася сама Грива.

— Тут буде гірше, ніж у Ящику,— зауважив Малий.

Раптом біля порогів з'явився човен. Він був довгий, футів тридцять, і дуже перевантажений. У ньому сиділо шестеро. Ще не діставшись Гриви, човен почав пірнати й підстрибувати на хвилях, часом зовсім ховаючись у піні.

Малий скося глянув на Кіта.

— Погані справи, хоч найгірше ще попереду. Вони кинули весла! Боже! Потонув! Ні, виринув!

Човен зовсім сховався за пінявими валами. Через мить, на самій середині Гриви, він раптом скинувся на гребінь, і Кіт дуже здивувався, побачивши навіть його дно. Човен ніби повис у повітрі, люди сиділи нерухомо, за винятком того, що стояв біля стерна. Потім човен пірнув між хвиль і знову зник з очей. Тричі він то виринав, то ховався за хвилями, і ті, що були на березі, бачили, як поминувши страшну Гриву, човен потрапив у вир. Стерни-

чий даремно налягав на стерно. Він не зміг подолати течії, і човна закрутило.

Тричі кидало його туди й назад і кожного разу так близько до скелі, де стояли Кіт і Малий, що вони могли б стрибнути в нього. Стерничий, чоловік з маленькою рудуватою борідкою, махнув їм рукою. Певне, у нього запаморочилося у голові, бо коли він повернув стерно, то було вже пізно. Човен кинуло на бистрини Гриви і його затягло у нурт. Згодом на поверхню впливли ящики й тюки. Потім з'явилося дно човна та голови шістьох чоловіків. Двом пощастило вилізти на берег, інших затягло у вир. Люди, тюки, уламки зникли за коліном ріки.

Запала довга мовчанка. Першим заговорив Малий.

— Ходімо,— сказав він.— Спробуємо й собі щастя. А то в мене аж ноги заклакли.

— А ми їх димком обкуримо,— посміхнувся Кіт.

— Хочеш виправдати своє ім'я? — сказав Малий.— Ходімо! — гукнув він, звертаючись до господарів.

Мабуть, за шумом води вони недочули.

Малий з Кітом почвалали назад до порогів і одв'язали човна Кіта підбадьорювала рішучість товариша, а також свідомість, що старий Ісаак Беллю та всі інші Беллю завжди

перемагали труднощі, коли мандрували на Захід. А що робили вони, то й він може зробити! Тут була ведмедина, і він знав, що тільки дужі люди можуть її їсти.

— Держи просто на буруні! — гукнув йому Малий, набиваючи рота жуйкою, коли човна підхопило швидким потоком.

Кіт кивнув головою і щосили наліг на стерно.

За кілька хвилин, коли вони пристали до берега далеко за Білим Конем, Малий виплюнув жуйку і потиснув Кітові руку.

— Ведмедина, ведмедина, — співав він. — Ми їли її сиру. Ми їли її живу!

На березі вони зустріли Брека. Його жінка стояла осторонь. Кіт потис йому руку.

— Боюсь, що з вашим човном не буде діла, — сказав Кіт. — Він менший за наш і дуже хиткий.

Брек витяг пачку грошей.

— Я дам кожному з вас по сотні, якщо проведете човна.

Кіт глянув на бурхливу Гриву. Насувався довгий присмерк. Похолоднішало.

— Не в тому річ, — зауважив Малий. — Нам не треба ваших грошей. Але мій товариш розуміється на човнах, і коли він каже, що ваш не пройде, то так воно й буде.

Кіт кивнув і ненароком обернувся до місця

Брек. Її очі були звернені просто на нього і дивилися так благально, що Кіт не витримав. Малий теж помітив її погляд. Товариші зняковіло переглянулися, але нічого не сказали, лиш кивнули один одному і пішли у бік порогів. Та не зробили вони й ста кроків, як зустріли Стайна і Спрага, що сходили вниз.

— Куди це ви йдете? — спитав Спраг.

— Провести другого човна,— відказав Малий.

— Чекайте! Уже темно, треба отаборитись.

— З ним дружина,— мовив Малий.

— Це його справа,— сказав Стайн.

— А також моя і Смокова,— кинув Малий.

— Я забороняю вам! — заволав Спраг.—

Смоку, якщо ви зробите ще один крок, я звільню вас.

— А я вас, Малий,— втрутився й собі Стайн.

— І чорт з вами! — вилаявся Малий.— Як ви доведете в Доусон свого проклятушого човна? Хто вам подаватиме каву в постіль та зрізатиме нігті? Ходімо, Смоку. Вони побояться нас звільнити. До того ж у нас контракт. Якщо ці пани звільнять нас, їм доведеться годувати нас на дурничку.

Тільки вони сіли до Брекового човна й одштовхнулися від берега, як хвилі почали хлю-

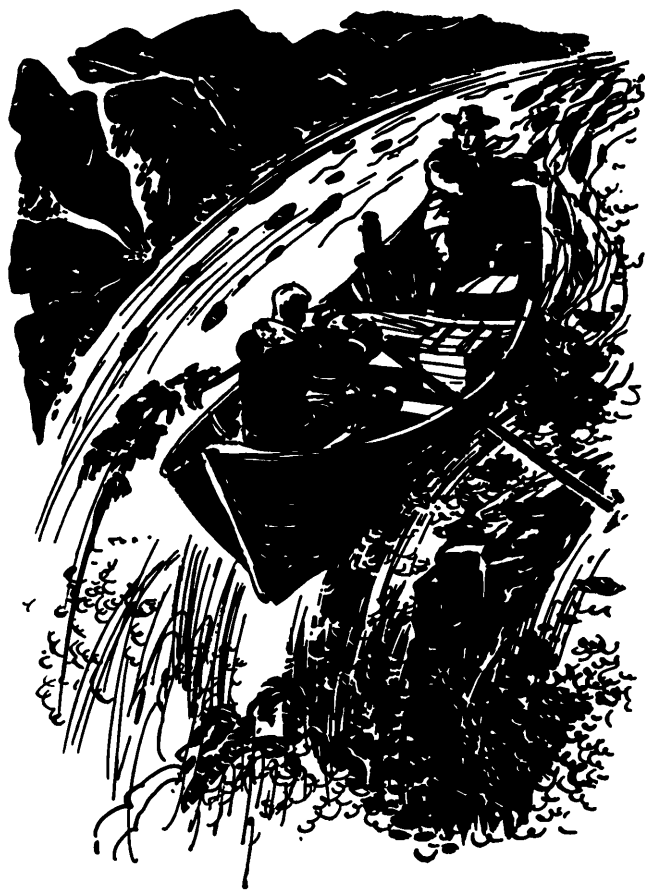
пати через борт. Але це було лише провісником того, що їх чекало попереду! Малий, узявши свою постійну жуйку, весело глянув на Кіта, і Кітове серце залила тепла хвиля любові до цієї людини, котра не вмiла плавати, але вмiла дивитися смерті у вічі.

Пороги зустріли їх зливою бризок. В темному присмерку Кіт ледве бачив Гриву та звисту течію, що вирувала в ній. Кіт дуже здив, побачивши, що човен потрапив якраз на середину Гриви. Наступної миті човна почало кидати вгору і вниз, заливаючи водою, і Кіт шосили наліг на стерно. Ставши на герць з розгніваною стихією, він мав тільки одне бажання, щоб дядько побачив його в цю хвилину. Наскрізь мокрі, задихані, вони виринули нижче порогів. Човен був повен води, а легкий вантаж плавав на поверхні. Кілька міцних ударів весла — човен підхопило течією, і він м'яко вривався в берег. З кручі на них дивилася місіс Брек, і сльози котилися з її очей.

— Ви мусите взяти гроші! — гукнув до них Брек.

Малий схопився, човен хитнувся під ним, і він брьохнувся у воду.

— До дідька гроші! — гукнув Малий.— Несіть сюди віскі! У мене заклакли ноги, і я боюсь застудитися.

Вранці, як і звичайно, вони рушили останніми. Брек, хоч і не вмів правити човном і мав за помічників тільки дружину та небожа, ще вночі навантажив речі і відплив удосвіта. А от Спраг і Стайн не квапились. Вони ніби й не розуміли, що ось-ось можуть вдарити морози, тинялися собі без діла, прискіпувалися до хлопців і заважали їм працювати.

— Я цілком втратив повагу до бога, котрий сотворив отаких виродків у людській подобі! — лаявся Малий.

— Зате в тобі бог не схибив, — весело проказав Кіт. — І я все більше поважаю творця, коли дивлюсь на тебе.

— Невже й справді він досяг чогось? — зніяковіло допитувавсь Малий.

На їхньому шляху з'явилося озеро Ле Барж. Там не було бистрини, яка б допомагала плисти, і тому сорок миль вони мали йти на веслах. Пора ходових вітрів уже минула, і їм назустріч дув лютий північний вітер. Він піднімав на озері велетенські хвилі, і веслувати було майже неможливо. До того ж почав падати сніг. Вода бралася кригою на веслах, комусь треба було зчищати її сокирою. Примушені взятися за весла, Спраг і Стайн явно байдикували. Кіт добре знав, як треба наля-

гати на гребки і розумів, що ці пани тільки черкали веслами по воді.

Через три години Спраг кинув весло і сказав, що вони повинні повернутися до гирла річки й отаборитися там. Стайн підтримав його, і, таким чином, вся праця пішла нанівець. На другий і третій день повторювалось те саме. В гирлі річки зібралася ціла флотилія, човнів двісті. Щодня їх прибувало сорок чи п'ятдесят, і лише двом або трьом пощастило дістатися північно-західного берега й не повернутися назад. Озеро вздовж берегів почало братися льодом. Скоро мала стати вода.

— Ми могли б проскочити, якби вони не були такими нюнями,— сказав Кіт Малому, коли вони третього дня увечері сушили на вогні свої мокасини.— Ми проскочили б і сьогодні, якби їм не забагнулося повернути назад голоблі. Години дві праці, і ми дісталися б західного берега. Ці пани наче діти.

— Справді,— погодився Малий. Він підсунув свої мокасини ближче до вогню і хвилину подумав.— Слухай-но, Смоку. До Доусона ще сотні миль. Якщо ми не хочемо замерзнути, то мусимо щось робити.

Кіт глянув на товариша і нічого не сказав.

— І навіщо ми з ними зв'язалися! — бурчав Малий. — Коверзувати й тринькати гроші вони вміють, а так — це справді діти. Коли

ми хочемо дістатися Доусона, не треба їх слухати.

Вони презирнулись.

— Гарзд! — сказав Кіт і на знак згоди потис йому руку.

Вночі, ще задовго до світанку, Малий почав гукати.

— Вилазьте! — ревів він.— Виходьте, ви, сплюхи! Ось ваша кава! Ковтайте її швидше! Ми збираємось вирушати!

Хоч Стайн і Спраг бурчали й хникали, та змушені були рушити в дорогу значно раніше, ніж звикли. Вітер дужчав, обличчя мандрівників вкрилося інеєм, а весла зовсім обважніли від криги. Чотири години вони боролись — один на кермі, другий збивав кригу, а двоє на веслах. Північно-західний берег маячів усе ближче і ближче. Але вітер ставав несамопитим, і Спраг нарешті відмовився гребти. Малий ухопив весло, хоч його тільки-но змінили.

— Рубайте кригу! — кинув він, передаючи Спрагу сокиру.

— Яка з цього користь? — заскиглив той.— Все одно нічого не вдіємо. Давайте повернемо.

— Вперед! — скомандував Малий.— Рубайте кригу. А коли відпочинете, змініте мене.

Нарешті ціною нелюдських зусиль вони наблизились до берега. Але скрізь були гострі скелі, що не давали пристати.

— Я ж вам казав! — простогнав Спраг.

— Нічого путнього ви не казали! — відповів Малий.

— Вертаймося назад!

Ніхто не відповів. Кіт погнав човна вздовж неприступного берега. Часом вони посувались не більше як на фут, а траплялося й так, що два-три помаху весла тільки-тільки утримували човен на місці. Кіт намагався підбадьорити легкодухих панів. Він їм доводив, що човни, які добилися до цього берега, ніколи не верталися назад. Значить, вони знаходили десь пристановище. Так вони гребли ще годину, другу.

— Якби всю ту силу, яку нагуляли, жлуктячи каву в ліжках, ви вклали у веслування, то ми б давно вже доїхали, — підбадьорював Малий. — А то ви тільки вдаєте, що гребете.

Через кілька хвилин Спраг кинув своє весло.

— Більше не можу! — захникав він.

— Так само й ми, — відповів Кіт, що ладен був плакати або мордувати когось. — Але ж ми працюємо.

— Тоді повертайте човна.

— Малий, коли він не хоче гребти, то візьми у нього весло! — звелів Кіт.

— Гаразд,— відповів той.— А він хай рубає кригу.

Але Спраг відмовився передати весло. Стайн теж перестав гребти, і човна вітром погнало назад.

— Повертайте, Смоку,— звелів Спраг.

Тут Кіт, що ні разу за своє життя не вилав людини, сердито вигукнув:

— Щоб вас чорти забрали! Беріть весло і гребіть!

Бувають такі хвилини, коли люди забувають про все, чому їх навчила цивілізація, і така хвилина настала. Кожний дійшов краю. Спраг скинув рукавицю, витяг револьвер і направив його на стерничого. Це було нове відчуття для Кіта. Ніхто ще не наставляв на нього зброї. Але виявилось, що це зовсім не страшно. Ніби то була найзвичайніша у світі річ.

— Якщо ви не сховаєте револьвера, — сказав Кіт, — то я одберу його і скручу вам в'язи.

— Якщо ви не повернете човна,— відповів Спраг,— то я застрелю вас.

Тут втрутився Малий. Він кинув рубати кригу і став з сокирою позаду Спрага.

— Стріляйте! — гримнув він, замахуючись

сокирою.— Мені так і кортить розколоти вам голову!

— Але ж це бунт! — підскочив Стайн.— Ви наймалися, щоб коритися нашим наказам. Малий обернувся до нього.

— Вам теж дістанеться, слинько поросячий! Ось дайте мені покінчити з цим паном!

— Спраге, — сказав Кіт, — я даю вам тридцять секунд, щоб заховати зброю і взятися за весла.

Спраг завагався, потім, істерично сміючись, сховав зброю і наліг на весла.

Дві години вони, дюйм за дюймом, прокладали собі шлях вздовж непривітних скель. Кіт уже боявся, чи не зробив він помилки, відмовившись вернутися назад. І коли він уже ладен був повернути стерно, вони натрапили на вузьку протоку, не більш як двадцять футів завширшки; протока вела у спокійну бухту, захищену од вітру. Це була гавань, де знайшли собі притулок човни, що вирушили раніш. Мандрівники злізли на похилий берег, і поки хазяї лежали знесилені в човні, Кіт і Малий нап'яли намета, розклали багаття й заходилися куховарити.

— Що значить поросячий слинько? — запитав Кіт.

— Хай мене чорти візьмуть, якщо я знаю!—

відповів Малий.— Але ця кличка найбільше йому пасує.

На ніч вітер ущух, стало ясно і холодно. Чашка кави за кілька хвилин бралася товстою кригою. О восьмій годині, коли Спраг і Стайн уже спали, Кіт пішов оглянути човна.

— Великий мороз,— сповістив він.— Вся затока взялася кригою.

— Що ж нам тепер робити?

— Є тільки один вихід. Озеро, звичайно, замерзне, а от річка завдяки швидкій течії не замерзне ще кілька день. Якщо човен затримається на озері хоча б на один день, йому доведеться зимувати тут.

— Ти гадаєш, що ми повинні вирушити сьогодні? Зараз же?

Кіт кивнув.

— Вилазьте, ви, сплюхи! — загорлав Малий і, не гаючи часу, взявся складати намет.

Пани прокинулись і голосно застогнали.

— Котра година? — спитав Стайн.

— Пів на дев'яту.

— Ще темно,— зауважив той.

Малий сіпнув за мотузи і намет почав хилитися.

— Пів на дев'яту вечора, а не ранку,— сказав він. — Ходімте. Озеро замерзає. Ми повинні сьогодні вибратися звідси.

Стайн сів. Його обличчя скривилось від люті.

— Хай замерзає! Ми не рушимо сьогодні.

— Гаразд,— кинув Малий.— Тоді ми самі поїдемо човном.

— Ви ж найнялися...

— Провести вас до Доусона,— сказав Малий.— Ми це й робимо. Хіба ні?

Він завалив намет їм на голови.

Ламаючи кригу, вони вийшли в озеро, де важка, як скло, вода осідала на веслах льодом. Незабаром озеро перетворилося на кашу, яка заважала рухові весел. Вода, капаючи з весла, замерзала в повітрі. Човен посувався дедалі повільніше.

Коли Кіт потім згадував цю ніч, вона здавалася йому важким сном. Дивуючись, він питав себе, які ж тоді муки витерпіли Стайн і Спраг. У нього залишилось враження, ніби він робив надлюдські зусилля, і це змагання його з лютим морозом і водою, що замерзала, ніби тривало не менш як тисячу років.

Вранці човен зовсім став. Стайн нарікав на відморожені пальці, Спраг — на свій ніс, а Кітові біль у шоках підказував, що мороз і його не помилював. Коли трохи розвиднілось, вони глянули довкола. Скрізь, наскільки

сягало око, тяглася льодова рівнина. За сто ярдів від них маячів північний берег. Малий запевняв, що то вільна від криги річка, бо нібито він бачить воду. Тільки він та Кіт мали ще силу працювати. Вони веслами розбивали кригу і погроху штовхали човна вперед. Коли зовсім знесилились, то раптом вибились на бистрину. Озираючись, вони побачили, як кілька човнів, що пробивалися всю ніч, безнадійно замерзли. Їхнього човна підхопила прудка течія, і вони помчали з швидкістю шести миль на годину.

VI

День у день пливли вони вниз швидкою річкою, і з кожним днем крига насувалась на них. Перш ніж отаборитися на ніч, вони вирубували в кризі ополонку для човна, а самі йшли футів за сто на берег. Вранці трошили лід, що намерзав за ніч, і тягли човна до води. Малий приладнав у човні залізну пічку, і Спраг із Стайном цілі години грілися біля неї. Вони скорилися їй не давали більше наказів; єдине їхнє бажання було дістатися Доусона. Малий, невтомний та веселий песиміст, часто наспівував чотири рядки дивної пісні, кінець якої він забув. Що холодніше ставало, то частіше він співав:

Мов аргонавти в давнину,
Пливем шляхом тяжким,
Тум-тум, тум-тум, тум-тум, тум-тум,
За Руном Золотим.

Минаючи гирла Гуталінкви та Великого й Малого Лососів, вони бачили, як течія несла кригу до Юкону. Лід збивався навколо човна й примерзав до бортів, тому на ніч вони мушили витягати його на берег. Вранці човна переносили на чисту воду.

Останню ніч на березі вони провели між гирлами річок Білої та Стюарт, а вранці перед ними з'явився Юкон, весь аж білий від криги, що скувала всю його широчінь. Малий лаявся не так безтурботно, як звичайно, і сумно поглядав на Кіта.

— Наш човен буде останній, що прибуде у Доусон цього року,— мовив Кіт.

— Але ж води ніде немає, Смоку!

— Тоді поїдемо по кризі. Вперед!

Спрага і Стайна, незважаючи на їхні протести, втягли до човна. Протягом півгодини Кіт та Малий прорубували собі шлях до швидкого, але повного шереху струменя. Та тільки їм пощастило визволитися від берегового льоду, як човна затерли плавучі крижини; проволікши його ярдів сто, вони обідрали борт і мало не потопили човна. Нарешті хлопці вибились на течію, і їх понесло на середину.

По річці вже йшов не шерех, а лід. Відштовхуючись веслами від криги, часом вилазячи на неї, щоб просунути човна, вони через годину досягли стрижня. Річка почала ставати. Брила примрзала до брили, і човен врешті опинився в центрі великого айсберга, сімдесят п'ять футів у діаметрі. Іноді їх несло боком, іноді кормою наперед, ріка шосили намагалася порвати свої пута, щоб тут же потрапити в інші, ще міцніші. Час минав, а Малий спокійно топив пічку та співав свою бойову пісню.

Надійшла ніч, і після довгих марних спроб провести човна до берега вони безпорадно посувалися вперед крізь темряву.

— А що як ми проминемо Доусон? — спитав Малий.

— Тоді вернемося назад,— відповів Кіт,— якщо нас до того не зітре на порох.

Небо було ясне. Вгорі блимали зорі, в їхньому мерехтінні вони бачили, як обабіч невизначно маячили обриси гір. Біля одинадцятої вони почули попереду приглушений гуркіт. Крижини стишували хід; брили нагромаджувалися й тріщали. Річка ставала. Одна брила стала руба, перекинулася через їхню крижину і знесла геть половину човна. Друга половина не потонула, бо лід міцно тримав її, але на мить перед очима мандрівників майнула

темна вода. Річка спинилась. Через півгодини вона зірвалася й знову рушила. Це тривало з годину, потім лід знову її скував. Силкуючись, річка ще раз визволилася з пут і знов помчала вперед.

Тоді вони побачили вогні на березі; Юкон скорився і завмер тепер вже на шість місяців.

Цікаві, що зібралися подивитися, як стає річка, почули з темряви бойову пісню Малого:

Мов аргонавти в давнину,
Пливе шляхом тяжким,
Тум-тум, тум-тум, тум-тум, тум-тум,
За Руном Золотим.

VII

Три дні працювали Кіт і Малий, переносючи півтори тонни вантажу з середини річки до дерев'яної хати на пагорку, що її купили Стайн і Спраг. Смерком, коли впоралися, Спраг покликав Кіта до себе в теплу кімнату. За дверима термометр показував шістдесят п'ять градусів нижче нуля.

— Вам, Смоку, ще не вийшов місяць, але ось ваші гроші й бувайте!..

— А як з контрактом? — запитав Кіт. — Ви ж знаєте, що тут голод. Людина не може

дістати роботи навіть у шахті, якщо немає власних харчів. Ми ж умовилися...

— Не знаю я жодних умов! — урвав його Спраг.— Чи не так, Стайне? Ми умовилися про щомісячну платню. Ось вам гроші. Розпишіться й бувайте.

Кіт стиснув кулаки, і в нього аж в очах потемніло. Спраг і Стайн шарахнули від нього. Кіт ще ніколи не бився, до того ж він почував себе значно сильнішим за Спрага і просто посоромився його вдарити.

Тут Малий вставив і своє слово.

— Слухай-но, Смоку. Я не хочу більше мандрувати з оцим барахлом. Прийшов час одкараскатись від них. З тобою ми не пропадемо. Егеж? Бери свої ковдри та чимчикуй до «Оленьчого Рогу». Чекай там на мене. А я заберу в них, що мені належить, і дам їм трохи здачі. На воді я не вояка, а от тут, відчуваючи під ногами твердий ґрунт, я хочу зняти невеличку куряву...

Через півгодини Малий з'явився до «Оленьчого Рогу». Помітивши в нього кров на руках та подряпану шоку, Кіт зрозумів, що він таки дав Стайнові і Спрагові доброї здачі.

— Глянув би ти, що робиться в їхній хаті,— оповідав Малий.— Там такий рейвах! Б'юсь об заклад, що вони тиждень не висунуть носа на вулицю. Ну, та біс з ними. Що

будемо робити, друже? Хліб коштує півтора долара фунт, і кажуть, що на роботу приймають тільки на своїх харчах. Оленина продається по два долари за фунт, але й її немає. У нас грошей стане на місяць — на харчі та набої. Давай рушимо на Клондайк. Як не буде оленів, то пристанемо до індіців. Але якщо за шість тижнів ми не здобудемо п'ять тисяч фунтів м'яса, то я... я ладен вернутися й просити пробачення у наших хазяїв. Що ж, по руках?

Вони міцно потиснули один одному руку. Кіт нерішуче сказав:

— Я нічого не тямлю в мисливстві.

Малий підняв свою склянку.

— Але ти любиш ведмедину, і я навчу тебе.

ПОХІД ДО СТРУМКА ІНДІАНКИ

I

Через два місяці Смок і Матій повернулися з полювання на оленів у Доусон і зупинилися в «Оленьчому Розі». Полювання було шасливе, м'ясо вони перевезли в Доусон і продали по два з половиною долари за фунт. Тепер у них було три тисячі доларів золотим піском та добра запряжка собак. Їм дуже поведлося. Незважаючи на те, що шукачі золота за-

гнали всю дичину далеко в гори, їм пощастило у вузькому міжгір'ї забити чотирьох оленів.

Звідки взялися ті олені — так ніхто й не знав, бо того самого дня чотири голодні індійські родини розповідали нашим мисливцям, що ось уже три дні не зустрічали жодної дичини. Вимінявши за м'ясо собак, що мало не здихали з голоду, та підгодувавши їх тиждень, Смок і Малий запрягли тварин і перевезли оленину на порожній ринок Доусона.

Тепер їхнім завданням було обернути свій золотий пісок на харчі. Борошно та боби коштували півтора долара за фунт, але важко було знайти людину, яка б згодилася продати їх. Доусон конав з голоду. Сотні людей з грошима, але без їжі збиралися тікати з міста. Багато спустилося річкою ще до того, як вона почала замерзати, а ще більше, захопивши останні запаси, пішли за шістсот миль по кризі в Дайю.

Смок зустрів Малого в добре натопленому салуні і побачив, що той аж сяє від радощів.

— Кепсько жити без віскі й цукру,— привітав його Малий, знімаючи шматочки льоду з вусів.— Допіру я дістав вісімнадцять фунтів цукру. Продавець запросив тільки по три долари за фунт. А як у тебе ?

— Я теж не байдикував,— з гордістю відповів Смок.— Купив п'ятдесят фунтів борош-

на. А чоловік з Адамового струмка казав, що продасть мені завтра ще п'ятдесят фунтів.

— Чудово! Тепер проживем, поки скресне річка. А знаєш, Смоку, у нас хороші собаки. Скупник пропонував мені по двісті за кожну. Я сказав, хай не моститься. Вони були б ще кращими, якби їли більше м'яса. Але ж м'ясо дорожче від хліба. Ходімо, вип'ємо. Треба замочити ці вісімнадцять фунтів цукру.

Через кілька хвилин, коли вони одважували золотий пісок за віскі, Малий стукнув себе по лобі.

— Я й забув, що домовився зустрітись в «Тіволі» з одним хлопцем! Він продає зіпсоване сало по півтора долара за фунт. Ми ж можемо годувати ним собак і заощадити по долару на фунті. Бувай!

— Бувай! — відповів Смок.— Я теж незабаром піду.

Тільки-но пішов Малий, як до салуна увійшов одягнений у хутра чоловік. Побачивши Смока, він радісно посміхнувся, і Смок упізнав містера Брека, того самого, якому він провів човна через Ящиківий каньйон та крізь пороги Білого Коня.

— Я чув, що ви в місті,— покvapливо заговорив Брек,— і вже півгодини шукаю вас. Ходіте звідси, я хочу побалакати з вами.

Смок з жалем глянув на розжарену пічку.

— А тут не можна?

— Ні, справа дуже важлива. Ходіте на вулицю.

Виходячи з салуна, Смок зняв рукавицю, запалив сірника і глянув на термометр, що висів за дверима. Мороз обпік йому руку, і він швидко одяг рукавицю. У небі палало північне сяйво, а по місту чути було сумне виття тисяч собак.

— Скільки там показує? — запитав Брек.

— Шістдесят нижче нуля.— Кіт плюнув, і слина замерзла в повітрі. — Термометр дедалі падає. Годину тому було всього п'ятдесят два. Не хотілося б зараз бути в дорозі.

— Якраз і доведеться їхати,— прошепотів Брек, оглядаючись, щоб ніхто не почув. — Ви знаєте струмок Індіанки, що впадає в Юкон миль за тридцять звідцілья?

— Там нема нічого,— відповів Смок.— Його обнюхали ще кілька років тому.

— Так було з усіма багатими місцями. Ось послухайте! Це справжній скарб! І золото залягає неглибоко — від восьми до двадцяти футів. Там нема жодної ділянки, що дала б менш як півмільйона. Це велика таємниця. Двоє чи троє моїх найкращих товаришів повідали мені її. Я пообіцяв дружині, що спочатку скажу вам, а потім поїду. Бувайте. Інструменти мої сховані на березі. Я пообіцяв

друзям не вирушати, поки не засне Доусон. Ви знаєте, що буде, коли побачать, як ви лаштуєтесь до походу? Беріть вашого товариша— і гайда! Можете взяти собі четверту або п'яту заявку від «Знахідки». Та не забудьте: струмок Індіанки. Третій за Шведським струмком.

II

Увійшовши до хижки на околиці Доусона, Смок почув знайоме хропіння.

— Я сплю,— пробурмотів Малий, коли Смок торкнув його за плече.— Я ж не в нічній варті,— пручався він, коли Смок поторсав його дужче.— Звернись краще до бармена.

— Одягай штани! — сказав Смок.— Нам треба зробити дві заявки.

Малий сів і почав лаятись, але Смок затулив йому рота.

— Цить,— прошепотів він.— Розбудиш сусідів. Усе місто спить.

— Знаю я твої секрети! Ніхто нікому нічого не розповідає, а потім усі зустрічаються в дорозі! Де ж той твій скарб?

— Струмок Індіанки, — казав і далі пошепки Смок.— Цілком певна справа. Мені сказав Брек. Золото лежить неглибоко, майже під мохом. Вставай! Підемо упорожні!

Очі Малого заплюшилися, і він знову заснув. Смок стягнув з нього ковдри.

— Якщо не хочеш, то я йду сам,— сказав він.

Малий почав одягатися.

— Собак візьмемо? — спитав він.

— Ні. Навряд, щоб там була дорога, і ми швидше дійдемо без собак.

— Тоді я кину їм їсти. А ти візьми березової кори та свічку.

Малий відчинив двері, але, ужалений морозом, поспішив одягти шапку й рукавиці.

За п'ять хвилин він повернувся, розтираючи собі носа.

— Смоку, далєбі, я проти цієї подорожі. Надворі холодніше, ніж було в пеклі за тисячу років до того, як чорти розклали там перше багаття. До того ж сьогодні п'ятниця та ще й тринадцяте число. І взагалі, здається, що ми йдемо шукати торішнього снігу.

Захопивши легенькі пакунки, вони зачинили за собою двері й почали сходити з пагорка. Північне сяйво погасло, тільки зорі миготіли в морозяному повітрі. На вигині дороги Малий упав у глибокий сніг і почав клясти той день, місяць і рік, коли народився.

— А чи не можна тихше? — забуркотів Смок.— Облиш свій календар, а то розбудиш усе місто.

— Еге ж! Он бачиш світло в цій хижі? І в тій? А он, чуєш, двері рипнули? Аякже, Доусон спить! Чого ж вони тоді світять? Мабуть, ховають мерців. Не збираються ж вони в похід!

Коли вони зійшли з гори і були майже в самому місті, вогні світилися в усіх вікнах, скрізь грюкали двері, а позаду чути було ходу багатьох мокасинів, що рипіли на втопаному снігу. Малий знову заговорив:

— Та й до дідька ж людей проводжають небіжчиків!

На стежині стояв чоловік і кликав приглушеним голосом:

— Чарлі, давай мерщій!

— Бачиш, Смоку, отой клунок у нього на спині? Цвинтар, певно, дуже далеко, коли вони беруть з собою ковдри.

Коли Смок і Малий вийшли на головну вулицю, за ними слідом вже йшло чоловік сто, а поки вони у тьмяному світлі зірок відшукали шлях до річки, позаду вже гомонів цілий натовп. Малий посковзнувся і з височини тридцяти футів скотився у м'який сніг. Смок покотився слідом і налетів на Малого, який, борсаючись, намагався встати на ноги.

— Я перший знайшов! — бурмотів Малий, скидаючи рукавиці і струшуючи з них сніг.

Ще через хвилину їм довелося тікати від лавини тіл, що падали на них згорн. З того часу, як ударили морози, крига змерзлася в цілі горби, які підступно припорошив сніг. Упавши кілька разів, Смок витяг свою свічку і засвітив її. Ті, що йшли ззаду, радісно загули. У безвітряній тиші свічка горіла ясно, і Смок пішов швидше.

— Це справжній похід,— сказав Малий,— або, може, всі вони привиди?

— Як би там не було, ми на чолі походу,— відповів Смок.

— Аякже! Можливо, це світляки? Гляньно. Я певен, що попереду нас ціла валка людей.

На цілу милю до західного берега Юкону мерехтіли вогники. А позаду, на високому березі, з якого вони зійшли, вогнів було ще більше.

— Слухай-но, Смоку, це не похід, а якась повінь! Попереду нас біля тисячі людей, та ще позаду тисяч десять. Слухайся старших, Смоку, мої поради завжди до речі. З цього походу нічого путнього не вийде. Ходімо додому і завалимося в ліжка.

— Побережи легені, якщо не хочеш відстати,— обірвав його Смок.

— Ова! Ноги, щоправда, у мене куці, але вони згинаються самі собою, і тому м'язи не

втомлюються. Б'юсь об заклад, що випереджу будь-кого з тутешніх скороходів.

Смок знав, що той каже правду. Він давно переконався, що його товариш чудовий ходак.

— А я навмисне йду повільно, щоб ти не відставав,— під'юджував його Смок.

— Тому я й наступаю тобі на п'ятки. Якщо не можеш іти швидше, то пусти мене наперед.

Смок наддав ходи і швидко наздогнав перший гурт золотошукачів.

— Піддай пари, Смоку! — підгонив його Малий.— Випередимо цих непохованих мертв'яків. Тут їм не похорон. Треба йти так, щоб аж п'яти шкварчали!

Смок нарахував вісім чоловік та двох жінок. Незабаром вони випередили й другий гурт — чоловік двадцятєро. За кілька футів від західного берега стежина звертала на південь, переходячи на рівний, як скло, лід. Але й він був захищений під шаром снігу, кілька футів завтовшки. Спереду слалася вузька стежка для санок. Ступиш убік — і загрузнеш по коліна, а то й глибше. Шукачі золота, яких вони наздогнали, не хотіли пускати їх наперед, і Смоку з Малим доводилося звертати в сніговий настил і провалюватися по пояс.

Малий був злий і похмурий. Коли люди,

котрих він штовхав, лаяли його, він відповідав так само.

— Куди ти квапишся? — запитав один з них.

— А ти куди? — відповідав Малий.— Вчора з Індійської річки рушила сила народу. Вони вже там, і тобі нічого не залишиться!

— А чого ж ти біжиш?

— Хто? Я? Я не шукач золота! Мене послали сюди уряд. Я маю ревізувати Індіанку.

А іншому, що гукнув йому: — Куди, Кудцій? Невже теж робити заявку? — Малий відповів:

— Я? А хто ж, крім мене, знайшов там золото! Оце й біжу, щоб клятві чечачо не захопили моєї ділянки.

Учасники походу робили по три з половиною милі за годину. Смок та Малий — по чотири з половиною, а іноді й більше.

— Я вирішив зовсім загнати тебе,— під'юджував Смок Малого.

— Ова! Дивись, щоб у тебе п'ятки не повилазили. Хоч поспішати нічого. Оце йду і метикую. Адже кожна заявка має п'ятсот футів. Таким чином, їх буде по десять на милю. Попереду йде не менше тисячі чоловік, а річка не більше сотні миль завдовжки. Скільки народу схопить облизня! І ми з тобою також.

Перш ніж відповісти Малому, Смок неспо-

дівано пішов швидше і залишив свого товариша кроків на шість позаду.

— Якби ти мовчав та прискорив ходу, то ми давно вже випередили б декого з цієї тисячі,— сказав Смок.

— Хто? Я? Ану, пусти мене вперед! Я покажу, як треба ходити.

Смок засміявся і знов піддав ходи. Тепер ці гони по золото стали для нього чимось іншим. Він пригадав слова одного божевільного філософа щодо переоцінки цінностей. Справді, цієї хвилини він був більше зацікавлений у тому, щоб випередити Малого, а не в тому, щоб знайти багатства. Він дійшов висновку, що у грі найголовніше — гра, а не виграш. Всі сили його душі, його розуму, його м'язів були спрямовані на те, щоб перемогти людину, яка ніколи в житті не розгортала книжки і не могла б одрізнити вищання катеринки від оперної арії.

— Стривай, Малий, я зажену тебе на смерть. З того часу, як я потрапив до Дайї, то немов удруге на світ народився. Мої м'язи стали тугими, як тятива лука, і гнучкими, як клубок змії. Кілька місяців тому я багато віддав би, щоб придумати таку чудову фразу, але не міг. Довелось пережити все спочатку, а коли пережив, то відпала потреба писати. Тепер я справжній мужчина і можу дати здачі

будь-кому, хто мене зачепить. А тепер ходи вперед, роби, що хочеш, а я таки буду перший. Потанцюєш ти в мене, хлопче!

— Овва! — засміявся Малий.— Не сунься, синку, поперед батька в пекло, краще повчись, як треба ходити.

Кожні півгодини вони мінялися місцями. Вони навіть не розмовляли. Рух зогрівав їх, хоч дихання холонуло у них на вустах. Мороз був такий лютий, що вони безперестанку терли рукавицями ніс і щоки. Досить було хоч на хвилину дати спочинок рукам, як щоки і ніс терпли, і тільки міцне розтирання поновлювало кровообіг.

Часто їм здавалося, що вони випередили усіх, але знову наздоганяли людей, які вийшли з міста раніше. Дехто намагався йти поруч з ними, але через милу-дві зникав у темряві позаду.

— Ми всю зиму на ногах,— зауважив Малий,— а всі ці роззяви розкисли, вилежуючись у теплій постелі, і ще хочуть змагатися з нами.

Смок запалив сірника і глянув на годинник. Більше він не робив цього, бо мороз так шпигонував його пальці, що минуло півгодини, перш ніж вони зігрілись.

— Чотири години,— сказав він, натягаючи рукавиці,— а ми вже випередили чоловік триста.

— Триста тридцять вісім,— поправив Малий.— Я рахував. Гей, хто там! Дайте дорогу тому, хто вміє ходити.

Це він звертався до знесиленого чоловіка, який, спотикаючись на кожному кроці, брів попереду, заступаючи шлях. Далі вони зустріли ще одного такого невдачу, останнього, хто їм трапився на шляху, бо вже йшли попереду всіх. Лише згодом вони довідались, яка то була страшна ніч. Втомлені, зниділі люди сідали у сніг, щоб перепочити і більше ніколи не вставати. Семеро замерзло на смерть, а скільком довелося відрізати пальці, руки та ноги у лікарнях Доусона! Ніч великого походу до струмка Індіанки була найхолоднішою за всю зиму. На світанку спиртові термометри у Доусоні показували сімдесят градусів нижче нуля. Люди, що брали участь у поході, за невеликим винятком, недавно прибули до цієї країни і зовсім не звикли до таких морозів.

Другого чоловіка, що теж дійшов уже краю, вони наздогнали хвилин за п'ять потому. Його осявало північне сяйво, мов потужний прожектор. Бідолаха сидів обіч шляху на крижині.

— Вставай, сестричко Меріл — привітав його Малий.— Треба рухатись, бо замерзнеш.

Чоловік не відповів, і хлопці спинилися, щоб дізнатись, в чому річ.

— Твердий, як коцюба,— сповістив Малий.— Штовхни його, і він зламається навпіл.

— Чи ж він хоч дише? — Смок зняв рукавицю і крізь хутра та вовняну одержу силкувавсь намацати серце.

Малий відкрив одне вухо і нахилився до замерзлих уст.

— Не дише,— сказав він.

— Серце не б'ється,— додав Смок.

Він одяг рукавицю й почав швидко бити руками, перш ніж запалити сірника. То був старий чоловік, без сумніву, мертвий. Сірник загорівся, і на мить вони побачили довгу, сиву, вкриту кригою бороду, білі від морозу шокки і опушені інеєм вії, що змерзлися до купи.

— Ходімо,— сказав Малий, розтираючи вухо.— Ми нічим не можемо зарадити бідоласі. А я одморозив вухо. Тепер уся шкіра злізе, і болітиме з тиждень.

Пізніше, коли на небі запалала бліда райдуга північного сяйва, вони побачили попереду дві постаті. Крім них, більше нікого не було видно.

— Оце найперші,— сказав Смок, коли знов настала темрява.— Давай, доженемо їх.

Через півгодини, не в змозі догнати цих двох, Малий почав бігти.

— Якщо ми й доженемо їх, то нізашо не випередимо,— сказав він, важко дихаючи.—

Боже, як вони йдуть! Б'юсь об заклад, що то не чечак! Вони зліплені з доброї глини!

Смок був попереду, коли вони наздогнали їх, і він дуже радів, що міг встигати за ними. Він одразу здогадався, що та з постатей, яка ближча до нього,— жінка. Що підказувало йому це, він не міг собі пояснити. Закутана в хутра жінка була як і всі інші, але Смок відчув у ній щось дуже знайоме. Коли знову спалахнуло північне сяйво, Смок побачив маленькі ніжки, озуті в мокасини, і пізнав ходу, яку, раз побачивши, вже ніколи не забудеш.

— Ач, як добре йде,— хрипко проказав Малий.— Б'юсь об заклад, що це індіанка.

— Здрастуйте, міс Гастел! — сказав Смок.

— Здрастуйте! — відповіла вона, повернувши голову і швидко глянувши на нього.— Дуже темно, і я нічого не бачу. Хто ви?

— Смок.

Вона дзвінко засміялася, і Смокові здалося, що він ніколи в житті не чув такого чарівного сміху.

— Ну, як? Одружились? Виховуєте дітей, як тоді обіцяли? — І, перш ніж Смок одповів, запитала: — Чи багато чечак ідуть позаду?

— Та, мабуть, кілька тисяч. Ми випередили більше трьохсот. І вони не гаяли часу.

— Давня пісня! — зітхнула дівчина.— Ті, що недавно з'явилися, забирають собі найкра-

ці місця, а ті, що живуть тут здавна, — які так мужньо, з такими стражданнями освоїли цю країну, — не мають нічого. Адже вони перші знайшли золото на Індіанці. Це вони дали знати мешканцям Морського Лева. Як ця чутка поширилася — хтозна. Але поки ті прибудуть, кляті чечако загарбають геть усе. От несправедливість! От знущання долі!

— Це й справді негарзд,— погодився Смок.— Але хай мене повісять, коли я знаю, як цьому запобігти. Хто перший, тому й кращий шматок. Ви ж знаєте.

— Мені хотілося б їх якось спинити,— палко промовила дівчина.— Я б воліла, щоб вони позамерзали на шляху або щоб з ними трапилося якесь нещастя, тільки б мешканці Морського Лева прийшли першими.

— Ви ще й справді накликаєте на нас якесь лихо,— засміявся він.

— Не в тім річ,— сказала вона швидко.— Я знаю все населення Морського Лева, кожного зокрема, і всі вони справжні люди. Скільки намучились вони в цій країні і як самовіддано працювали! Разом з ними я пережила тяжкі часи на Койокуку, коли ще була маленькою дівчинкою. Ми разом терпіли голод на Березовій річці та на Сороковій Милі. Вони герої і заслуговують нагороди, але тисячі шмаркачів, що не вміють навіть кілка забити, мов навіжені, пруть попереду них. Даруйте мені цю промову. Тепер я мушу мовчати, бо ви і ваші випередите мене та батька.

З годину вони мовчали, хоч Смок помітив, що Джой тихенько перешіптувалась з батьком.

— Я знаю їх,— сказав Малий Смокові.— Це старий Луїс Гастел, справжній золотошукач. А це, певно, його дочка. Він прибув до цієї країни дуже давно і привіз з собою дівчинку, немовля. Він та Бітлз пустили першого пароплава на Койокуку.

— Я гадаю, нам нема потреби випереджати їх,— сказав Смок.— Нас тільки четверо.

Малий погодився, і вони ще з годину йшли мовчки. Біля сьомої години ранку, коли темряву прорізав останній спалах північного сяйва, вони побачили широкий прохід між горами.

— Струмок Індіанки! — гукнула Джой.

— Диви! — зрадів Малий.— А я розраховував прийти сюди лише за якихось півгодини. Ну й прудко ж ми бігли!

Тут шлях, який вів по Юкону до Дайї, звертав за торосами до східного берега. Їм довелося звернути на ледве помітну стежку, що вилась уздовж західного берега.

Луїс Гастел, котрий ішов попереду, раптом підсковзнувся на нерівній кризі і сів, схопившись обома руками за кісточку. Потім насилу встав на ноги і пішов далі, помітно шкутильгаючи. Через кілька хвилин він знову спинився.

— Нема діла,— сказав дочці.— Я розтяг собі сухожилля. Іди вперед і зроби заявку за нас обох.

— Чи не можемо ми вам допомогти? — запитав Смок.

Луїс Гастел похитав головою.

— Йй неважко забити паколи на двох ділянках. А я вилізу на берег, розкладу багаття і забинтую ногу. Все буде гаразд. Іди, Джой.

Забий паколи повище «Знахідки». Там багатше місце.

— Ось вам трохи березової кори,— сказав Смок, розділивши свій запас на дві рівні частки.— Та не турбуйтеся, ми подбаємо за вашу дочку.

Луїс Гастел хрипко засміявся.

— Дякую,— сказав він.— Але вона й сама подбає за себе. Ідьте краще слідом за нею.

— А що як я піду попереду? — спитала вона Смока.— Я знаю цей край краще за вас.

— Ведіть нас,— гречно відповів Смок.— Я з вами згоден: не слід чечачо випереджати мешканців Морського Лева. А чи нема тут якогось іншого шляху, щоб їх позбутися?

Вона похитала головою.

— Ми не зможемо замести своїх слідів, і вони йтимуть за нами, наче ті вівці.

Пройшовши чверть милі, вона раптом повернула на захід. Смок помітив, що вони йдуть незайманим снігом, але ні він, ні Малий не збагнули, що стежка, якою вони йшли, вела, як і перше, на південь. Якби вони бачили, що робив Луїс Гастел, то вся б історія Клондайку повернула на інше. Старий, вже не шкутильгаючи, побіг за ними, придивляючись до сліду, наче мисливський пес. Він старанно вторував стежку, якою вони звернули на захід, а сам рушив на південь.

Шлях вів до річки, але був так мало помітний, що вони часто губили його в темряві. За чверть години Джой Гастел раптом погодилась іти ззаду, дозволивши чоловікам прокладати шлях по снігу. Вони рухались так повільно, що шукачі золота, які йшли слідом, почали наздоганяти їх, і коли о дев'ятій годині зайнявся день, позаду, скільки сягало око, видно було безкінечну шеренгу людей. Темні очі Джой радісно заблищали.

— Скільки вже йдемо ми уздовж струмка? — спитала вона.

— Дві години,— відповів Смок.

— Та дві години назад... Буде чотири,— засміялась вона.—Отже, старожили Морського Лева врятовані.

Неясна підозра виникла у Смока. Він спинився й запитливо глянув на дівчину.

— Не розумію,— сказав він.

— Не розумієте? Тоді я поясню. Це Норвезький струмок. Індіанка зосталась на півдні.

Смок онімів.

— І ви зробили це навмисне? — запитав Малий.

— Так, навмисне, для того, щоб старожили виграли час.

Вона зайшлася сміхом. Смок глянув на Малого, і обидва розреготались.

— Ну і всипав би я вам, якби в цій країні було хоч трохи більше жінок! — вигукнув Малій.

— Ваш батько не звихнув ноги, а спокійнісінько чекав, поки ми підемо, чи не так? — спитав Смок.

Джой кивнула.

— А ви zostались, щоб обдурити нас?

Джой знову кивнула, і Смок весело зареготав. То був сміх людини, що одверто визнала себе переможеною.

— Чому ви не гніваєтесь? — спитала вона ображено.— Або не... відлупцюєте мене?

— Треба вертатися,— сказав Малій.— У мене ноги мерзнуть.

Смок похитав головою.

— Значить, ми втратили чотири години. За цей час ми пройшли миль з вісім уздовж Норвезького струмка і зайшли далеченько на південь. Якщо ми підемо прямо і перейдемо хребет, то спустимось до Індіанки де-небудь вище «Знахідки».— Він глянув на Джой.— Хочете йти з нами? Я ж обіцяв вашому батькові дбати про вас.

— Я...— вона завагалась.— Піду, якщо ви не заперечуєте.— Джой дивилася просто на нього і вже не сміялась.— Справді, містере Смок, мені шкода, що я таке вчинила. Але ж хтось мусив захищати інтереси старожилів.

— Мені здається, що ці гони по золото були справжнім спортивним змаганням.

— А мені здається, що ви обидва хороші спортсмени, — сказала вона, зітхнувши, і додала:— Шкода, що ви не старожили!

Дві години вони йшли по замерзлому річищу, а потім звернули на південь по виткому струмку. Опівдні вони почали сходити на хребет. Позаду, як і перше, йшла ціла валка людей. Тут і там тоненькі пасма диму показували, що люди отаборились.

Йти було що далі, то важче. Вони по пояс провалювались у сніг і мусили спинятися через кожні кілька кроків, щоб перевести дух. Малий перший заблагав відпочинку.

— Ми вже дванадцять годин у дорозі,— сказав він.— Я втомився. Ви теж. Я голодний і ладен, як той індієць, їсти сиру ведмеду. Ця бідна дівчина теж звалиться з ніг, якщо не з'їсть чого-небудь. Ось тутечки ми й розкладемо багаття. Що, згода?

Вони швидко і вміло заходилися лаштувати тимчасовий табір, і Джой довелося визнати, що навіть досвідчені старожили не впоралися б краще. Соснове гілля з нап'яними зверху ковдрами давало захисток для вогню та спочинку. Але вони трималися осторожь багаття, поки не розтерли як слід своїх щік та носів.

Смок плюнув, і слина з тихим дзвоном упала додолу.

— Здаюсь! — мовив він.— Я ще ніколи не бачив такого морозу.

— Одної зими на Койокуку було вісімдесят сім градусів, — сказала Джой. — Зараз принаймні сімдесят або сімдесят п'ять. Я, мабуть, відморозила собі щоки. Наче вогнем, пече.

Тут, на схилі хребта, не було криги, а сніг був чистий та твердий, наче цукор. Вони підігрівали його в мисці для промивання золота, поки не назбирали води, щоб зварити каву. Смок смажив сало та відігрівав сухарі. Малий підкидав дров у вогонь. Джой поставила дві тарілки, дві чашки, бляшанку з сіллю, змішаною з перцем, та бляшанку з цукром. Вона і Смок їли з однієї тарілки і пили з однієї чашки.

Було десь коло другої години, коли вони перейшли хребет та почали спускатися до Індіанки. На початку зими якийсь мисливець проклав собі стежку через міжгір'я і, мабуть, завжди ступав у свої власні сліди, бо посеред м'якого снігу утворилися нерівні, присипані снігом горбики. Коли нога не потрапляла на такий горбик, то людина провалювалась у незайманий сніг, і, звичайно, падала. Джой тепер палко бажала, щоб обидва її супутники

зробили заявки, тому боялася, що через неї вони йдуть повільно, і попросилася наперед. Вона йшла так швидко і зграбно, що Малий був у захваті.

— Подивіться на неї! — гукнув він. — Оце жінка! Глянь, як ступає у своїх мокасінах! Без високих підборів! А які міцні ноги! Ото була б жінка для мисливця на ведмедів!

Джой озирнулася і вдячно посміхнулася йому та Смокові. І Смок помітив товариське почуття в цій посмішці і разом з тим гостро відчув, як багато жіночого було у ній.

Дійшовши до берега Індіанки, вони обернулися і побачили довгу низку шукачів золота, які ледве плентались, спускаючись з хребта.

Спустилися вниз. Річка промерзла до самого дна і була од двадцяти до тридцяти футів завширшки; її береги, алювіального походження, сягали восьми футів. Крига була вкрита незайманим снігом, і наші мандрівники зрозуміли, що вийшли до струмка трохи вище «Знахідки» та останніх заявок старожилів Морського Лева.

— Бережіться джерел!—застерегла Джой, коли Смок почав спускатися до річки.— А то при сімдесяти градусах ви залишитесь без ніг.

Ці джерела, що властиві більшості клондайкських приток, не замерзають навіть у най-

лютіші морози. Вони утворюють калюжі, вкриті тоненькою кригою та снігом. Людина, ступивши на сухий сніг, зненацька опиняється по коліна в воді. Коли за п'ять хвилин вона не спроможеться зняти взуття, то ноги пропали.

О третій годині дня уже спустився сірий північний присмерк. Вони уважно вдивлялися, шукаючи сухе дерево на другому березі, яке мало означати середню віху останньої ділянки. Джой перша побачила його. Вона кинулась уперед, гукнувши:

— Тут хтось був! Подивіться на сніг! Ось і мітка! Гляньте на цю сосну!

Раптом вона провалилася в сніг.

— От я і вскочила,— жалібно закричала вона:— Не підходьте до мене! Я вилізу сама.

Крок за кроком, ламаючи тонку кригу, заховану під сухим снігом, вона вибилась на міцніший лід. Смок кинувся до берега, де ще з весняної повені лежали сухий хмиз та гілки. Коли Джой підійшла до Смока, багаття уже палало.

— Сідайте!— звелів він.

Вона слухняно сіла на сніг. Смок скинув мішок з плечей і послав їй під ноги ковдру.

З гори долинали голоси шукачів золота, які надходили.

— Хай Малий ставить паколи,— пораяла вона.

— Іди, Малий! — сказав Смок, знімаючи з неї мокасини, що вже задубіли від морозу.— Пройди тисячу футів та постав дві жердини. Пакілля на ріжках ми поставимо потім.

Смок складаним ножем зрізав зав'язки її мокасинів. Вони так замерзли, що хрумтіли і вишали під ножем. Сивашські шкарпетки та грубі вовняні панчохи взялися кригою. Здавалося, ніби її ногу вклали до залізного футляра.

— Як ваша нога? — спитав він, роззуваючи далі.

— Я її не відчуваю. Не можу поворухнути пальцями. Але все буде гаразд. Вогонь аж паляхкотить. Дивіться, щоб не відморозили собі рук. Вони, мабуть, теж задубіли.

Смок зняв рукавиці і почав бити себе руками по боках. Відчувши, що гаряча кров побігла по жилах, знов заходився роззувати дівчину. Ось з'явилася одна, а потім друга біла ніжка, віддані на поталу жорстокому сімдесятиградусному морозу.

Смок взявся шалено розтирати її ноги снігом. Нарешті Джой відсунулась, заворушила пальцями і радісно поскаржилась на біль.

Тоді він посадовив її на ковдру, ногами ближче до вогню.

— Тепер ви можете самі подбати за них,— сказав Смок.

Джой зняла рукавиці й заходилася розтирати собі ноги, пильно стежачи, щоб тепло зогрівало їх поволі. А в цей час Смок грів свої руки. Сніг не танув і не мокрів. Його кристали були тверді, мов піщинки. Поступово біль у відмороженому тілі давав відчуття, що кров знову побігла по жилах. Смок підкинув дров, зняв легкий пакунок з плечей дівчини та дістав звідти нову пару взуття.

Повернувся Малий і видерся до них на берег.

— Я одміряв добрих тисячу футів,— сповістив він.— Номери двадцять сім та двадцять вісім. Коли ж я забивав пакіл на номері двадцять сім, то зустрів першого дохляка з тих, що чалапали за нами. Він заявив, що я не маю права на двадцять восьмий номер... Тут я сказав йому...

— Так, так,— гукнула Джой.— Що ж ви йому сказали?

— Сказав, що коли він не відійде на п'ятсот футів, то я зроблю морозиво з його відмороженого носа. Він пішов, а я поставив два центральні паколи, одмірявши по п'ятсот футів уздовж річки. Той тип зайняв сусідню ділянку. Гадаю, що тепер струмок Індіанки уже поділено від верхів'я до гирла. Та наші місця певні. Зараз вже темно, але завтра вранці ми зможемо поставити бічні паколи.

III

На ранок погода змінилася. Було так тепло, що Смок і Малий, ще лежачи у своїх ковдрах, визначили температуру у двадцять градусів нижче нуля. Стужа минула. Поверх їхніх ковдр лежав іній, дюймів у шість завтовшки.

— Доброго ранку! Як ваші ноги? — привітався Смок до Джой Гастел, яка сиділа у спальному мішку і струшувала з себе сніг.

Поки Смок готував сніданок, Малий розклав багаття і приніс льоду з річки. Після сніданку зовсім розвиднілося.

— Піди і постав паколи на ріжках, — сказав Малий. — Коли я рубав кригу на каву, то бачив пісок. Зараз я натоплю води та промю трохи на щастя.

Смок з сокирою в руці пішов забивати паколи. Почавши з центрального пакола номер двадцять сім, він попростував вузькою долиною до краю ділянки. Він ступав майже автоматично, бо в його уяві й досі жили спогади минулого вечора. Йому здавалося, що він якимсь побитом здобув владу не лише над звабними обрисами та міцними м'язами маленьких ніжок, які так старанно розтирав снігом, але й над усіма жінками світу. Невироз-

не, тепле почуття охопило його. Здавалося, що він повинен підійти до Джой Гастел, взяти її руку й сказати: «Ходімо!»

І раптом він зробив відкриття, яке примусило його забути про владу над білими ніжками. Він не забив пакола на ріжку, бо раптом опинився перед другим струмком. Запам'ятавши суху вербу та височенну сосну, що здаля впадала в око, Смок повернувся до струмка, де стояли центральні паколи. Проїшов річищем навколо широкого, що скидалося на підкову, коліна і побачив, що два струмочки це насправді один і той же струмок. Двічі він пройшов долину з краю в край — від нижнього пакола номер двадцять сім до верхнього пакола номер двадцять вісім—і переконався, що верхній пакіл останнього був нижче за нижній пакіл першого. Учора смерком Малий зробив обидві заявки якраз на коліні річки.

Смок почалапав назад до свого маленького табору. Малий саме скінчив промивати пісок.

— Нам поталанило! — гукнув він, простягаючи миску. — Дивись, скільки золота! Тут буде доларів на двісті. Я чимало вештався в цих краях, але ще не бачив такого скарбу.

Смок байдуже глипнув на золото, налив

собі чашку кави й сів. Джой відчула біду і кинула на нього стурбований, запитливий погляд. Мало розгнівала байдужість товариша.

— Чому ти не радієш? — спитав він. — Ми здобули таке багатство, а ти й подивитися не хочеш.

Перш ніж одповісти, Смок відпив ковток кави.

— Малий, знаєш, що наші заявки нагадують Панамський канал?

— Не розумію.

— Східний вхід до Панамського каналу лежить на захід від західного входу. От тобі й все.

— Нічогісінько не розумію! — сердивсь Малий.

— Цебто ти зробив обидві заявки на великому коліні.

Малий впустив миску з золотом.

— Далі! — заблагав він.

— Верхній пакіл двадцять восьмого номера на десять футів нижче за нижній пакіл номера двадцять сім.

— Ти хочеш сказати, що нам нічого не дістанеться?..

— Навіть на десять футів менше, ніж нічого.

Малий побіг униз берегом. Через п'ять хви-

лин він вернувся. У відповідь на запитливий погляд Джой бідолаха тільки кивнув головою. Не кажучи й слова, прийшов до зваленого дерева і сів, утупивши очі в сніг перед своїми мокасинами.

— Ми можемо зараз повернутися в Доусон, — сказав Смок, згортаючи ковдри.

— Мені дуже прикро, Смоку, — сказала Джой. — Це все через мене.

— Нічого! — відповів він. — Усьому свій час.

— Але це моя провина, тільки моя! Тато зробив на мене заявку біля «Знахідки». Я віддаю її вам!

Він похитав головою.

— Малий! — благала вона.

Малий теж похитав головою і раптом зареготав. І довго реготав, як божевільний.

— Це не істерика, — пояснив він. — Мені іноді буває страх як весело.

Його погляд упав на миску з золотом. Він пхнув її ногою і розсипав золото на снігу.

— Воно не наше, — пояснив він. — Воно належить тому бевзю, якого я вчора нагнав. Ходімо, Смоку! Вертаймося в Доусон! А втім, якщо ти хочеш убити мене, я й пальцем не поворохну, щоб стати тобі на заваді.

МАЛИЙ БАЧИТЬ СНИ

I

— Дивно, що ти ніколи не граєш, — сказав Малий Смокові, коли вони якимось сиділи в «Оленячому Розі». — Невже тобі не кортить?

— Воно-то кортить, — відповів Смок. — Але я волію грати тільки на виграш.

Навколо них у великій залі бару стояв гамір і тріск десятка гральних столів, за якими люди, у хутрі та мокасінах, пробували свого щастя. Смок показав на них рукою.

— Поглянь, — сказав він. — Навіть найпростіший математичний розрахунок говорить, що всі вони сьогодні більше програють, ніж виграють. Багато хто програв уже й зараз.

— Ти добре знаєш арифметику, — промимрив Малий. — І взагалі, ти маєш рацію. Але, крім того, існують ще факти. Бувають іноді й хвилини щастя. І тоді кожен може виграти. Я це знаю, бо не раз бачив, як дехто підряд загібав банк за банком. Єдиний спосіб виграти — це чекати, поки прийде твоє щастя, і тоді вже грати до краю.

— Як на твоє, то все це просто, — критично зауважив Смок.

— Лихо в тому, — сказав Малий, — що більшість гравців не розуміє, коли їм справді

таланить. Мені теж доводилося пошитися в дурні. Але все треба в житті спробувати.

Смок похитав головою.

— Тут теж статистика, Малий. Більшість людей невірною підраховує свої можливості.

— Невже ти ніколи не відчував, що слід тобі лише поставити гроші, як ти одразу виграєш?

Смок засміявся.

— Надто багато шансів проти мене. Але ось що, Малий. Зараз я поставлю на карту долар. Побачимо, чи дасть вона нам щось на чарку.

Смок попрямував до столу, але Малий схопив його за руку.

— Почекай. Я почуваю, що сьогодні мені щаститиме. Постав краще цього долара на рулетку.

Вони підійшли до столу з рулеткою, поблизу буфету.

— Чекай, поки я скажу, — порадив Малий.

— На який номер? — спитав Смок.

— Вибирай сам. Але жди, поки я скажу.

— Чи не думаєш ти, що я маю більше шансів за цим столом? — звернувся Смок.

— У тебе їх стільки ж, скільки і в решти гравців.

— Але менше, ніж у круп'є.

— Дивись і чекай, — сказав Малий. —
От тепер став!

Круп'є саме пустив маленьку кульку з слонової кістки по гладенькому обідку колеса. Смок через плече іншого гравця кинув на вмання свого долара. Монета покотилася по зеленому сукну й зупинилася якраз навпроти номера 34.

Кулька теж спинилася, і круп'є проголосив:

— Виграв тридцять четвертий.

Він згріб зі столу гроші, і Смок забрав тридцять п'ять доларів. Малий поплескав його по плечу.

— Оце і є щастя, Смоку! — Як я відчув його, не розумію. Але я знав, що ти виграєш. Якби твій долар упав на якийсь інший номер, то все одно б виграв. Коли вже прийшло щастя, ніщо йому не завадить.

— Ну, а коли б випав подвійний нуль? — спитав Смок, коли вони йшли до буфету.

— Тоді і твій долар упав би на подвійний нуль, — відповів Малий. — Це неминуче. Ось ходімо назад до столу. Мені сьогодні щастить, і, давши тобі виграти, я хочу й сам виграти.

— У тебе є якась система? — запитав Смок хвилини через десять, коли Малий програв уже сто доларів.

Той сердито крутнув головою, розклав фіш-

ки на 3, 11 та 17, а дріб'язок кинув на «зелене».

— Хай чортяка вхопить усіх йолопів, що грають за системою, — відповів він, коли круп'є згріб його гроші.

Смок, спочатку байдужий до гри, раптом зацікавився нею і почав уважно стежити за кулькою, ставками й виграшами. Сам він не грав. Він так захопився, що коли Малий вирішив, що з нього досить, то ледве відтяг Смока від столу.

Круп'є повернув Малому торбинку з золотом, що той давав йому під заклад, і клаптик паперу, на якому було надряпано: «Відсипати 350 доларів». Малий поніс торбинку та папірця вагареві, що сидів за великими терезами. Той одважив 350 доларів і всипав їх у скриню.

— Цього разу твоє щастя підтвердило вірність статистики, — пожартував Смок.

— Але я мусив грати, щоб збагнути це, — сказав Малий. — Я трохи переграв, бо мені хотілось довести тобі, що щастя все-таки існує.

— Не сумуй, — посміхнувся Смок. — Зате я підстеріг його.

Очі в Малого заблищали.

— Та ну? Чого ж ти вагаєшся? Грай!

— Зачекай трохи. Скоро я вироблю таку

систему, що забиратиму всі виграші за цим столом.

— Систему! — простогнав Малий і з великим жалем глянув на товариша. — Смоку, послухай мене та облиш ці кляті системи. Вони завжди спричиняються до нещастя.

— Тому вона й подобається мені,— відповів Смок. — Система — це статистика. Якщо система правильна, ніколи не програєш. А щастя завжди може зрадити.

— Я бачив багато отих систем, але не знаю жодної, що виграла б. — Малий помовчав і зітхнув. — Слухай-но, Смоку, коли ти схибнувся на систему, то краще нам тікати звідси. Та й час уже вирушати в дорогу.

II

Кілька тижнів обидва сперечались. Смок гаяв час, слідкуючи за рулеткою, а Малий наполягав на тому, щоб вирушати в дорогу. Коли ж загомоніли про похід вниз по Юкону за двісті миль, Смок рішуче відмовився.

— Слухай, Малий, я не піду, — заявив він. — Ця подорож забере десять день, а за цей час я сподіваюсь удосконалити свою систему. Вже зараз я міг би виграти. Нащо ж мені пертися в таку далечінь?

— Смоку, я за тебе піклуюся, — відповів

Малий. — Ти ж скоро зовсім втратиш глузд, і я ладен тягти тебе хоч до самого полюса, аби відволікти від цього столу.

— Марно турбуєшся. Адже я вже дорослий, бо досить наївся ведмедини. Якщо й доведеться тобі тягти, то не мене, а золото, що я виграю за своєю системою. І, мабуть, доведеться ще брати собак на підмогу.

Малий тільки застогнав у відповідь.

— Але не спробуй грати сам, — провадив Смок. — Ми потім поділимо виграш навпіл, та для початку мені потрібні всі наші гроші. Це система ще нова, і, можливо, я зроблю кілька помилок.

III

Нарешті, після багатьох днів спостережень і роздумів настав вечір, коли Смок оповістив, що він вступає до бою. Малий, похмурий та сумний, йшов, ніби на похорон, до «Оленячого Рогу». Смок накупив фішок і примостився біля круп'є. Довго бігала кулька, а Смок так і не зважувався поставити фішку. Малому вже й терпець увірвався.

— Кидай! Ну, кидай же! — заохочував зіп. — Скінчиться нарешті цей похорон? Ти що, боїшся?

Смок хитав головою і чекав. Після два-

надцятого кону він раптом поставив десять однодоларових фішок на номер 26. Номер виграв, і круп'є заплатив Смокові триста п'ятдесят доларів. Потім, пропустивши десять, дванадцять, тридцять партій, Смок знову поставив десять доларів на номер 32. Він знову виграв триста п'ятдесят доларів.

— Це — щастя! — схвильовано прошепотів Малий. — Грай далі!

Минуло півгодини, а Смок не зробив жодної ставки, згодом поставив десять доларів на номер 34 і виграв.

— Поталанило! — прошепотів Малий.

— І зовсім ні, — відповів Смок. — Це діє моя система. Егеж, вона не погана?

— Вигадує! — сердився Малий. -- Щастя приходить різними шляхами. Ніякої системи не може й бути. Тобі просто щастить.

Смок перемінив спосіб гри. Він ставив здебільшого маленькі фішки, розкидаючи їх тут і там, і частіш програвав, ніж вигравав.

— Облиш, — порадив Малий. — Забирай гроші й тікай. Більше не виграєш!

Тут кулька знову побігла по колу, і Смок кинув десять фішок на номер 26. Кулька зупинилася на 26, і круп'є ще раз виплатив Смокові триста п'ятдесят доларів.

— Коли вже грати, то грати! — зрадив Малий. — Став зразу двадцять п'ять доларів.

Минуло півгодини, і за цей час Смок знову програв та виграв незначні суми. Потім він раптом поклав двадцять п'ять доларів на «подвійний нуль», і одразу ж круп'є виплатив йому вісімсот сімдесят доларів.

— Розбуди мене, Смоку! Це якийсь сон, — простогнав Малий.

Смок посміхнувся, заглянув до свого блокнота й почав щось підраховувати. Цей блокнот він уже кілька разів діставав з кишені і щось туди записував.

Навколо столу згромадилася юрба. Багато гравців пробували ставити на ті самі номери, що й Смок. Тоді він почав грати інакше. Десять разів підряд він ставив на 18 і програвав. Тут навіть найупертіші послідовники облишили його. Тоді він поставив на інший номер і виграв триста п'ятдесят доларів. Гравці повернулися і знову покинули його після ряду програшів.

— Облиш, Смоку, облиш! — радив Малий. — Навіть найбільшому щастю приходиться край, отож, і твоєму кінець. Більше не виграєш.

— Ще раз — і все! — відповів Смок.

Кілька хвилин він грав: програвав, то вигравав, розкидаючи дрібні фішки по столі, а потім кинув двадцять п'ять доларів на «подвійний нуль».

— Давайте розрахуємось, — сказав він банкометові, коли знов виграв.

— Не треба показувати мені рахунок, — сказав Малий, коли вони йшли до вагаря. — Я стежив увесь час. Ти виграв щось коло трьох тисяч шестисот. Еге ж?

— Три тисячі шістсот тридцять, — відповів Смок. — А тепер однеси пісок додому. Так ми умовились.

IV

— Не спокушай долі, — застерігав Малий другого вечора, коли Смок зібрався йти до «Оленячого Рогу». — Тобі пощастило, але всьому буває край. Доля зрадлива.

— Яке там щастя, Малий. Система. Я не можу програти.

— До біса твою систему! Ніяких систем не існує. Я колись виграв сімнадцять разів підряд. Хіба то була система? Дурниці! Просто якесь гемонське щастя! Тільки я злякався й загнуждав його. Якби грав далі, то виграв би тисяч тридцять на свої два долари.

— І все ж, Малий, у мене справжня система.

— Доведи мені це.

— Я вже довів. Ходімо зі мною, і ти побачиш.

В «Оленячому Розі» всі втупилися у Смока. Гравці розступились перед ним, і він знову сів біля банкомета. Цього разу він грав зовсім інакше. За півтори години він зробив тільки чотири ставки, але кожна була по двадцять п'ять доларів і кожна виграла. Смок одержав три тисячі п'ятсот доларів, і Малий знову поніс додому золотий пісок.

— Тепер час припинити гру,— радив Малий, сівши на ріжок лавки та скидаючи мокасини.— Ти виграв сім тисяч. Треба бути дурнем, щоб спокушати щастя.

— А про мене, то треба бути божевільним, щоб не використати таку систему, як моя.

— Ти розумний хлопець, Смоку. Ти вчився в коледжі. Ти за одну хвилину змикитиш більше, ніж я за сорок тисяч років. Але ти гірко помиляєшся, коли звеш своє щастя системою. Я таки трохи поблукав по світу і дещо бачив, тому скажу тобі по ширості, що ніяка система в цій грі неможлива.

— Але ж я довів тобі і можу не раз довести!

— А от і ні, Смоку. Це все сон. Ось я прокинусь, розкладу вогнище та приготую сніданок.

— Та ось же, невіро ти, — ось золото! Полапай його.

Смок кинув товаришеві на коліна туго на-

биту торбину з золотим піском. Вона важила тридцять п'ять фунтів, і Малий добре відчув її вагу.

— Це — дійсність! — вигукнув Смок.

— Що ж, я бачив у своєму житті багато снів, що скидалися на дійсність. Уві сні все можливе. А в справжньому житті ніяка система неможлива. Я не вчився в коледжі, але вважаю, що твій неймовірний виграш — лише сон.

— Це — «Гамільтонів закон ощадності», — засміявся Смок.

— Я ніколи не чув про твого Гамільтона, але він, очевидно, має рацію. Я сплю, Смоку, а ти мучиш мене своєю системою. Коли ти справді любиш мене, то гукни: «Малий! Вставай!» — і я прокинусь та приготую сніданок.

V

На третій вечір круп'є повернув Смокові його першу ставку — п'ятнадцять доларів.

— Маєте право ставити тільки десять, — сказав він. — Найвищу ставку зменшено.

— Злякалися! — засміявся Малий.

— Хто не хоче, може не грати, — одповів круп'є. — І скажу вам по ширості, що я волів би не бачити вашого приятеля біля свого столу.

— Злякалися його системи, га? — глузував Малий, коли круп'є сплачував триста п'ятдесят доларів.

— Яка там система! У рулетці ще не було системи. Але щастя примхливе. От йому поталанило, і я не хочу допустити, щоб мій банк лопнув.

— Злякалися!

— Гра — бізнес, як і всякий інший, друже. Ми не філантропи.

Щовечора Смок вигравав, кожного разу граючи інакше. Експерти, що тиснулися біля столу, записували його номери і ставки, даремно намагаючись зрозуміти його систему. Вони присягалися, що йому просто щастить, щоправда, так щастить, як ще нікому в світі.

Те, що Смок щоразу грав інакше, зовсім збивало їх з пантелику. Іноді, уткнувши ніс у свого блокнота і щось підраховуючи, він протягом години не брав участі у грі. Потім раптом вигравав три найбільші ставки й закріпив тисячу доларів за якихось п'ять або десять хвилин.

А то ще він надзвичайно щедро розкидав фішки по всьому столу. Це тривало хвилин десять, тридцять, і раптом, коли кулька стишувала свій хід, Смок ставив найбільшу ставку на ряд, на колір, на номер і вигравав на всі три. Одного разу, щоб зовсім збити з пантелику

тих, що хотіли розгадати його таємницю, Смок програв сорок найбільших ставок. Але щовечора неодмінно Малий односив додому золотого піску на три тисячі п'ятсот доларів.

— І все ж ніякої системи тут немає, — твердив Малий, лягаючи спати. — Я пильно стежу за твоєю грою, але не бачу в ній ладу. Ти ніколи не граєш однаково, а тільки те й робиш, що береш виграші, коли захочеш, і не береш, коли не бажаєш.

— Можливо, що ти ближче до правди, ніж сам гадаєш. Я справді програю навмисне. Але це теж входить в мою систему.

— До біса твою систему! Я розмовляв з усіма гравцями, всі вони переконані, що системи тут не може бути.

— Але ж я щовечора доводжу їм, що система існує.

— Слухай-но, Смоку, — сказав Малий, збираючись гасити свічку. — Я таки справді здурів. Може, ти думаєш, що це свічка? Це не свічка. І я — не я. Я десь на привалі, лежу в своїх ковдрах з роззявленим ротом, і мені все це верзеться. І ти — не ти, як і свічка — не свічка.

— Дивно тільки, як нам обом сниться одне й те саме, — зауважив Смок.

— Зовсім ні. Ти мені просто ввижаєшся

уві сні. І інші теж розмовляють зі мною уві сні. Я, мабуть, збожеволію. Якщо цей сон триватиме довше, то я раптом почну кусатися й завивати!

VI

На шостий вечір гри найбільшу ставку зменшили до п'яти доларів.

— Гаразд, — сказав Смок банкометові. — Я хочу й сьогодні взяти свої три тисячі п'ятсот доларів. Ви лише змусите мене грати довше, ніж вчора.

— Чому ви не граєте за яким-небудь іншим столом? — зі злістю спитав круп'є.

— Бо мені тут подобається! — Смок глянув на пічку, що гула за кілька кроків од нього. — Тут нема протягу, тепло та затишно.

Принісіши додому дев'ятий мішок золотого піску, Малий мало з глузду не з'їхав.

— Досить з мене, Смоку! Я бачу, що й справді не сплю. Взагалі системи не може бути, але ти її винайшов. Двічі по два не чотири, а більше. Все пішло шкереберть. К бісу таблицю множення! Два — це вісім, дев'ять — одинадцять, а два рази по два — вісімсот сорок шість з... половиною. Ніщо — це щось,

а нічого — це все. Двічі все—дорівнює кольдкрему, пісній сметані і ситцевим коням. Ти винайшов систему! Чого не було, те є, а чого нема, те буде. Сонце сходить на заході, місяць обернувся на монету, зорі — це м'ясні консерви, цинга — благословення боже, той, хто помер — живий, скелі течуть, вода — це газ, я — не я, а ти — не ти, і, можливо, ми близнюки, якщо ми не картопля, засмажена на мідному купоросі. Розбудіть мене! Ой, розбудіть мене!

VII

Наступного ранку до їхньої хати завітав гість. Смок знав його. То був Гарві Моран, власник рулетки в «Тіволі». Коли він заговорив, в його низькому голосі чулось благання.

— Ви всіх нас ошелешили, Смоку, — почав він. — Я прийшов за дорученням власників дев'ятох гральних столів. Ми нічого не розуміємо, хоч знаємо, що в рулетці ніколи не існувало якоїсь системи. Всі математики повторюють те саме. Рулетка сама по собі система, і тому ніяка інша система не може її побити, бо тоді арифметику треба викинути на смітник.

Малий завзято закивав.

— Коли система може побити систему, тоді зовсім нема ніякої системи, — провадив далі Моран. — Інакше довелось би визнати, що одна річ може бути у двох різних місцях одночасно або дві речі можуть бути одночасно в одному місці, дарма що це місце здатне вмістити лиш одну з них.

— Але ж ви бачили мою гру, — відповів Смок. — І коли ви вважаєте, що мені тільки щастить, то навіщо турбуватися?

— Ото ж бо й е! Ми не можемо не турбуватися. Ви маєте якусь систему, тоді як ми знаємо, що її бути не може. Я стежив за вами п'ять вечорів і спостеріг, що ви маєте кілька улюблених номерів, на які ви завжди виграєте. Так от, ми, власники десяти гральних столів, звертаємося до вас з дружньою пропозицією. Ми поставимо стіл в задній кімнаті «Оленячого Рогу», і там чикрижте нас на здоров'я. Це буде цілком приватно. Тільки ви, Малий та ми. Ну, що ви скажете?

— Давайте зробимо грохи інакше, — відповів Смок. — Вам хочеться стежити за моєю грою. Сьогодні ввечері я гратиму в «Оленячому Розі». Отам і слідкуйте за моєю системою скільки завгодно.

VIII

Того вечора, коли Смок сів на своє звичайне місце, круп'є припинив гру.

— Гру закінчено, — сказав він. — Так звелів господар.

Але власники гральних столів, що зібралися тут, не хотіли з цим миритися. За кілька хвилин вони самі зладили банк. Кожний поклав тисячу, й гра почалася.

— Чикрижте нас, — закликав Гарві Моран, коли круп'є пустив кульку.

— Згодні на ставку в двадцять п'ять доларів? — спитав Смок.

— Гарзд. Починайте.

Смок поставив двадцять п'ять фішок на «подвійний нуль» і виграв.

Моран витер піт з чола.

— Далі! — сказав він. — У нас десять тисяч у цьому банкові.

— Банк лопнув, — проголосив круп'є.

— Ну, досить? — запитав Смок.

Власники гральних столів глянули один на одного. Вони почували страх. Ці відгодовані пестуни щастя, вершители його законів були знищені. Вони здибали того, хто розумівся краще на цих законах або ж створив вищі, нікому невідомі закони.

— Ми здаємося, — сказав Моран. — Авжеж, Берку?

Черевань Берк, власник гральних столів у двох заїздах, притакнув.

— Трапилось неможливе, — сказав він. — Цей Смок винайшов власну систему. Якщо ми хочемо, щоб не стояли наші столи, нам залишається тільки зменшити ставку до долара, до десяти центів або й до цента. З такими ставками він багато не виграє.

Всі глянули на Смока. Він знизав плечима.

— Тоді, джентльмени, я найму людей, щоб грати за всіма вашими столами. Я буду пла-

тити їм десять доларів за чотири години й однаково матиму свої гроші.

— Тоді ми припинимо гру, — відповів черевань Берк. — Якщо... — він перебіг очима по своїх приятелях, щоб побачити, чи вони згодні з ним, — якщо ви не побажаєте домовитись з нами. Скільки ви хочете за вашу систему?

— Тридцять тисяч доларів, — відповів Смок. — Тобто по три тисячі з кожного столу.

Вони пошептались і згодились.

— І ви розкриєте нам вашу систему?

— Звичайно.

— І ви обіцяєте ніколи більше не грати у Доусоні в рулетку?

— Ні, сер, — рішуче відповів Смок. — Я обіцяю не грати більше за цією системою.

— Хай йому чорт! — вигукнув Моран. — А чи не маєте ви якихось інших систем?

— Зачекайте, — сказав Малий. — Я хочу поговорити з моїм товаришем. Ходімо, Смоку.

Смок пішов за ним у куток кімнати. Сотні цікавих очей стежили за ними.

— Слухай-но, Смоку, — хрипко зашепотів Малий. — Можливо, це й не сон. В такому разі ти продаєш систему надто дешево. Ти ж можеш здобути весь світ цією грою. Десятки мільйонів! Потруси їх! Потруси їх як слід!

— А коли це все сон? — лагідно спитав Смок.

— Тоді заради сну й потруси цих пузачів. Чи ж варто бачити сни, якщо ми навіть уві сні не можемо примусити їх розщедритися.

— На щастя, це не сон, Малий.

— Тоді я ніколи тобі не подарую, якщо ти продаси систему за тридцять тисяч.

— Ти кинешся мені на шию, коли я продам за тридцять тисяч. Це не сон, Малий. Через дві хвилини ти побачиш, що не спав. Я погодивсь продати свою систему, бо більше нічого не поробиш.

Смок оголосив власникам столів, що він не змінив свого наміру. Вони видали йому розписки по три тисячі.

— Бери золотим піском,—застеріг Малий.

— Я прошу одважити мені піском, — сказав Смок.

Власник «Оленячого Рогу» забрав розписки, і Малий одержав золотий пісок.

— Тепер мені зовсім не хочеться прокидатися, — сказав він, піднімаючи важкі мішки. — Цей сон коштує сімдесят тисяч. Було б великим марнотратством зараз розплющити очі, вилізти з ковдр і готувати сніданок.

— Де ж ваша система? — запитав Черевань Берк. — Ми заплатили і хочемо, щоб ви показали її.

Смок підійшов до столу.

— А зараз, джентльмени, прошу хвилинку уваги! Це не звичайна система. Навряд чи її можна назвати системою. Але вона має ту перевагу, щб дає практичні наслідки. У мене, власне, є свої здогадки, проте я не буду про них розводитися. Стежте за мною. Круп'є, будьте напоготові. Припустимо, що я хочу виграти на номер 26. Пускайте кульку!

Кулька побігла по колу.

— Ви помітили, — провадив Смок, — що номер 9 був якраз навпроти.

Кулька спинилася на 26.

Черевань Берк тихо вилаявсь. Всі чекали.

— Щоб виграв «подвійний нуль», треба, щоб навпроти його було «11». Спробуйте самі й побачите.

— А де ж система? — нетерпелився Моран.— Ми знаємо, що ви вмієте вибирати виграшні номери. Але як ви про них дізналися?

— Я уважно стежив за виграшами. Випадково я двічі помітив, де зупинялася кулька, коли навпроти неї був номер 9. Обидва рази виграв двадцять шостий. Тоді я став вивчати інші випадки. Коли навпроти «подвійний нуль», то виграє 32, а коли 11, то виграє «подвійний нуль». Це трапляється не завжди, але звичайно. Ви помітили, я кажу «звичай-

но». Як я уже сказав, у мене є деякі підозри, про які я не хочу розводитися.

Черевань Берк раптом кинувся вперед, спинив рулетку і став уважно оглядати круг. Всі дев'ять інших власників рулеток теж нахилилися над колесом. Черевань Берк випростався і кинув погляд на пічку.

— Сто чортів! — сказав він. — Ніякої системи не було! Стіл стояв близько до вогню, і кляте колесо розсохлося. Ми працювали з зіпсованим колесом. Не дивно, що він так сподобав цей стіл. Дулю виграв би він за іншим столом!

Гарві Моран зітхнув з полегкістю і витер лоба.

— Грець з ним, — сказав він. — Зате ми знаємо, що ніякої системи нема. — Він раптом вибухнув голосним реготом і поплескав Смока по плечу. — Смоку, ви поклали усіх нас на лопатки! У мене є добряче вино, і я розкоркую його, якщо ви поїдете зі мною в «Тіволі».

Повернувшись додому, Малий мовчки розкладав мішки з піском. Нарешті він поклав їх на стіл, сів на лаву й заходився скидати мокасини.

— Сімдесят тисяч! — примовляв він. — Це значить триста п'ятдесят фунтів. І все це завдяки зіпсованому колесу й зіркому окові.

Смоку, ти з'їв їх сирими, ти з'їв їх живцем. Але все ж таки я вважаю, що це сон! Тільки уві сні трапляється таке. Я не хочу прокидатися і сподіваюсь, що ніколи не прокинусь.

— Радій; — відповів Смок. — Є така філософська наука, яка вчить, що всі люди сновиди. Ти, друже, в хорошій компанії.

Малий встав, наблизився до столу, вибрав найтяжчий мішок і став колисати його, наче дитину.

— Можливо, що я й сновида, — сказав він, — але зараз я дійсно в хорошій компанії.

ЛЮДИНА НА ТОМУ БЕРЕЗІ

I

Це було ще до того, як Смок Беллю заснував виселок Тру-ля-ля і втяв вікопомну штуку з яйцями, що мало не довела до банкрутства Біла Свіфтуотера, і навіть до того, як він виграв мільйон доларів у змаганні собачих упряжок по Юкону. Смок і Малий розлучились в верхів'ях Клондайку, бо Малий мав повернутися до Доусона, щоб зареєструвати кілька заявок.

Смок же прямував з своїми собаками на південь. Він хотів дістатися озера Несподіванок та міфічних Двох Зрубів. Для цього йому

треба було перетяти верхів'я Індійської річки і невідомою країною, через гори, вийти до річки Стюарт. Десь тут, як ходили чутки, було озеро Несподіванок, оточене зубчастими горами та льодівцями; дно його було вкрите грудками золота. Розповідають, ніби давні поселенці, що їхні ймення вже забуті, пірнали колись у крижані води озера і виносили пригорщами золото на берег. Але вода була дуже холодна. Одні сміливці гинули у ній, спливаючи на поверхню мертвими. Інші вмирали від сухот. І ніхто з тих, хто йшов на це озеро, ще не вертався. Завжди траплялось якесь лихо. Один упав в ополонку нижче Сорокової Милі; другого роздерли власні собаки; третього задавило дерево. Різні ходили чутки. Озеро Несподіванок було зачарованим місцем. Де воно, ніхто не пам'ятав, і золото й досі лежало собі любесенько на дні.

Два Зруби були так само міфічні, але їхнє місце визначалося певніше: за п'ять ночівель від річки Стюарт угору річкою Мак-Квешен. Мабуть, їх звели ще до того, як перші шукачі золота дісталися Юконського басейну. Мисливці на оленів розповідали Смокові, що якось вони натрапили на ті Два Зруби, але даремно шукали жили, яку нібито розкопували давні шукачі.

— Пішов би ти краще зі мною,— задумано

казав Малій в час розлуки.— Коли вже потрапив до Індійської річки, то так і жди неприємностей. У цій країні небезпека чатує на кожному кроці. Хіба тобі не досить отих розмов про злих духів та зачаровані місця?

— Все буде гаразд, Малій. За якихось шість тижнів я повернусь до Доусона. Шлях по Юкону второвано, та й перші сто миль річкою Стюарт, мабуть, теж добре наїжджено. Поселенці з Гендерсона казали мені, що кілька гуртів поїхало туди, коли стала річка. Якщо я натраплю на їхній слід, то робитиму по сорок, а то й п'ятдесят миль на день. Можливо, я й за місяць повернусь, якщо переїду навпрошки.

— Так-то воно так, але саме цей переїзд і турбує мене. Ну бувай, Смоку. Тільки будь обережним. І не соромся, якщо ти повернешся додому ні з чим.

II

За тиждень Смок був уже у горах, на південь від Індійської річки. На перевалі він покинув санки і навантажив своїх собак. Кожний з них ніс по п'ятдесят фунтів, і за його плечима був такий самий тягар. Він ішов попереду, втолюючи сніг лижвами, а позаду ланцюжком плентали собаки.

Смок полюбив це життя, цю глибоку північну зиму, тишу пустелі та безкраї сніги, якими ще не ступала людська нога. Навколо нього височіли крижані верхів'я, котрі ще не мали назви, бо їх ще не позначено на картах. Ніде не видно було й димка, що здіймався б над мисливським табором. Він сам йшов серед цього непорушного спокою, і самотина його не гнітила. Усе це він любив: і денну працю, і гризотню собак, і довгі присмерки над табором, і мерехтіння зірок над головою, і полум'янисту розкіш північного сьйва.

Любив він і свій табір, особливо наприкінці дня; тут він бачив картину, яку прагнув намалювати і якої ніколи не забуде: втоптаний сніг і червоне багаття; постіль — пара одяжин з заячих шкур, розісланих на шойно нарубаних гілках; шмат брезенту, що затримує тепло; закіптюжений чайник і казанок на довгому сучку; мокасини на палиці; лижви, уткнуті в сніг; собаки горнутья до вогню й тепла, сторожкі та задумані, кудлаті, вкриті памороззю, з пухнатими хвостами і підібганими під себе ногами, а навколо чорний мур темряви.

В такі хвилини Сан-Франціско, «Хвиля» й О'Гара здавалися чимсь далеким, загубленим у минулому, тінями якогось сну, що ніколи й не снився. Навіть не вірилось, що знав

він колись інше життя, що колись марнував час у вирі пустопорожнього животіння міської богеми. Самотній, не маючи з ким перекинутися словом, він багато думав, і думки його були глибокі і прості. Його жахали змарновані серед міського життя роки, нікчемність всіх шкільних і книжних філософій, цинізм студій і редакційних кімнат та лицемірство ділових людей. Вони не знали, що таке вовчий апетит, найміцніший сон, залізне здоров'я; ніколи вони не відчували справжнього голоду, приємної фізичної втоми або шаленого вирування крові, що, немов вино, розливається по всьому тілу.

І ця чудова, мудра, спартанська Північна Країна існувала завжди, а він і не знав цього. Його дивувало, як це він створений для такого життя, ніколи не чув навіть тихого поклику, який звав би його сюди.

— Зате тепер, Рудий, я чую його добре!

Собака, до якого віч звертався, підняв спочатку одну лапу, потім другу, швидко вкрив їх хвостом і весело загавкав через вогонь.

— Герберту Спенсерові було вже під сорок, коли він зрозумів, до чого має найбільший хист і найбільше бажання. Я не барився так довго. Навіть не чекав, поки мені стукне тридцять. Ось тут всі мої прагнення й бажання. Рудий, я дуже жалкую, що не народився

вовчням: був би братом тобі й усім твоїм родичам.

Багато днів блукав він серед хаосу ущелин та перевалів. Здавалося, їх порозкидав тут якийсь космічний жартівник. Даремно шукав він річечки або струмка, що тік би до Мак-Квешен або до річки Стюарт. З гір налетіла буря і забушувала хугою. Опинившись над смугою лісів, без вогню, Смок два дні йшов наосліп, шукаючи стежки вниз. На другий день він підійшов до краю стрімкої скелі. Сніг падав такий густий, що Смокові не видно було її підніжжя, і він не наважився спуститися. Він щільно закутався у шубу, оточив себе собаками, сховався з ними у величезному заметі і так просидів всю ніч, намагаючись не заснути.

Вранці хуга вщухла. Смок виповз на розвідку. За чверть милі нижче лежало замерзле, вкрите снігом озеро, навколо якого височіли зубчасті верхів'я. Так йому і розповідали. Він випадково набрів на озеро Несподіванок.

— Влучна назва,— пробубонів він, спускаючись до його берегів. Тут росла купка старих сосен. Смок натрапив на три, присипані снігом, могили, що були позначені стовпами зі стертими написами. Там, де кінчалися дерева, стояла маленька хатка. Смок потяг за клямку й увійшов. В кутку, де колись було ліжко

з соснових гілок, лежав кістяк, загорнутий в облізле, зотліле хутро. «Останній відвідувач озера»,— подумав Смок, піднімаючи величезну грудку золота. Окрім неї, тут була повна бляшанка самородків, кожний завбільшки з грецький горіх.

Все тут поки що відповідало розповідям, і Смок був певен, що те золото з дна озера. Під багатьма футами криги воно було недосяжне, і Смок, хоч і нехотя, мусив прощатися з ним.

— Гаразд, шановне озеро,— сказав він.— Можеш собі лишатися тут. Але я ще вернусь, щоб осушити тебе, якщо злий дух мене не вхопить. Я потрапив сюди випадково, але добре знатиму шлях, коли виберусь звідси.

III

Через чотири дні Смок розпалив багаття в невеличкій долині, на березі замерзлого струмка, під гостинними соснами. Десь там, серед білого хаосу, що його він лишив позаду, було озеро Несподіванок,— але де саме, він не знав. Сто годин Смок боровся з заметами й снігом, що сліпив йому очі, і нарешті зовсім загубив шлях і забув, звідки прийшов. Він ніби прокинувся після якогось кошмару, бо навіть не був певний, чи проминуло чотири дні,

чи, може й тиждень. Смок спав разом з собаками і перейшов безліч низьких перевалів та карколомних ущелин, з яких не можна було вибратись. Лише двічі йому пощастило розпалити вогонь та підігріти замерзлу оленину. І оце вперше він міг досхочу поїсти і відпочити. Хуга вщухла; стало ясно і морозяно. Ландшафт знову прибрав звичайного вигляду. Річка, біля якої він став, здавалася звичайною річкою і текла на південний захід. А озеро Несподіванок він загубив, як це траплялось з усіма, хто його шукав.

Півдня мандрівки вздовж невеличкої річки привели його у долину іншої більшої річки, яку він визнав за Мак-Квещен. Тут Смок підстрелив оленя і знов навантажив на кожного собаку п'ятдесят фунтів м'яса. Ідучи вздовж Мак-Квещена, він натрапив на слід санок. Слід хоч і присипано снігом, але під сподом була утоптана стежина. Смок зробив висновок, що на Мак-Квещені розташовано два табори і вони сполучаються цим шляхом. Очевидячки, Два Зруби було знайдено, і там зараз хтось живе. Смок попрямував річкою вниз.

Було сорок градусів морозу, коли він отаборився на ніч. Засинаючи, Смок питав себе, що то за люди знайшли Два Зруби і чи дістанеться він до них на другий день. Тільки по-

чало благословлятися на світ, як Смок вирушив, легко ступаючи по снігу і втоптуючи лижвами стежку, щоб не провалювалися собаки.

І тут, на вигині річки, застукала його ця несподіванка. Праворуч пролунав постріл, і куля, пробивши йому парку та вовняну фуфайку, круто обернула його назад. Смок захитався на своїх лижвах і тут почув другий постріл. Він не став чекати. Упавши в сніг, він поповз до берега, під захист дерев. Постріли не припинялись, і Смок відчув, як по його спині тече щось тепле і липке.

Смок видерся на берег і заховався серед дерев та кушів; собаки побігли за ним. Там він зняв лижви, простягся на весь зріст і почав обережно роздивлятися. Нікого не видно. Той, що стріляв, лежав, причаївшись за деревами, на протилежному березі.

— Якщо зараз нічого не трапиться,— промурмотів Смок за півгодини,— то я вилізу і розпалю вогонь, бо інакше відморожу собі ноги. Як, Рудий, що б ти робив, коли б тобі довелося лежати на морозі, чуючи, як кров холодне в жилах, і знаючи, що тебе намагаються підстрелити?

Він одповз кілька кроків назад, утоптав сніг і заходився пританцьовувати на місці, щоб допомогти крові розійтися в ногах. Так

минуло ще з півгодини. Раптом він почув дзеленчання дзвіночків. Він побачив санки, що мчали з-за вигину річки. Біля передка бігла самотня людина, жердиною поганяючи собак. Смок зрадив, бо це була перша людина, яку він зустрів після того, як три тижні тому розлучився з Малим. Та нараз він подумав, що, може, це злочинець, який ховався на тому березі.

Смок застережливо свиснув. Людина не почула і мчала далі. Смок свиснув голосніше. Чоловік спинив собак, обернувся і побачив Смока саме тієї миті, коли пролунав постріл. Тоді й Смок звів рушницю і вистрілив у бік дерев, звідки линув звук. Першим пострілом блучило бідолаху з жердиною. Поточившись, він підійшов до нарт і, силкуючись прикласти рушницю до плеча, раптом почав повільно осідати на сніг. Потім вистрілив і впав на спину, так що Смокові видно було тільки його ноги й живіт.

Знову знизу почулося дзеленчання дзвіночків. Чоловік вже не рухався. З-за повороту вискочило троє санок, на яких було шестеро людей. Смок крикнув, щоб попередити, але вони й самі бачили, що трапилося з першими санками і поспішили на поміч. З того берега вже ніхто не стріляв, і Смок, гукнувши на собак, вийшов зі схованки. Чути було вигуки

людей, і двоє з них, скинувши рукавиці, наставили на нього зброю.

— Ану йди сюди, підлий убивцю! — наказав чорнобородий чоловік.— Кидай рушницю, негіднику!

Смок завагався, а потім, кинувши рушницю, підійшов до них.

— Обшукай його, Луї, та забери в нього зброю,— сказав чорнобородий.

Смок зрозумів, що перед ним канадський француз та четверо інших провідників. Луї обшукав Смока і одібрав у нього мисливського ножа.

— Ну, що ти скажеш на свій захист, поки я тебе не застрелив? — спитав чорнобородий.

— Що ви помиляєтесь, коли думаєте, ніби я вбив цю людину,— відповів Смок.

Один з прибулих загукав. Він натрапив на сліди Смока і знайшов куш, за яким він ховався. Вони тлумачили це по-своєму.

— За що ти вбив Джо Кайнеда? — спитав чорнобородий.

— Я сказав, що я не...— почав Смок.

— Е, що путнього в цих балачках? Ми застукали тебе! Ось твої сліди. Ось ти сховався, коли почув, що він їде. Стріляв, як злодій! П'єре, принеси його рушницю.

— Дайте мені розповісти вам,— сказав Смок.

— Замовкни! — загорлав бородань. —
Твоя рушниця розповідь нам усе.

Всі оглянули рушницю Смока, порахували
набої, перевірили цівку й магазин.

— Один постріл! — заявив чорнобородий.
П'єр, у якого ніздрі роздувались, наче в ло-
ся, понюхав магазин.

— Стріляв зовсім недавно, — сказав він.

— Куля влучила в спину, — сказав Смок. —
а він їхав обличчям до мене. Значить, стріляли
з того берега.

Чорнобородий поміркував трохи, а потім
похитав головою.

— Ні. Він обернувся спиною до тебе, а тоді
ти й вистрілив, боягузе. Підіть, хлопці,
подивіться, чи немає слідів на тому бе-
резі.

Вони скоро повернулися і сказали, що сніг
на тому боці незайманий. Навіть заячих слі-
дів не було. Чорнобородий витягнув з рани
забитого клейтух, розірвав його і видобув ку-
лю. Кінець кулі сплющився і став завбільш-
ки з півдоларову монету, а задній, окутий кри-
цею, був не пошкоджений. Він порівняв її з
набоями Смока.

— Все ясно, хлопче. Тепер і сліпий поба-
чить. Ця куля з м'яким носом і в об-
гортці із криці, і твоя теж. Ця тридцять-
тридцять, і твоя тридцять-тридцять. Ця вироб-

ництва Д. і Т., і твоя теж. Ну, тепер ходім на той берег та подивимось, як ти це зробив.

— В мене самого стріляли з-за тих кущів,— сказав Смок. — Гляньте на дірку в моїй парці.

Тим часом як чорнобородий обдивлявся його, один з прибулих одкрив магазин рушниці, яка належала забитому. Всім було ясно, що той зробив тільки один постріл. Порожній набій досі стирчав у рушниці.

— Дідько б його взяв! Шкода, що бідний Джо не вбив тебе,— з сумом сказав чорнобородий.— Але він досить добре продірявив тобі плече. Ну, рушили!

— Раніш обшукайте другий берег,— наполягав Смок.

— Замовкни й ходи за мною. Хай факти говорять за тебе.

Вони зійшли з стежини в тому самому місці, де звернув і Смок, і пішли до берега поміж дерев.

— Ось він танцював, гріючи ноги,— зауважив Луї. — Ось тут повз на череві. Тут поклав лікоть, коли стріляв.

— А ось, далебі, порожній набій, який він викинув! — сказав чорнобородий. — Тепер, хлопці, нам лишається зробити тільки одне...

— Вам не завадило б спитати мене, чому мені довелося стріляти,— урвав його Смок.

— Ти можеш схопити по зубах, якщо знов обізвешся! Будеш відповідати на питання пізніше. Ми люди порядні і вчинимо з тобою по закону. П'єре, скільки нам залишається їхати?

— Гадаю, миль двадцять.

— Тоді заберемо майно та бідолаху Джо і поїдемо з ним до Двох Зрубів. Гадаю, що й цього досить, щоб його повісити.

IV

Через три години після того як настала темрява, стомлений Смок і його конвойні приїхали до Двох Зрубів. При світлі зірок Смок побачив на березі річки десяток новозбудованих хаток, що тулилися до великого старого будинку. Його пхнули до цього будинку. Там він побачив молодого велетня, його дружину і сліпого старика. Жінка, котру чоловік називав Люсі, була кремезна й висока. Старий дід, як потім довідався Смок, був давнім мисливцем на річці Стюарт і осліп минулої зими. Табір Двох Зрубів,— про це він також довідався згодом,— заснували минулої осені, коли сюди добулось аж дванадцять чоловік на шести човнах, вантажених харчами. Тут, на займищі

Двох Зрубів, вони знайшли сліпого мисливця і поблизу його хати побудували свої власні. Ті, що прибували пізніше, створили ціле містечко. В цьому краю добре полювалося; траплялося й золото.

За п'ять хвилин усі мешканці табору згромадилися в кімнаті. Смока пхнули в куток, і ніхто на нього не звертав уваги; руки й ноги йому зв'язали пасками з оленьчої шкіри. Він нарахував тридцять вісім чоловік,— дикий і грубий люд з Сполучених Штатів або з Північної Канади. Луї і його товариші знов і знов розповідали, як вони застукали Смока, і навколо кожного з них юрмилися схвильовані і розлючені слухачі. Чути було вигуки: «Чого чекати! Лінчуймо його!» А якогось здоровенного ірландця лише силоміць спинили, коли він кинувся на беззахисного в'язня.

Роздивляючись на людей, Смок побачив знайоме обличчя. То був Брек, чийого човна він провів крізь пороги. Смок здивувався, чому той не підійшов і не забалакав до нього. Смок так само не подав знаку, що впізнав його. І раптом помітив, що Брек, прикриваючи обличчя, моргає йому.

Чорнобородий,— Смок чув, що його називали Елі Гардінг,— поклав край суперечкам, чи треба, чи не треба лінчувати в'язня.

— Замовкніть! — гримнув він. — Цей

чоловік мій. Я піймав його і привів сюди. Ви думаєте, я вів його для того, щоб лінчувати? Нізащо! Я міг би зробити це й сам. Але я привів його, щоб учинити справедливий і безсторонній суд, і присягаюся, що судитиму його по правді. Він нікуди не втече. Хай зостанеться тут до ранку, а завтра влаштуємо суд.

V

Смок прокинувся. Протяг гострою крижинкою вп'явся йому в плече, хоч і лежав він на боці, обличчям до стіни. Коли його прив'язували до ослона, то не було протягу,— значить, хтось з того боку витяг мох поміж балками. Смок випнувся так далеко, як тільки дозволяли йому пута, а потім витягнув шию і губами торкнувся щілини.

— Хто там? — прошепотів він.

— Брек,— була відповідь.— Будьте обережні і не зчиняйте галасу. Я прийшов, щоб передати вам ніж.

— Не треба,— сказав Смок.— Я не зможу скористатися з нього. Руки у мене зв'язані за спиною і міцно прикручені до ніжки ослона. До того ж, ви не зможете просунути ножа крізь цю щілину. Але щось треба робити. Ці хлопці хочуть мене повісити, хоч ви знаєте, що я не вбивав того чоловіка.

— Не треба нічого казати. Якби ви навіть вбили його, то, певно, мали підстави. Але не в тім справа. Я хочу врятувати вас від напасті. Це жорстокі люди. Ви їх бачили. Вони одірвані від усього світу і судять тут за власними законами. Двох вони вже засудили за те, що крали харчі. Одного прогнали з табору й не дали йому ні крихти їжі й жодного сірника. Він зробив біля сорока миль і промучився два дні, поки замерз. Два тижні тому прогнали другого. Дали йому на вибір: або піти без харчів, або десять батогів за кожную денну пайку. Він витримав лише сорок ударів і віддав богові душу. А тепер вони візьмуться за вас. Всі до останнього переконані, що ви вбили Кайнеда.

— Той, що вбив Кайнеда, стріляв і в мене. Його куля зачепила мені плече Хай одкладуть суд, поки хтось пошукає, де заховався вбивця.

— Даремно. Вони вірять Гардінгу і п'ятьом його друзям — французам. Крім того, вони ще нікого не вішали, а їм хочеться цього. Ви ж самі бачите, життя їхнє одноманітне. Вони досі не знайшли нічого путнього, а шукати озеро Несподіванок їм набридло. На початку зими вони ще ходили в походи, а тепер зовсім облишили. Тут почалась цинга, і це їх ще більше розлютило.

— А тут на лихо принесло мене,— у голос подумав Смок.— А скажіть, Бреку, як ви потрапили до цієї ватаги?

— Зробивши заявки на Індіанці, я залишив там компаньйонів, а сам пішов по річці Стюарт, шукаючи Двох Зрубів. Тут мене не прийняли в компанію, і я розташувався трохи вище. Якраз учора прийшов по харчі.

— Що-небудь знайшли?

— Нічого. Зате винайшов гідравлічне пристосування, яке згодиться, коли країна оживе. Це черпак на золото.

— Заждіть хвилинку,— урвав його Смок,— дайте мені поміркувати.

Він трохи подумав, прислухаючись до хропіння посулих.

— Скажіть, Бреку, чи розпакували вони мої мішки?

— Два чи три. Вони занесли їх у хижку Гардінга.

— І що вони там знайшли?

— М'ясо.

— Добре. Пошукайте пакунок у темній парусині, перев'язаний оленячими пасками. Ви знайдете там кілька фунтів самородного золота. Ніхто ще не бачив такого золота в цій країні. Зробіть ось що...

Через чверть години, вислухавши інструкції і скаржачись, що в нього пальці на ногах

поодмерзали, Брек пішов. Смок так близько притулювся до щілини, що відморозив собі ніс і щоку. Він півгодини тер їх об ковдру, поки знов не заграла кров.

VI

— Тепер я цілком певний, що він убив Кайнеда. Ми докладно чули про це минулої ночі. Про що ж тут балакати? Я голосую: винний!

Так почався суд над Смоком. Промовець, кремезний шукач з Колорадо, виявив роздратування, коли Гардінг висловив думку, що треба чинити суд за всіма правилами, і запропонував обрати на суддю і голову зборів Шенка Вільсона. Населення Двох Зрубів мало бути за присяжних, але після деякої дискусії Люсі як жінку було позбавлено права голосу.

Тим часом Смок, якого посадовили на краю ослона, наслухав тиху розмову поміж Бреком та одним з шукачів золота.

— Чи немає у вас п'ятдесяти фунтів борошна на продаж? — спитав Брек.

— У вас не вистачить на це піску, — була відповідь.

— Я дам вам дві сотні.

Чоловік похитав головою.

— Три сотні!.. Триста п'ятдесят!..

На чотирьохстах чоловік погодився. Він сказав:

— Ходім до мене і зважимо пісок.

Обидва протиснулися до дверей. За кілька хвилин Брек повернувся сам.

Гардінг саме виступав за свідка, коли Смок побачив, як двері прочинились і крізь щілину заглянув чоловік, що продавав борошно. Він виразно кивнув комусь, і той пішов до дверей.

— Куди ви, Семе? — спитав Шенк Вільсон.

— Я зараз. У мене справа.

Смокові було дозволено ставити свідкам запитання. Гардінг саме почав перехресний допит, коли знадвору почулося скавчання і рип санок. Хтось виглянув.

— Це Сем і його товариш щодуху погнали до Стюартової річки,— пояснив він.

Всі мов заціпеніли. Якийсь неспокій огорнув юрбу. Краєм ока Смок побачив, як Брек, Люсі та її чоловік перешіптувались між собою.

— Далі! — визвірівся Шенк Вільсон на Смока.— Закінчуї свої запитання! Ти хочеш довести, що другий берег не було оглянуто. Свідок не заперечував. Ми також. Та й нащо це? Адже ніякі сліди не вели до того берега.

— І все ж на тому березі був чоловік! — змагався Смок.

— Нас, хлопче, не піддуриш. На Мак-Квешені людей небагато, і ми всіх уже допитували.

— А кого ви прогнали з табору два тижні тому? — спитав Смок.

— Алонсо Мірамара, мексіканця. Але до чого цей злодій?

— Ні до чого, тільки ви його не допитували, пане суддя.

— Він пішов вниз по річці, а не вгору.

— Звідки ви знаєте?

— Бачив, як він виходив з табору.

— І це все, що вам відомо?

— Ні, не все, юначе. Я знаю і всі ми знаємо, що він мав їжі на чотири дні, але не мав рушниць. Якщо він не дістався якогось селища на Юконі, то давно вже загинув.

— Гадаєте, що ви взяли на облік усі рушниць? — гостро закинув Смок.

Шенк Вільсон розлютився.

— Ти так допитуєш мене, ніби я підсудний, а не ти! Гей, свідки! Де француз Луї?

Коли Луї просунувся наперед, Люсі відчинила двері.

— Куди ви? — гримнув Шенк Вільсон.

— А мені чого тут стовбичити? — відрізала вона.— Я ж не маю права голосу. Крім того, тут нічим дихати.

За кілька хвилин вийшов і її чоловік. Суд-

дя довідався про це тільки тоді, коли зачинилися двері.

— Хто це? — урвав він П'єра.

— Біл Пібоді,— відповів хтось.— Він сказав, що хоче спитати щось у своєї дружини і зараз же повернеться.

Замість Біла увійшла Люсі, зняла кожух і примостилась біля пічки.

— Я гадаю, що нема потреби слухати решту свідків,— постановив Шенк Вільсон, коли П'єр скінчив.— Ми знаємо, що вони підтвердять ті самі факти. Слухай-но, Соренсене, поклич Біла Пібоді. Зараз голосуватимемо. А ти, юначе, можеш встати і розповісти нам по своєму, як усе трапилось. А тим часом люди хай оглядають обидві рушниці, патрони й кулю. Так буде швидше.

Смок пояснив, як він потрапив до цієї країни, але саме тоді, коли він почав розповідати про те, як у нього хтось вистрілив із засідки і як він тікав до берега, його обурено урвав Шенк Вільсон:

— Навіщо ці теревені? Ти тільки марнуєш час. Звичайно, ти маєш право брехати, щоб урятувати свою шию від зашморгу, але нам ніколи слухати дурниці. Рушниця, куля, що вбила Джо Кайнеда,— все свідчить проти тебе... Що там таке? Відчиніть двері!

Морозне повітря вкотилося в теплу кімна-

ту і враз узялося парою; крізь прочинені двері чулося собаче скавчання, що вже затихало в даліні.

— Це Соренсен і Пібоді,—гукнув хтось.— Вони женуть собак вниз по річці!

— Якого дідька...— почав було Шенк Вільсон, але глянув на Люсі і остовпів.— Може, ви, місіс Пібоді, з'ясуєте все це!

Вона, захитавши головою, стулила вуста; сердитий і підозрілий погляд Шенка Вільсона спинився на Брекові.

— Може, ви скажете, в чім річ?

Брек почував себе ніяково, бо всі дивилися на нього.

— Він довго шептався ще й з Семом,— ввернув хтось.

— Слухайте, містере Брек, — провадив Шенк Вільсон.— Ви перебили засідання і повинні пояснити, що це все значить. Про що ви там шепталися?

Брек несміливо відповів:

— Я хотів виміняти трохи харчів.

— На що?

— Звичайно, на пісок.

— Де ви дістали його?

Брек мовчав.

— Він вештався в верхів'ї річки Стюарт,— сказав хтось.— Тиждень тому я полював біля його табору. Він поводився таємниче.

— Пісок не звідти,— сказав Брек. — Там тільки моє гідравлічне пристосування.

— Ану, вивертайте кишені та покажіть свій пісок,— наказав Вільсон.

— Кажу ж вам, що це не звідти.

— Нічого. Ми хочемо подивитися.

Брек удав, що не хоче показувати золото, але всі дивилися на нього погрозово. Тоді він поліз у кишеню, витяг бляшанку і стукнув нею об щось тверде.

— Витягайте все! — гукнув Шенк Вільсон.

І Брек витяг самородка, такого величезного та жовтого, якого ніхто з присутніх ніколи не бачив. Шенк Вільсон роззявив рота. Шестеро людей, тільки оком кинувши, метнулися до дверей. Вони збилися в дверях і з лайкою та вереском почали штовхатись. Суддя висипав золото на стіл. Побачивши великі самородки, ще чоловік шестеро метнулися до дверей.

— Куди ви? — гукнув Елі Гардінг, коли Шенк кинувся й собі.

— Та за собаками, звичайно.

— Хіба ви не хочете повісити його?

— Устигнемо! Хай посидить, поки ми повернемось, а зараз треба відкласти засідання. Не можна баритися в таку мить!

Гардінг завагався. Він люто глянув на Смока, на П'єра, який з порога давав знак

Луї, потім на грудку золота, що лежала на столі, і, нарешті, теж зважився.

— Не раджу тобі тікати,— кинув він через плече.— До того ж, я позичаю твоїх собак.

— Що це? Знову гони?!..— вигукнув сліпий мисливець, коли крики людей та рип санок сполошили тишу.

— Звичайно,— відповіла Люсі.— Я ніколи не бачила такого золота. Ось помацайте, ді-дусю

Вона поклала великий самородок йому на руку. Але дід не виявив інтересу.

— Це була чудесна країна для полювання, поки ці кляті шукачі не розполохали дичини.

Двері відчинилися, і зайшов Брек.

— Ну, — сказав він,— всього четверо нас лишилося в таборі. До річки Стюарт, де я отаборився, добрих сорок миль, і найпрудкіший з шукачів може вернутися назад лише за п'ять-шість день. Вам неодмінно треба тікати, Смоку.

Брек дістав свого мисливського ножа, перерізав вірвовки Смока і глянув на жінку.

— Сподіваюсь, ви не заперечуєте? — сказав він з підкресленою ввічливістю.

— Якщо має бути стрілянина,— устряв сліпий,— то я просив би одвести мене до іншої хижі.

— А ви не зважайте на мене,— відповіла

Люсі.— Якщо я не здатна повісити людину, то, мабуть, неспроможна й стерегти її.

Смок підвівся, розтираючи затерплі руки.

— Я усе приготував для вас,— сказав Брек.— На десять день харчів, ковдри, сірники, тютюн, сокиру й рушницю.

— Ідіть,— підбадьорила Люсі.— Тримайтесь пагорбів, чужинцю. Та дай вам боже перейти їх якнайхутчіш.

— Я хочу трохи попоїсти, перш ніж вирушити,— сказав Смок.— А коли поїду, то до верхів'я Мак-Квешен, а не вниз. Я хотів би, щоб і ви поїхали зі мною, Бреку. Ми розшукали б справжнього злочинця.

— Раджу вам їхати вниз Стюартовою річкою і Юконом,— зауважив Брек.— Коли ці хлопці повернуться, оглянувши моє гідравлічне пристосування, то будуть люті, як голодні вовки.

Смок засміявся і похитав головою.

— Бреку, я не можу залишити цієї країни. Багато-що мене ріднить з нею. Я мушу лишитись і робити своє діло. Мені однаково, чи повірите ви мені, чи ні, але я знайшов озеро Несподіванок. Це золото якраз звідти. Крім того, хочу, щоб мені повернули моїх собак. Я знаю, що кажу: на тому березі сховався злочинець. Він вистріляв у мене майже всі свої набой.

Минуло півгодини. Смок сидів, уминаючи смажену оленину та запиваючи її кавою. Раптом він зірвався з місця, бо почув гомін. Люсі відчинила двері.

— Хелло, Спайку! Хелло, Методі! — гривітала вона двох вкритих памороззю людей, що нахилилися над своїми санками.

— Ми оце з Верхнього Табору,— сказав один, коли вони внесли до хижі щось загорнуте в хутро.— Ось, ми знайшли по дорозі. Але я думаю, що йому кінець.

— Покладіть його на ослін,— сказала Люсі.

Вона нахилилась і розгорнула хутро, розкривши обличчя, на якому тільки й видно було великі чорні очі та обтягнуті порепаною від морозу шкірою кістки.

— Та це ж Алонсо! — скрикнула вона.— Він помирає з голоду, нещасний.

— Це чоловік з того берега,— сказав Смок Брекові півголосом.

— Ми застукали його коло ями з харчем,— пояснив один з чоловіків.— Мабуть, то схованка Гардінга. Він їв борошно і замерзлу свинину, і, коли ми захопили його, то кричав і бився, як спійманий яструб. Подивіться на нього. Він щохвилини може вмерти.

За півгодини, коли обличчя небіжчика знову запнули хутром, Смок звернувся до Люсі:

— Якщо ваша ласка, місіс Пібоді, то я з'їв би ще шматок оленини. Зробіть його товстішим і не дуже засмажуйте.

Г О Н И

I

— Оце то причепурився!

Малий дивився на свого товариша з удаваним невдоволенням, а Смок сердився, бо ніяк не міг розгладити зморшки на штанях, що їх оце саме вдяг.

— Хоч і чужі вони, а тобі личать,— провадив Малий.— Скільки ж ти дав за них?

— Сто п'ятдесят доларів за весь костюм,— відповів Смок.— Його колишній власник на зріст майже такий, як я. Це ж дуже дешево. Ну, чого регочеш?

— Хто? Я? Та ні! Я навіть думаю, що на любителя ведмедини, який прибув у Доусон верхи на крижині, не маючи ані кришки харчу, з однією лише парою білизни, в зачучвериних мокасінах і в цупких штанях, що наче в чорта в зубах побували, це досить-таки шикарний одяг. І як він тобі до лиця! Ну, а...

— Чого тобі треба?—сердито спитав Смок.

— А як її звати?

— Ніяк її не звати. Просто мене запроше-

но на обід до полковника Бові. А тобі, певно, заздрісно, що я буду в такому шановному товаристві.

— А ти не спізнишся? — затурбувавсь Малий.

— Куди?

— Та на обід. Біжи, може, хоч на вечерю потрапиш.

Смок уже хотів ушипливо відповісти, коли помітив бісики в його очах. Одягаючись далі, він неслухняними пальцями, які давно вже одвикли од цього, сяк-так в'язав краватку навколо м'якого комірця бавовняної сорочки.

— Шкода, що я одіслав свої крохмальні сорочки до пральні,— знущався Малий,— а го міг би позичити тобі.

Тим часом Смок вовтузився над черевиками. Грубі вовняні шкарпетки були занадто товсті для них, і він благально глянув на Малиго. Той тільки похитав головою.

— Нічим не можу зарадити. Навіть якби мав тонкі шкарпетки, то не позичив би тобі. Озувай краще мокасини, бо напевне одморозиш собі пальці в такому недоладному взутті.

— Я ж заплатив за них п'ятнадцять доларів,— жалібно сказав Смок.

— Ручаюсь, що всі там будуть у мокасинах.

— Але ж там жінки. Я сидітиму за столом із справжніми живими жінками. З місцє Бовї та багатьма іншими...

— Ну, мокасини не зіпсують їм апетиту,— сказав Малий.— Дивно тільки, чого хоче від тебе полковник?..

— Не знаю. Може, він чув, що я знайшов озеро Несподіванок. Щоб осушити його, потрібні гроші, а Гугенгейми, певне, шукають, куди б вкласти свій капітал.

— Тоді взувай мокасини. Піджак трохи вузький, та це не велике горе. Поменше їж, то не лопне. А коли у жінок будуть падати хусточки, то не піднімай їх... Хай собі лежать на підлозі, не звертай уваги...

II

Як і личило представникові великої фірми Гугенгейм, полковник Бовї жив у одному з найкращих будинків Доусона. Зроблений з брусів, цей дім мав два поверхи і навіть велику світлицю для прийому гостей.

Величезні ведмежі шкури були простелені на дощаній підлозі, а по стінах висіли роги лосів та оленів. У величезній грубі горіли дрова; в каміні теж тріщав вогонь.

Тут Смок зустрів вибране товариство, не якихось там скороспілих мільйонерів, а цвіт,

окрасу міста, людей, що зібралися з усього світу, таких як Уорбертон Джонс, дослідник Півночі і письменник, капітан Конседайн з канадської кінної поліції, Гаскел, уповноважений Товариства по розробці золота, барон фон Шредер, улюбленець кайзера і відомий міжнародний дуелянт.

Тут же, в блискучому вечірньому туалеті, постала перед ним Джой Гастел, яку до цього часу він зустрічав лише в хутрах та мокасінах. За столом він сидів поруч неї.

— Я почуваю себе, як риба, яку витягли з води,— признався він.— Як бачите, всі тут такі поважні. Мені і не снилося, що в Клондайку існує східна розкіш. Подивіться хоч на фон Шредера! Він навіть у смокінгу! А Конседайн надяг накрохмалену сорочку, дарма що в мокасінах. Як вам подобається моє обмундирування?

Він повів плечима, ніби запрошуючи її помилуватися.

— Ви наче потовщали останнім часом! — засміялась вона.

— Ні, не так. Подумайте ще.

— Це не ваш костюм.

— Оце вгадали. Я купив його за великі гроші в одного службовця Акційного товариства.

— Шкода, що службовці такі вузькопле-

чі,— співчутливо зауважила Джой.— Але ви не сказали, як вам подобається моє обмундирування.

— Не можу,— сказав він.— Мені забиває дух. Мене наче громом ударило. Я вже й забув, що жінки мають руки і плечі. Завтра вранці я, як і мій приятель, прокинусь і скажу, що це був сон. Востаннє я бачив вас на Індіанці...

— Я й сама була схожа на індіанку,— перебила вона.

— Я не це хотів сказати. Там я довідався, що ви маєте ніжки.

— І я ніколи не забуду, що ви мій рятівник,— сказала Джой.— Відтоді я ввесь час хотіла вас побачити, щоб подякувати. (Він ніяково стиснув плечима). Ось чому ви сьогодні опинилися тут!

— Це ви запропонували полковнику запросити мене?

— Не йому, а місіс Бові. І я прохала її посадовити нас за столом поруч. До речі, слухайте й не перебивайте. Чи знаєте ви річку Моно?

— Знаю.

— Як виявилось, це багатюща, страшенно багатюща місцевість. Там кожна ділянка варта мільйон доларів і більше. Їх розібрали тільки цими днями.

— Пригадую, яка була навала на цей струмок.

— Отож вся річка і її притоки вкрилась паколами. Проте нижче «Знахідки» ділянку номер три ще ніхто не займав. Струмок так далеко від Доусона, що уповноважений дав шістдесятиденний термін на його реєстр. Паколи на ньому поставив Сайрус Джонсон. Але він кудись зник. Може, помер, а може, подався кудись річкою, ніхто цього не знає. Як би там не було, за шість день вийде термін. Людина, котра заб'є там паколи і перша зареєструється у Доусоні, одержить цю ділянку.

— Мільйон доларів! — промимрив Смок.

— Джілкрайст, що зайняв ділянку поруч, промиваючи один чан, набрав на шістсот доларів золота. А ділянки поруч ще рясніші.

— А чому ніхто про це не знає? — спитав Смок, не ймучи віри.

— Незабаром знатимуть. Вони тримали це довгий час у секреті. Хорошій запряжці собак за двадцять чотири години не складеш ціни. Вам треба одразу ж по обіді рушити в дорогу. Зробіть це якнайчемніше. Я все влаштувала. До вас прийде індієць з листом. Прочитавши його, ви вдасте, що дуже стурбовані, перепросите й підете.

— Я... я не зроблю цього.

— Дурниці,— напівпошепки вигукнула вона.— Ви цієї ж ночі мусите роздобути запряжку. Я знаю дві. Одна у Гансона — сім здоровених собак з Гудзонової затоки. Він править по чотириста доларів за кожну. Сьогодні це дорого, а завтра буде дешево. Сітка Чарлі має вісім малемутів, за які просить тридцять п'ять сотень. Завтра він глузуватиме, якщо йому даватимуть п'ять тисяч. У вас теж є собаки. Але не завадило б купити всі найкращі запряжки. Тут сто миль, і собак треба буде міняти якнайчастіше.

— Я бачу, ви хочете, щоб я обов'язково змагався упряжками, — сказав Смок.

— Якщо у вас нема грошей на собак, то я...

Смок не дав їй докінчити.

— Собак я можу купити. Але чи не лякає вас ця азартна гра?

— Після ваших звитяг за рулеткою в «Оленячому Розі» я не боюсь за вас. Це спорт, коли хочете. Гони на приз в один мільйон. З вами змагатимуться найкращі погоничі собак. Вони ще не виступали, але завтра о цю пору виступлять, і тоді на собак підскочать ціни. Черевань Олаф теж у місті. Це найкращий погонич собак і ваш найнебезпечніший суперник. Арізона Біл теж братиме участь.

Це професійний кур'єр. Тому весь інтерес буде прикутий до нього і до Череваня Олафа.

— І ви хочете, щоб я виступав у ролі якоїсь невідомої шкапи?

— Так. І це матиме свою перевагу. На вас не дуже зважатимуть. Бо ви для них ще й досі чечачо. Якщо ви не випередите всіх на зворотному шляху, ніхто вас не помітить.

— Отож, ця непомітна шкапа здобуде славу справжнього румака, чи не так?

Вона кивнула й серйозно додала:

— Пам'ятайте, що я ніколи не прошу собі отої витівки під час походу на Індіанку, якщо ви не здобудете ділянки на Моно. І коли хтось може взяти гору над нашими поселенцями, то це тільки ви.

Вона сказала це з якимось особливим притиском. Тепла хвиля залила йому серце. Мимоволі він скинув на неї уважним оком; їхні погляди зустрілися, і не встигла вона опустити очей, як Смок прочитав у них щось значно важливіше, ніж ота ділянка Сайруса Джонсона, якої він ще не дістав.

— Я зроблю все,— сказав він.— Я виграю обов'язково!

Радісний промінь в її очах, здавалося, обіцяв йому більшу нагороду, ніж усе золото

ділянки. Він почув, що її рука, яка лежала в неї на колінах, шукає його руку. Під скатертиною він простяг свою назустріч і відчув міцний потиск дівочих пальців. Йому знову стало жарко.

«Що скаже Малий?» — подумав Смок, випускаючи її руку. Майже ревниво глянув він на фон Шредера і Джонсона. Невже вони досі не звернули уваги на таку милу й чарівну дівчину?

— Арізона Біл — білий індієць, — вела вона далі.— А Черевань Олаф — мисливець на ведмедів, цар снігів, могутній дикун. Він витриваліший за будь-якого індієця і ніколи не знав чогось іншого, окрім пустелі й холоду.

— Про кого це ви? — перебив її капітан Конседайн.

— Про Череваня Олафа,— відповіла вона.— Я саме розповідала містеру Беллю, який він чудовий їздець.

— Ваша правда,— басом проказав капітан.— Черевань Олаф — найкращий їздець на Юконі. Він і самого чорта зажене, коли піде по снігу чи по кризі. Тисяча вісімсот дев'яносто п'ятого року він доставив урядові депеші після того, як два кур'єри замерзли на Чілкуті, а третій провалився в ополонку на Тридцятій Милі.

Смок їхав на річку Моно не поспішаючи, щоб не потомити собак. Він також пильно оглядав шлях, позначаючи місця, де йому доведеться міняти собак. У цьому змаганні взяла участь така сила людей, що сто десять миль шляху скидалися на одне суцільне селище. Скрізь були станції, де міняли собак. Фон Шредер, що брав участь тільки як спортсмен, мав не менш одинадцяти запряжок і міняв їх що десять миль. Арізона Біл спромігся придбати лише вісім запряжок. Черевань Олаф мав сім, стільки як і Смок. Крім них, в перегонах брало участь ще сорок чоловік. Навіть на золотоносній Півночі не щодня випадав приз в мільйон доларів. Собак постягали з цілої країни. Ціни на них подвоїлись, а то й почотверилися, бо почалась скажена спекуляція.

Ділянка черга три нижче «Знахідки», була за десять миль від гирла Моно. Решту сто миль треба було пробігти крижаним лоном Юкону. На самій ділянці було щось із п'ятдесят наметів і триста собак. Старі пако́ли, що їх забив ще Сайрус Джонсон, досі стояли, і кожен вештався туди-сюди, бо до перегонів треба було змагатися ще й пішки, щоб поставити заявочні пако́ли — два посередині й чо-

тири по кутках — тобто двічі перейти річку і тільки тоді рушати собаками до Доусона.

Ніхто не смів починати раніше п'ятниці, коли проб'є північ. Лише тоді можна буде забивати пако́ли. Така була постанова комісара, і, щоб виконати її, капітан Конседайн послав загін кінної поліції. Виникли суперечки, чи вірно йдуть годинники у поліції, і Конседайн розтлумачив, що змагання почнеться за годинником і по команді лейтенанта Поллока.

Стежка тяглася вздовж річища і була майже два фути завширшки; то був жолоб, по боках якого білим муром лежав сніг. Всіх турбувало питання, як таким вузьким шляхом зможуть проїхати сорок санок і триста собак.

— Еге! — казав Малий.— Тут буде метушня. Тобі, Смоку, доведеться пробиватися силоміць. Коли б вся поверхня річки була як ковзанка, то й тоді на ній не роз'їхалась би дюжина запряжок. Я думаю, що всі вони зіб'ються в одну купу. Як хтось стане тобі на шляху, то ти дай мені змогу з ним розправитись.

Смок низав плечима і засміявся.

— Ні, ні, ти не втручайся! — стривожено вигукнув Малий.—Що б там не скоїлось, жени вперед! Ти не зможеш поганяти собак, пошкодивши руку, а таке лихо може трапитись, якщо ти звернеш комусь щелепи.

Смок кивнув.

— Твоя правда, Малий. Я не можу ризикувати.

— І от що,— провадив Малий.— Перші десять миль я гнатиму сам, а ти сиди собі спокійно. Я доведу тебе до Юкону. Далі все буде залежати од тебе й собак. Знаєш, що вигадав Шредер? Він поставив свою першу запряжку за чверть милі нижче по річці і пізнає її по зеленому ліхтарю. Але й ми не в тім'я биті. Мені завжди був до смаку червоний колір.

IV

День був ясний і морозний, але ніч настала тепла і темна, ніби бралось на сніг. Термометр показував п'ятнадцять під нулем, а на Клондайку це дуже тепло.

За кілька хвилин до півночі Смок, облишивши Малого з собаками за п'ятсот ярдів вниз по річці, приєднався до шукачів золота, які з'юрмилися на ділянці номер три. На старті зібралось сорок п'ять чоловік, щоб рушити за скарбом, котрий Сайрус Джонсон покинув у мерзлій землі. Кожен шукач, одягнений у парку з цупкого деміктону, ніс шість паколів і важкий дерев'яний молот.

Лейтенант Поллок, сидячи біля багаття у

великій ведмежій шубі, стежив за годинником. До півночі лишалась одна хвилина.

— Готуйсь! — скомандував він, підіймаючи у правиці револьвер, а в лівій руці годинник.

Сорок п'ять відлог було одкинуто назад, сорок п'ять рукавиць було знято, сорок п'ять пар мокасинів уперлось у втопаний сніг. Сорок п'ять паколів опустилося в сніг, і стільки ж молотів злетіли в повітря.

Гримнув постріл, і молоти впали. Сайрус Джонсон втратив свій мільйон. Щоб уникнути безладдя, лейтенант Поллок наказав ставити спершу нижній центральний пакіл, потім по черзі наріжні і, нарешті, верхній центральний.

Смок забив свій кілок і побіг далі з першим десятком. По кутках ділянки горіли багаття, і біля них стояли поліцейські із списком у руці, перевіряючи тих, що пробігали. Кожен мусив назвати своє ім'я і показати обличчя. Це було для того, щоб хто бува не забив кілків за когось іншого.

В першому кутку Смок і фон Шредер поставили свої паколи одночасно. Поки вони стукали молотками, їх оточила юрба, люди лаялись і штовхались. Протиснувшись крізь неї і назвавши полісмену своє ім'я, Смок побачив, як барон зіткнувся з кимось і, збитий

з ніг, полетів у замет. Та Смок не барився. Інші ж були поперед нього. При світлі багаття, що вже пригасало, Смок пізнав широку спину Череваня Олафа. В південно-західному кутку він і Черевань Олаф забили свої паколи поруч.

Нелегкі були ці попередні гони з перепонами. Ділянка завдовжки одну милю була вкрита сніговими купинами. Всі спотикалися й падали. Смок теж кілька разів ставав навкарачки. Черевань Олаф гепнувся так близько, що підбив і його.

Верхній центральний пакіл треба було поставити на протилежному березі, і люди, спустившись униз та перебігши замерзле річище, помчали вгору. Смок дерся на крутий берег, як раптом чиясь рука схопила його за ногу і потягла вниз. У мерехтливому світлі вогнища не можна було побачити, хто втяв цю штуку. Але Арізна Біл, з котрим повелися так само, підвівся на ноги і зацідив свого напасника у пику. Смок спробував підвестися, але раптом його теж звалили в сніг. Хитаючись, він встав і вже намірився дати комусь по зубах, коли згадав застереження Малого. Тут його знову вдарив хтось під коліна, і Смок знову покотився вниз.

Та все це було ніби вступом до того, що потім скоїлося біля санок. Люди котилися з

кручі і падали у купу. Вони намагалися здертися на берег, але нетерплячі суперники стягували їх вниз. Стусани так і сипались, прокльони й лайки чулися звідусіль, і Смок, згадуючи Джой Гастел, думав тільки про те, щоб принаймні хоч молотки не пустили в роботу. Його кілька разів валили з ніг, кілька разів він губив і знову знаходив свої паколи. Нарешті він виліз з купи людських тіл і кинувся до берега трохи далі. Інші зробили так само, і Смок вважав за щастя, що він мав змогу ховатись за їхніми спинами.

По дорозі до четвертого ріжка, він знову впав і загубив свій останній паکیل. Хвилин з п'ять нишпорив він у темряві, шукаючи його, і весь час повз нього тупотіли задихані бігуни. Від останнього кутка він почав і сам випереджати людей, які пробігши мило, вже знемоглися.

На річці всі наче подуріли. Санки збивалися до купи, собаки гризлися. Серед псів метушилися люди, розбороняючи їх ломаками. Кинувши оком, Смок подумав, що навіть на гравюрах Доре такого не побачиш.

Стрибнувши вниз, він опинився на рівній дорозі і пішов швидше. Тут, на втопаній площині, біля вузької стежки, стояли санки і люди, чекаючи на бігунів.

Позаду почувся гавкіт собак, і Смок ледве

встиг відскочити вбік. Він побачив чоловіка, що, стоячи в санках навколушки, вигукував щось, наче божевільний. Та через мить санки спинились. Смок почув варвітню собак, які зчепилися з іншою запряжкою.

Смок обережно обійшов їх. І тут побачив зелений ліхтар фон Шредера, а трохи далі червоний вогник своєї власної запряжки. Шредерових собак боронило двоє погоничів, озброєних короткими палицями.

— Смоку, сюди! Мерщій, сюди! — почув він голос Малого.

— Іду, іду! — озвався він.

При світлі червоного ліхтаря Смок побачив, що сніг навколо санок покопирсаний і потоптаний, а по важкому віддиху товариша здогадався, що й йому довелося витримати баталію. Він кинувся до санок і з розгону скочив до них. Малий лягнув батогом.

— Вперед, чорти! Ну! — заволав Малий.

Собаки рвонули упряж, і санки вискочили на шлях. Це були здоровезні собаки Гансонової запряжки, і Смок вибрав їх для найважчого перегону: десять миль до гирла Моно та десять миль вниз Юконом.

— Скільки попереду? — спитав він.

— Мовчи й бережи дихання. — відповів Малий. — Гей, звірі! Вперед! Вперед!

Він біг позаду санок, тримаючись за ко-

роткий мотуз. Смок не бачив його, так само як не міг бачити і санок, в яких він лежав, простягнувшись на весь зріст. Вогні лишилися позаду, і вони мчали крізь темряву з найбільшою швидкістю, на яку тільки здатні були собаки. Морок був такий густий, що, здавалося, його можна помацати.

Смок відчув, як санки трохи збочили, і спереду вибухнуло гарчання собак і лайка. Ця подія потім стала відома, як «сутичка Барнса — Слокума». Запряжки Барнса і Слокума налетіли одна на одну, а потім наскочили ще й семеро здоровенних Смокових псів. Цієї ночі вони були такі роздратовані, що мало не показалися. Клондайкські собаки тягнуть без віжок, і їх не можна спинити інакше, як окриком; тому не було ніякої змоги припинити це побоїще, що скоїлося на вузькій стежці. Ззаду налітали санки за санками. На людей, що майже виплутались із своїми запряжками, набігали нові ватаги добре вгодованих собак, які відпочили і несамовито жадали бою.

— Яюсь виплутаюсь! — крикнув Малий у вухо товаришеві. — А ти бережи кістки.

Як вони вибрались з цього виру, Смок не міг пригадати. Чийсь кулак поцілів його у щелепу, чийсь дрюк ogrів його по плечу. Тепла кров юшила з ноги, куди зубами вчепився собака, рукави парки були подерті на

шмаття. Наче уві сні, він допомагав Малому перепрягти собак; один пес здох. Вони відрізали посторонки і в темряві полагодили пошкоджені ремінці.

— Тепер лягай та відпочивай, — звелів Малий.

І собаки знову щодуху помчали у темряву вниз по Моно до Юкону. Там, де річечка впадала до великої річки, хтось розіклав багаття, і тут Малий попрощався. При світлі вогню, коли санки знову розігнались, Смокові довелося побачити ще одну незабутню картину. То був Малий; він йшов, похитуючись, провалюючись у глибокий сніг, і жваво давав поради товаришеві; одне око у нього почорніло й заплющилось, руки були побиті й покалічені, з ліктя юшила кров.

V

— Скільки санок попереду? — спитав Смок, зупинивши своїх потомлених собак і скочивши на санки, що вже чекали його на першій зупинці.

— Одинадцять! — гукнув йому вслід погонич.

Ця упряжка мала пройти п'ятнадцять миль і довести його до гирла Білої річки. Собак було дев'ять, але це була найгірша запряжка.

Двадцять п'ять миль між Білою річкою і Шістдесятою Милею, загромаджених торосами, він розбив на два перегони і вибрав для цього дві найдужчі запряжки.

Смок ліг на санки долілиць, міцно тримаючись обома руками. Як тільки собаки стишували хід, він ставав на коліна і підганяв їх, цьвохаючи батогом. Хоч яка квола була ця запряжка, але він ще до Білої річки випередив двох суперників. Та ось і Біла. Тут під час льодоставу крига утворила бар'єр, а тому вода на цілих півмилі нижче замерзла рівно. Ця гладенька поверхня давала спроможність міняти собак на ходу, і тут стояли наготові свіжі собачі підстави.

Поминувши бар'єр, Смок почав голосно гукати:

— Біллі! Гей, Біллі!

Той почув і відповів. При світлі багатьох вогнищ на кризі Смок побачив санки, що під'їжджали збоку. Свіжі собаки випередили його. Коли санки порівнялися, Смок перескочив, а Біллі швидко од'їхав.

— Де зараз Черевань Олаф? — закричав Смок.

— Веде перед, — відповів Біллі, і Смок знов полетів у темряву.

На кризі, де шлях лежав серед хаосу гостроверхих брил, Смок зіскочив з санок, щоб ке-

рувати стерновим собакою, і випередив ще трьох суперників. Тут і там траплялися пригоди; Смок чув, як люди одрізали посторонки із загубленими собаками і лагодили упряж.

На найважчому перегоні до Шістдесятої Милі він залишив позаду ще дві запряжки. І наче для того, щоб він міг дізнатися, що трапилось з ними, одна з його власних собак звихнула собі лапу. Інші собаки, роздратовані цим, вп'ялися в неї іклами, і Смокові довелося розганяти їх важким пужалном. В той час, як Смок випрягав покалічену тварину, він почув ззаду собачу гавкотню і знайомий голос. То був фон Шредер. Смок гукнув, щоб не сталося лиха. Барон стримав своїх собак і, налягаючи на жердину, проскочив мимо футів за дванадцять. Було так темно, що Смок чув його гук поруч, але нічого не міг углядіти.

На рівній крижаній поверхні, біля факторії на Шістдесятій Милі, Смок випередив ще двоє санок. Тут всі тільки-но перемінили собак й перші п'ять хвилин їхали поруч: кожен стояв навколішках, махаючи батогом та грізно гукаючи на своїх осатанілих собак. Але Смок добре вивчив цей відрізок шляху і знав, що зараз, за тією маленькою сосною, освітленою вогнищами, дорога знов стане вузькою, і нею зможуть їхати лише одні санки. Висунувшись наперед, він піймав мотуз і підтягнув

санки до стернового собаки. Потім схопив його за задні ноги й потяг до себе. Собака, розсердившись, загарчав і хотів учепитися своїми іклами, але решта собак запряжки потягла його за собою. Це, одначе, загальмувало рух, а двоє інших санок ринули в темряву на вузький шлях.

Смок тільки почув, як щось гепнуло й затріщало. Відпустивши стернового собаку, він наліг на жердину і погнав свою запряжку незайманим снігом, де собаки вгрузали по вуха. Це була каторжна праця, але, обігнавши дві запряжки, він виїхав на вторований шлях.

VI

Перегін після Шістдесятої Милі мав усього п'ятнадцять миль, і Смок залишив для нього поганеньку запряжку. Найкращих собак він беріг для двох останніх перегонів. Вони доведуть його до контори інспектора в Доусоні. Сам Сітка Чарлі чекав на нього з своїми вісьмома малемутами. На останні п'ятнадцять миль він приберіг свою власну запряжку, ту саму, що була з ним у пошуках озера Несподіванок.

На цьому перегоні йому не пощастило випередити жодної з трьох запряжок, що йшли попереду. Але й ті погоничі, що наскочили

один на одного на Шістдесятій Милі, не наздогнали його. Собаки бігли охоче, досить було гукнути, і вони мчали щодуху. Смок лежав долілиць, міцно тримаючись за передок. Знов і знов виринав він із темряви, потрапляючи до ясного кола вогнищ, біля яких грілись собаки і закутані у хутра люди чекали на своїх втомлених хазяїв. Миля за милею летів він уперед, і тільки скрип санок та гавкіт собак лящав у нього в вухах. Майже автоматично тримався він свого місця, коли санки то хилилися набік, то вдарялися передком або підстрибували на пагорках. Іноді в його свідомості виринало троє облич: усмінене й мужнє лице Джой, лице Малого, побите, виснажене змаганням по струмку Моно, і непохитне лице Джона Беллю, покарбоване й суворе, ніби викуте з криці. Смокові хотілося співати і кричати, коли він згадував редакцію «Хвилі» і всю оту мороку свого колишнього пустого життя.

Уже сіріло, коли він поміняв потомлених собак на восьмеро свіжих малемутів. Ці собаки були легші і швидші на ногу, ніж важкоступи з Гудзонової затоки; вони бігли невтомно, наче справжні вовки. Сітка Чарлі назвав Смоку всіх його конкурентів, що йшли попереду. Черевань Олаф, за ним Арізона Біл і третій — фон Шредер. Це було троє най-

кращих гонщиків країни. І справді, коли Смок покидав Доусон, всі люди закладалися на них. Вони мчали наввипередки, щоб здобути мільйон, а принаймні півмільйона було поставлено на заклад, хто з них виграє. Ніхто й не думав ставити на Смока, бо, незважаючи на його усім відомі подвиги, хлопця досі вважали за чечачо, якому ще багато треба вчитися.

Коли трохи розвиднілось, Смок побачив попереду санки, і за півгодини догнав їх. Смок пізнав Арізону Біла. Фон Шредер, очевидно, випередив його. Стежина була така вузька, що з півгодини Смок мусив їхати позаду. Але ось за крижаним горбом знову починався рівний шлях, де ждали свіжі собачі підстави. Сніг був добре втоптаний, Смок став на коліна, цьвохнув батогом, гукнув на собак і помчав поруч з Білом. Він помітив, що правця Арізони Біла висіла нерухомо, і що той поганяв лівою рукою. Це було незручно, бо доводилось триматися лівою рукою і часто кидати батіг і хапатися за перед санок, щоб не впасти. Смок пригадав бійку на дільниці номер три і зрозумів, що поради Малого були доречні.

— Що трапилося? — спитав Смок, випереджаючи Біла.

— Не знаю. Мабуть, звихнув плече під час метушні.

Він одставав поволі, але все ж врешті відстав на добрих півмилі. Попереду Смока, майже поруч, їхали Черевань Олаф та фон Шредер. Знову Смок став навколішки і погнав своїх потомлених собак. Він ледве не врізався в задок Шредерової запряжки. І ось трое саней разом вискочили на рівну кригу, де на них ждали люди й собаки. До Доусона було лиш п'ятнадцять миль.

Фон Шредер міняв собак через кожні десять миль. До чергової зміни йому залишилося ще миль п'ять. Отож він гнав і гнав собак що було сили. Черевань Олаф і Смок на льоту змінили собак, і їхні свіжі запряжки зараз же знову наздогнали барона. Черевань Олаф був трохи попереду, Смок гнався за ним вузькою стежкою.

— Добре, але бува ще краще, — перефразував Смок вираз Спенсера.

Фон Шредера, що був тепер позаду, він не боявся, але попереду був найкращий гонщик краю. Випередити його здавалося неможливим. Не раз Смок намагався збочити на другу стежку, але Олаф незмінно заступав йому шлях і гнав далі. Смокові залишилося тільки не відставати, і він сумно їхав позаду. Ніхто не програв, ніхто не виграв: попереду ще п'ятнадцять миль, а за той час багато чого могло трапитися. І справді, за три милі до Доусо-

на воно таки трапилось. Смок здивувався, бо Черевань Олаф раптом став на весь зріст і з лайкою та прокльонами заходився стьобати батогом своїх собак. Це слід було робити за сто ярдів од фінішу, а не за три милі. «Він зажене собак на смерть», — подумав Смок. Своєю запряжкою він міг пишатися. На всьому Юконі не було собак краще відгодованих і виїжджених. А все тому, що Смок був постійно біля своїх собак, їв і спав разом з ними, знав характер кожного пса і знав, як можна змусити їх напружити останні сили.

Вони проскочили через невеличкий торос і знову виїхали на рівне місце. Черевань Олаф був лише за якихось п'ятдесят футів попереду. Раптом збоку вискочили якісь сани, і Смок все зрозумів. Черевань Олаф наготував собі запряжку на зміну перед самим Доусоном. Він гнав своїх собак, щоб не дати Смоку випередити себе, доки той буде міняти тварин. Ця підстава Олафа була несподіванкою, навіть ті, що билися об заклад, не знали про це.

Смок шалено погнав свою зграю, і йому пощастило пройти ті п'ятдесят футів, що відділяли його від суперника. Вимахуючи бичем, Смок звернув убік, і його передній собака пішов поруч з Олафовим стерновим. З другого боку бігли санки, на які мав пересісти

Олаф. На такій швидкості, з якою вони мчали, він не наважувався стрибнути на ходу, бо якби промахнувся, то впав би, і Смок виграв би змагання.

Черевань Олаф все ще тримався попереду. Але передній собака Смока і далі йшов поруч з його стерновим. Півмилі трое санок бігло бік у бік. Вже кінчалася рівна дорога, коли Олаф зважився стрибнути: коли санки майже зіткнулись, він плигнув і тієї ж миті став навколішки, махнув батоном, гукнув і погнав свою свіжу запряжку. Шлях переходив на вузьку стежку. Олаф вискочив уперед і перегнав Смока на якийсь ярд.

— Людину не переможено, поки її не переможуть, — казав сам собі Смок. Черевань Олаф, хоч як добре гнав, не міг одкараскатись від нього. Жодна з запряжок, що їх Смок гнав цієї ночі, не могла б витримати такого скаженого ходу і триматися нарівні з свіжими собаками — жодна, окрім цієї. Проте, коли вони об'їжджали кручу біля Клондайк-сіті, Смок почув, що його собаки знесилюються. Непомітно, фут за футом, вони відставали, і фут за футом Черевань Олаф посувався наперед.

Мешканці Клондайк-сіті, які вийшли на лід, радісно гукали. Тут Клондайк впадав у Юкон, а за півмилі далі, на північному бе-

резі, стояв Доусон. Вигуки залунали ще голосніше, і раптом Смок, кинувши оком вбік, побачив санки, що мчали до нього. Він одразу ж пізнав собак, які були в них запряжені. То були собаки Джой Гастел. І сама Джой Гастел поганяла їх. Відлога її білячої парки була одкинута, відкриваючи прекрасний овал її обличчя під важкою короною волосся. Вона скинула рукавиці і в одній руці тримала батіг, а другою вхопилася за санки.

— Стрибайте! — гукнула вона Смокові, коли їхні санки порівнялися.

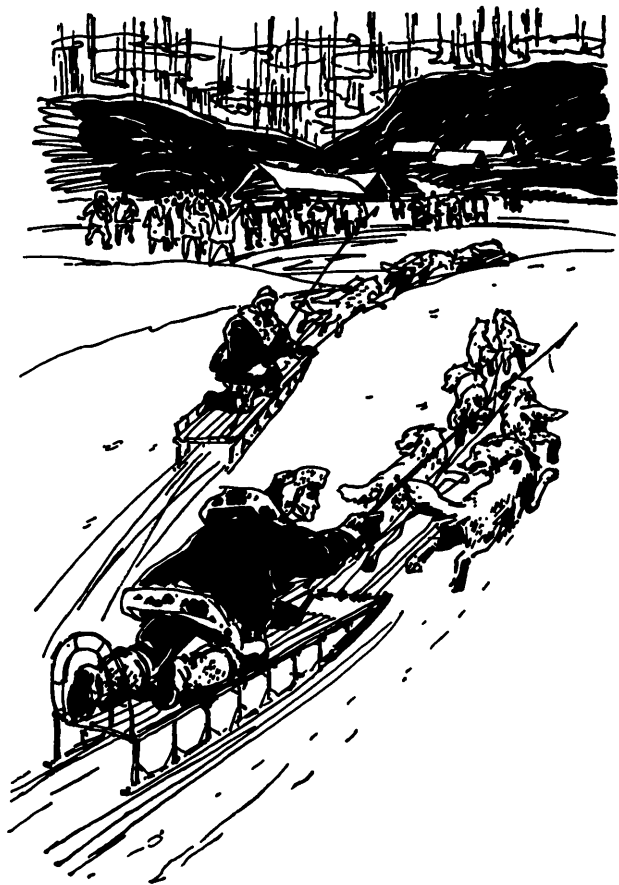
Смок стрибнув і опинився позад неї. Під вагою його тіла санки нахилились, але дівчина вдержалась на колінах.

— Гей, ви! Вперед! Швидше! — гукнула вона, а собаки аж гавкали і скавчали, щосили намагаючись випередити Череваня Олафа. Коли її ватажок наздогнав Олафові санки і ярд за ярдом почав випереджати, величезний натовп на березі зовсім знавіснів. Юрба була величезна, бо люди покидали роботу і прийшли подивитися гони на сто десять миль.

— Коли ви будете попереду, я вистрибну! — гукнула Джой йому через плече.

Смок намагався протестувати.

— Та пильнуйте, бо напівдорозі до берега крутий заворот, — попередила вона.

Обидві запряжки йшли поруч. Черевань Олаф, батогом і криком підганяючи собак, тримався ще з хвилину. Потім поволі ватаг Джой вибився вперед.

— Візьміть багога! — гукнула Джой. — Я зараз зіскочу.

Він уже простяг руку, щоб взяти батіг, як раптом почув вигук Череваня Олафа: «Обережно!» Але було вже пізно. Його передній пес, розлютований, що його випереджають, кинувся в атаку. Він уп'явся своїми іклами в бік ватага Джой. Всі собаки двох зграй кинулись у бій. Санки набігли й перекинулись. Смок встав і хотів підвести Джой. Але вона відштовхнула його, гукнувши:

— Біжіть!

Черевань Олаф, не втрачаючи надії на перемогу, відбіг уже на п'ятдесят футів уперед. Смок наздогнав його уже на березі Доусона. Але, піднімаючись вгору, Олаф знову виграв футів з дванадцять.

До контори інспектора залишалося п'ять кварталів. На вулиці була сила народу. Всі вийшли як на парад. Цього разу не так-то легко було Смокові наздогнати свого суперника, та все ж він врешті наздогнав. Але випередити не міг. Бік у бік бігли вони вузьким коридором, бо збоку щільними лавами стояли люди. То один, то другий виходив упе-

ред на якийсь дюйм, лише для того, щоб зараз же втратити його.

Якщо раніше вони загнали до смерті своїх собак, то зараз вони загнали самих себе. Але ж вони змагалися, щоб здобути собі мільйон та найбільшу пошану, яка тільки можлива у цій країні. «Звідки на Клондайку стільки людей?» — думав Смок. Це було єдине враження від зовнішнього світу, яке доходило до його свідомості. Він вперше бачив всіх мешканців краю укупі.

Смок знову почав відставати. Смокові здавалося, що його серце от-от вискочить з грудей, а ніг він зовсім не чув під собою і, здавалося, що вони несуть його мимоволі. І, напруживши останні сили, він знову опинився поряд з отим величезним суперником.

Побачивши відчинені двері контори, обоє зробили останню і марну спробу випередити один одного. Так, бік у бік, вони ввалились у двері, стукнулися лобами і простяглися на підлозі.

Їм допомогли сісти, але встати було їм несила. Черевань Олаф задихався, обливався потом і махав рукою, намагаючись щось сказати. Потім він простяг руку, і Смок, зрозумівши, міцно потиснув її.

— Це були скажені гони, — почув Смок голос інспектора, який здавався йому дале-

ким і слабким. — Ви обоє виграли. Вам доведеться ділити між собою заявку. Ви — компаньйони.

Руки їхні піднялись вгору і опустилися, немов стверджуючи цей вирок. Черевань Олаф енергійно кивнув головою і сплюнув. Нарешті вимовив:

— Ну й клятий ви чечако! Як це вам пощастило, не знаю, але пощастило.

До контори набилася сила людей, а надворі гомоніла юрба. Смок і Черевань Олаф допомогли один одному підвестися. Смок захитався, мов п'яний.

Черевань Олаф, спотикаючись, ступив до нього.

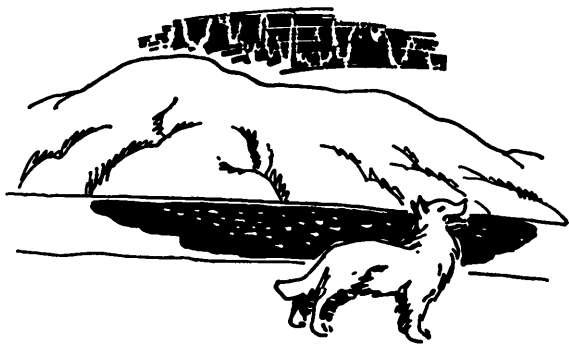
— Шкодную, що мої собаки кинулись на ваших.

— Цьому не можна було зарадити, — відказав Смок. — Я чув, як ви кричали на них.

— Скажіть, — звернувся раптом Черевань Олаф, і очі йому заблищали. — А та дівчина — ну й гарна в біса вона, га?

— Далєбі, гарна, — погодився Смок.

СМОК МАЛІЙ

ІСТОРІЯ МАЛЕНЬКОГО ЧОЛОВІЧКА

I

— І чому ти такий затятий? — бурчав Малий. — Боюсь я цього льодівця. Кожен зламає собі зуби об нього.

Смок весело засміявся й звів очі на блискучого льодівця, що звисав над долиною.

— Зараз уже серпень, — заперечив він, — два місяці, як коротшають дні. Ти розумієшся на кварці, а я ні. От і шукай свою жилу, а я піду добувати їжу. Бувай. Повернусь завтра ввечері.

І пішов геть.

— Чує моє серце, що станеться біда! — гукнув Малий навздогін.

Але Смок тільки зареготав у відповідь. Він йшов вузькою долиною, іноді втираючи піт з чола. Ноги його приминали стиглу гірську малину та ніжну папороть, що її випестило сонце поміж латками криги.

Напровесні вони з Малим піднялись вгору Стюартовою річкою і довго кружляли в дикому хаосі гір та ущелин, шукаючи озеро Несподіванок. Всю весну й половину літа блукали вони даремно, і коли вже хотіли вертатися, перед ними раптом заблищало невловиме озеро з золотим дном, що вабило й дурило цілі покоління шукачів. Отаборившись у ветхій хижі, що її Смок знайшов ще за перших одвідин, вони зробили три відкриття: поперше, важкі самородки товстим шаром укривали дно озера; по-друге, золото можна було б дістати в мілких місцях, якби не смертельно холодна вода, і, нарешті, осушити його неможливо самим, та ще й під кінець короткого полярного літа. Знаючи, що тяжкі шматки золота не могли піти далеко за водою, вони почали розшуки головної жили. Вони перейшли великий льодовик, що звисав над південним берегом, і заглибились у заплутаний лабіринт маленьких долин та ущелин, якими тепер або колись найпримхливішими шляхами збігали в озеро гірські річки, а не витікали з нього.

Долина, якою йшов Смок, поступово ширшала, але в самому низу сходила нанівець поміж двома крутими стінами і третьою, глухою, яка стояла впоперек. Тут, в уламках цієї розбитої скелі, струмок зникав, знаходячи,

очевидно, собі шлях під землю. Смок виліз на скелю і побачив під собою озеро. Дивно: це озеро не було синє, як інші гірські озера. Його яскраво-зелений, наче пав'ячі пера, колір свідчив, що воно мілке. Значить, його можна осушити. Навкруги вставали гори з крижаними верхів'ями, найхімерніших форм і обрисів — дикий камінний хаос, земля, що пішла шкереберть, як на гравюрах Доре. Все це було так казково і фантастично, що Смоку навіть здалося, ніби перед ним не частина нашої розумної планети, а якийсь космічний гротеск. В ущелинах була сила льодівців, здебільшого маленьких, і, коли Смок роздивлявся навкруги, один з них, на північному березі, з грюкотом обірвався й розсипався на друзки. По той бік озера Смок побачив кілька сосен та маленьку хижу. Здавалося, туди не більше як півмилі, але він знав, що не вбереш і в п'ять. Смок глянув уважніше і помітив дим, що йшов з димаря. «Отож, хтось зробив несподіванку, знайшовши озеро Несподіванок», — подумав Смок і, повернувши на південь, почав дертися на крутий схил.

З верхів'я він спустився в маленьку долину. Тут було гарно: пахли квіти, в повітрі ліниво гули бджоли. І взагалі ця долина поводитися розсудливо: як і годиться, вона вела до озера. Та за якихось сто ярдів вона рап-

том кінчалася стрімкою скелею заввишки не менш ніж тисячу футів — зі скелі падав потік, повитий запоною туману.

І тут Смок побачив ще одну цівку диму, що повільно стелилася в промінні сонця над виступом скелі. Зайшовши за ріг, він почув легкий брязкіт по металу і у такт ударам веселий свист. Потім побачив чоловіка з перевернутим чоботом між коліньми. Той забивав цвяхи в підошву.

— Здорові! — привітав його незнайомець, і Смок одразу ж відчув приязнь до нього. — Зараз закусимо! Ось кава, холодні оладки та в'ялене м'ясо.

— Залюбки до вас приєднаюсь, — проказав Смок, сідаючи. — Останніми днями я майже нічого не їв. А он в тій хаті знайдеться щось попоїсти.

— По той бік озера? Я саме туди прямував.

— Здається, озеро Несподіванок трохи заселяється, — мовив Смок, жадібно допиваючи каву.

— Це ви жартуєте? — спитав чоловік, і подив відбився на його обличчі.

Смок засміявся.

— Так воно з усіма. Бачите он ті високі виступи на північному заході? Звідти я вперше побачив його. І цілком несподівано. Рап-

том угледів усе озеро. А я вже й облишив його шукати.

— Так само й я, — сказав незнайомий. — Учора вирішив іти назад до річки Стюарт, коли наскочив на це озеро. Де ж тоді Стюарт? І де я був весь час? Якби ви не прийшли... Як вас звати?

— Беллю. Кіт Беллю.

— О, знаю! — Очі його радісно засяяли, і він гаряче потис Смокові руку. — Я багато чув про вас!

— Мабуть, стежили у газеті за кримінальною хронікою? — пожартував Смок.

— Ні, — засміявся той і покрутив головою. — Тільки за останніми подіями на Клондайку. Ви давно не голились, а то я зразу пізнав би вас. Я теж був в «Оленячому Розі», коли ви всіх обдурили на рулетці. Мое прізвище Карсон. Енді Карсон. Мені навіть бракує слів, щоб сказати, який я радий вас зустріти.

Це був маленький чоловічок, жилавий, міцний, з швидкими чорними очима. Одразу було видно, що він славний хлопець і хороший товариш.

— Оце й є озеро Несподіванок? — пробувонів він, не ймучи віри.

— Воно самісіньке.

— І дно його купається в золоті, як млинець у маслі?

— Так. Ось і вам трохи цього масла, — Смок поліз у кишеню і витяг шестеро самородків. — Це зразки. Вам слід лише пірнути на дно і загібати їх жменями. А потім бігти з півмилі, щоб знову зігрітися.

— Оце так. Значить, ви випередили й мене! — жартівливо озвався Карсон. Але було помітно, що він засмутився. — А я думав, що вигребу для себе геть усе. В усякому разі хоч подивився — і то розвага.

— Розвага! — вигукнув Смок. — Та коли нам пощастить дістатися дна, то сам Рокфеллер здаватиметься старцем порівняно з нами.

— Але це ж ваше, — зауважив Карсон.

— Отакої! Відколи шукають золото, ніхто ще не знаходив такого багатства. Тут буде й вам, і мені, та й усім тим, хто докладе сюди праці. Коли скласти до купи всю Бонанзу та Ельдорадо, то вони не будуть варті й півакра цього озера. Але як осушити його? На це потрібні мільйони. Одного тільки я боюся: тут стільки золота, що, коли ми не контролюватимемо його видобуток, воно упаде в ціні.

— І ви хочете мене... — почав здивований Карсон.

— Так, я радий буду взяти вас у компаньйони. Це забере рік або два і силу-силенну

грошей. Але я певен, що озеро можна осушити. Я роздивлявся. Нам потрібні будуть тисячі людей, які згодяться працювати за платню. Ціла армія. А головне — кілька чесних хлопців для початку. Ви пристаєте?

— Чи пристаю я? Хіба цього не видно? Я вже почуваю себе таким багатим, що навіть боюся переходити цей льодовик. Це було б глупством скрутити зараз собі в'язи. Хотів би я мати більше цвяхів. Я саме забив останнього, коли ви прийшли. А як у вас? Дайте, гляну.

Смок підняв ногу.

— Зовсім стерлись! Подошва гладенька, як дзеркало, — вигукнув Карсон. — Видно, чимало довелося човгати! Зачекайте хвилинку, я витягну трохи своїх і віддам вам.

Смок і слухати не захотів.

— Навіщо? У мене є футів сорок кодоли. Я її сховав у тому місці, де ми з товаришем переходили минулого разу. А з мотузом надійніше.

II

То був важкий шлях. Сонце сліпуче сяяло на крижаній поверхні.

Смок і Карсон, мружачись, обливаючись потом, ледве зводили дух. Лід був помережа-

ний безліччю шілин та розколин, і за годину небезпечної праці вони посувались не більш як на сотню ярдів. О другій годині дня, опинившись біля калюжі, що утворилася на кризі, Смок запропонував одпочити.

— Де там ваше м'ясо? — запитав він. — Давайте пожуємо. Я довго сидів на голодній пайці, і мене вже ноги не несуть. До речі, ми перейшли вже найгірше місце. Через ярдів триста дійдемо до скелі, а нею легко сходити. От лише дві капосні розколини та ще ота, що веде вниз до пагорка... Там був колись досить блаженський крижаний місток, але ми з Малим переходили його.

За їжею вони познайомилися ближче, і Енді Карсон розповів свою історію.

— Я знав, що знайду озеро. Несподіванок, — бурмотів він, напхавши повен рот. — Я мусив його знайти. Бо я прогавив французьке узгір'я, Великий Скукум та Монте-Крісто. Лишилося тільки озеро Несподіванок або — геть усі мрії! І ось я гут. Моя дружина знала, що мені пощастить. Я і сам не здавався, але куди мені до неї. Вона — козир-жінка, одчайдушна, настирлива, ніколи не журиться. Єдина жінка, на яку можна покластися, як на кам'яну гору. Ось погляньте.

Він вийняв годинника, клацнув кришкою — і Смок побачив два усміхнені дитячі личка.

— Хлопчики?

— Хлопчик та дівчинка, — гордо відповів Карсон. — Хлопчик на півтора року старший. — Він зітхнув. — Вони могли б бути трохи більшими, але довго мушили ждати. Бачите: вона була хвора. Легені. Але здаватися не хотіла. А що ми в цьому тямали? Я був службовцем на залізниці, коли ми побралися. Всі в її родині були хворі на сухоти. Лікарі ж не дуже тоді розумілися на сухотах. Вони казали: це спадкове. Всіх жінчиних родичів уразила ця хвороба. Передавали її одне одному, навіть не знаючи про це. Думали, що народилися з нею, що вже така їхня доля. Вона та я жили разом з родиною перших два роки. Я не боявся. В моєму роду не було туберкульозу. Але й я захворів. Це примусило мене замислитися. Значить, воно заразне. Я заразився, дихаючи одним з ними повітрям. Ми побалакали про це з дружиною. Тоді я одмовив домашньому лікареві і звернувся до спеціаліста. Він сказав мені те, до чого я й сам додумався, і порадив нам оселитися в Арізоні. Ми одразу й поїхали. Ні грошей, ні майна. Я став за вівчаря, а її залишив у місті. Але то місто хворих на легені.

Звичайно, живучи на чистому повітрі, я почав одужувати. Вдома я не бував по кілька місяців, але щоразу помічав, що жінці стає

дедалі гірше. Тоді я витяг її звідти, і вона теж пішла вівчарити. Чотири роки, взимку і влітку, в холод і спеку, в дощ, сніг і мороз, у найбільшу негоду ми ніколи не спали під покрівлею, бо мандрували весь цей час. Побачили б ви, як ми змінилися — засмагли, аж чорні та худі стали, як ті індійці, міцні, як невичинена шкура. Нарешті нам здалося, що ми вже видужали, і ми повернулись до Сан-Франціско. Але радість була передчасною. Незабаром у нас обох пішла горлом кров. Ми кинулись знов до Арізони, до овець. Ще два роки там прожили. Це й врятувало нас. Зовсім одужали. А її родина перемерла. Не хотіли слухати нас.

Тоді ми зрозуміли, що в місті нам жити не можна. Довго тинялися по березі Тихого океану. Нан сподобався Південний Орегон. Оселилися в долині річки Гри, розвели садок. Там на яблуках можна розбагатіти, тільки ніхто цього не знає. Я придбав трохи земельки, як орендатор, звичайно, по сорок доларів за акр. За десять років вона коштуватиме п'ятсот.

Ми трохи набралися лиха. Треба грошей, а у нас ні centa за душею. Треба будувати хату й повітку, купити коней, плуг і таке інше. Вона стала за вчительку в школі, працювала там зо два роки. Потім знайшовся хлопчик.

Якби ви бачили ті дерева, що ми посадили! Сто акрів під ними. Тут саме прискіла пора платити борги. От чому я й опинився тут. Вона теж була б зі мною, якби не малеча та яблуні. Вона працює там, а я тут, майбутній мільйонер, дідько мене візьми!

Він веселими очима глянув на зелену воду озера за сліпучою смужкою криги, потім ще раз подивився на фотографію.

— Так, оце то жінка, — сказав він, — завжди візьме своє. Не захотіла помирати, хоч од неї лишалася сама шкіра та кістки, коли пішла пасти вівці. Вона худа й тепер. Ніколи не буде гладкою. Але й такою вона мені подобається більше за всіх жінок на світі. Коли я повернуся і наші яблуні почнуть родити, а малеча піде до школи, ми поїдемо з нею в Париж. Я не високої думки про це місто, але вона мріє про нього все життя.

— Що ж, тут вистачить золота й на Париж, — сказав Смок. — Треба тільки докласти рук.

Карсон кивнув головою, і очі йому заблишали.

— А знаєте, наш садок найкращий на всьому узбережжі Тихого океану. І клімат чудесний. Наші легені ніколи більше не хворітимуть. Якщо ви здумаете осісти, загляньте спершу в нашу долину. А як там можна рибачити!

лити! Чи вам коли щастило спіймати тридцятип'ятифунтового лосося на звичайнісіньку вудку? Там чудесно друже далєбі, чудесно!

III

— Я легший за вас на сорок фунтів,— сказав Карсон.— Пустіть мене вперед.

Вони стояли на краю розколини. Вона була величезна, не менше ста футів завширшки і, напевне, утворилась дуже давно — її стіни підтанули, з'їдені часом. В тому місці, де стояли Смок і Карсон, стіни цієї крижаної безодні з'єднувала, ніби міст, величезна брила щільного злежалого снігу, що наполовину взявся льодом. Не то що дна розколини, а навіть краю цього містка не можна було побачити. Міст цей танув на очах, кришився і міг завалитись щохвилини. Білі смуги свідчили, що недавно одірвались чималенькі шматки, і, навіть, коли Смок з Карсоном стояли і дивилися на нього, впала снігова брила вагою не менше півтонни.

— Кепська справа,— сказав Карсон, похмуру хитаючи головою.— Кепська. До того ж, я тепер мільйонер.

— Але ми мусимо перейти, — наполягав Смок.— Ми майже біля мети. Не можемо ж ми тут, на кризі, стовбичити цілу ніч. А іншо-

го шляху нема. Ми з Малим все оглянули на мило довокола. Правда, міст був тоді у кращому стані.

— Треба йти поодинці. Я — перший, — Карсон узяв від Смока кінець змотаної кодоли.— А потім ви. Я візьму кодолу і кирку. Ану лишень, допоможіть мені спуститися.

Повагом, обережно він ковзнув униз, до мосту, і зупинився, щоб остаточно приладнати все до небезпечного переходу. На спині в нього був клунок. На плечі він намотав кодолу, прив'язавши її одним кінцем до пояса.

— Я віддав би зараз половину своїх мільйонів, щоб хтось миттю збудував тут міст,— сказав він, але його весела усмішка свідчила, що це тільки жарт. Потім він додав: — Усе буде гаразд. Я перелізу не гірше за kota.

Киркою та довгою палицею він користувався, як той акробат. Ось він спробував ступити крок, але враз відсмикнув ногу: видно було, що боровся зі страхом.

— Краще б мені лишитися бідарем,— по-сміхнувся він.— Якщо я дістану свої мільйони, то вже ніколи не буду цим займатися. Надто це небезпечно.

— Нічого,— підбадьорював його Смок.— Я вже переходив тут раз. Пустіть мене наперед.

— Але ж ви важчі на сорок фунтів,— одповів Карсон.— Дайте лише заспокоїтись. От

уже й добре.— Він і справді заспокоївся.— Хай живе річка Гра та наші яблука! — гукнув він і обережно, легко ступив один крок, другий. Повільно, розраховуючи кожен рух, він пройшов дві третини мосту. Потім спинився, роздивляючись на западину, яку мав перейти. На дні її була свіжа розколина. Смок помітив, як Карсон глянув униз і захитався.

— Дивіться вгору! — скомандував Смок.— Ну, а тепер вперед!

Карсон скорився й твердо пройшов решту шляху. Схил з другого краю урвища, хоч і ослиз, але не був дуже крутим. Карсон виліз на виступ, обернувся й сів.

— Ваша черга,— гукнув він.— Ідіть моїм слідом та не дивіться вниз. Ну, поспішайте, бо сніг тане.

Балансуючи палицею, Смок почав іти. Міст під його ногами ворухився, мов живий. Ось він захитався дужче. Щось зашуміло й затріщало позад нього. Смок не оглядався, але з обличчя Карсона бачив, що трапилась біда. Звідкілясь знизу почулося тихе дзюрчання води, і Смок мимоволі глянув туди, у блискучу глибочінь. Але зразу ж відвів очі і подивився вперед. Він пройшов дві третини шляху і досяг великої западини. Гострі краї, ледве зачеплені сонцем, свідчили, що вона щойно утворилася. Смок підняв ногу, щоб переступити, як раптом розколина почала ширшати, й одночасно почувся лункий тріск. Смок заквапився, широко ступнув, але посковзнувся на стертих гвіздках черевика, упав ниць і скотився в розколину. Ноги його повисли в повітрі, але грудьми він сперся на палицю, що встиг, падаючи, покласти впоперек розколини.

Серце тельнькнуло, йому стало млосно. «Чому я не падаю?» — майнула думка. Позаду щось тріщало, ворухилось, коливалось,

і палиця, на якій повис Смок, тремтіла, як очеретина. Знизу, з надр льодівця, почувся глухий гуркіт. То величезні шматки мосту, одриваючись, падали в безодню. Але міст, зірвавшись з країв розколин та зломившись посередині, якось ще держався, хоч та частина, де пройшов Смок, повисла під кутом двадцять градусів. Він бачив, як Карсон сидів на виступі, упершись ногами у щільний сніг, і похапцем розмотував кодолу, що була в нього на плечах.

— Почекайте! — гукнув він.— Не ворухіться, бо все полетить до дідька в пекло.

Він зміряв швидким поглядом віддаль, зняв шарфа з шиї і прив'язав його до кодоли, потім доточив ще й хустку, що витяг її з кишені. Кодола, зроблена з ремінців од саней та коротких плетенців сириці, була легка й міцна. Він влучно кинув її, і Смок вчепився в неї пальцями. Він хотів зразу ж вилізти з урвища, але Карсон, що обмотав кодолу собі кругом стану, спинив його.

— Обв'яжіться теж, поміцніше, — наказав він.

— Якщо я впаду, то і вас потягну за собою,— заперечив Смок. Голос маленького Карсона став раптом владним.

— Цитьте,— звелів він.— Від вашого крику може все обвалитися.

— Коли я рушу з місця...— почав Смок.

— Цитуйте! Вам не треба йти. Робіть те, що я скажу. Так, під плечі. Зав'язуйте міцно. Тепер рушайте. Легше. Я потроху тягтиму. Ви тільки ступайте. Так. Легше. Легше...

Смокові залишилося пройти якихось десять кроків, коли міст почав осідати. Без шуму, здригаючись, він кришився і поволі падав униз.

— Швидше! — гукнув Карсон, намотуючи на руку кодолу.

Раптом почувся гуркіт, і Смок вчепився руками в тверду стінку розколини, тоді як тіло його шарпнуло вниз, за сніговою масою. Карсон сидів окаряч на карнизі і щосили тягнув мотуз до себе. Величезним зусиллям Карсону вдалося підтягти Смока до верхнього краю стіни, але тут він і сам не вдержався. Він, як кіт, перекинувся в повітрі, дряпаючи кригу, щоб зачепитися за щось, і сповз униз. Під ним, на другому кінці сорокафутової кодоли, так само борсався Смок. І коли гуркіт знизу сповістив, що снігова лавина досягла дна, обидва раптом спинилися. Карсон перший зачепився і, тягнучи віршовку, затримав Смока. Тепер кожний лежав у маленькій заглибині, але Смокова була така мілка, що ніяке зусилля не допомогло б йому вдержатись, якби не кодола. Він був за різком і не міг ба-

чити, що робиться під ним. Минуло кілька хвилин, доки вони зрозуміли своє становище і якось навчилися чіплятись за мокру та слизьку кригу. Карсон заговорив перший.

— Сили небесні! — гукнув він, а за хвилину: — Коли ви зацепитесь хоч на мить і попустите кодолу, то я обернусь. Спробуйте-но.

Смок напружився, але знов схопився за кодолу.

— Можу,— сказав він.— Скажіть мені тільки, коли будете готові. Та швидше.

— Футів за три нижче вас є за що зачепитися ногами,— пояснив Карсон.— Це не забере й хвилини. Ви готові?

— Гарзд. Давайте!

Це була тяжка робота: зсунутися на ярд униз, обернутися та сісти. Але ще тяжче було Смокові: непорушно лежати, тримаючись за лід, що з кожною хвилиною вимагало дедалі більшого напруження м'язів. Він вже почув, що починає сунутись, як раптом кодола натягнулась, і Смок вдячно глянув на товариша. Засмагле обличчя Карсона було тепер жовте й бліде, як у мерця. «Не кращий, певно, й я»,— подумав Смок.

Але побачивши, що Карсон тремтячими руками витяга з піхов ножа, Смок вирішив, що той збожеволів од страху.

— Я не боюсь. Н-нічого. Це тільки нерви,—

забелькотав Карсон,— я з-заспокоюсь за хвилину.

А Смок дивився, як він, зігнувшись удвоє, тремтячий і незграбний, тримаючи в одній руці кодолу, другою рубав у кризі заглибини для ніг.

— Карсоне,— тихо сказав Смок,— Ви молодець. Далєбі, молодець.

Карсон жалібно посміхнувся у відповідь.

— Я завжди боявся висоти,— зізнався він.— В голові у мене паморочиться. Ось я хвильку перепочину, гаразд? А потім вирубаю більшу заглибину, щоб було куди стати, і витягну вас.

У Смока стислося серце.

— Слухайте, Карсоне. Найкраще для вас перерізати кодолу. Ви мене ніяк не витягнете. А яка користь гинути обом? Вам треба тільки чикнути ножем.

— Мовчіть! — ображено відповів той. — Вас ніхто не питає!

І Смок побачив, що гнів трохи заспокоїв Карсона. А от його самого мучило і дратувало таке жорстоке випробування: напружуючи останні сили, лежати непорушно на кризі.

Стогін та крик «держіться!» застерегли його. Припавши лицем до криги, він ще раз напружився, почувши, як ослабла кодола і зрозумів, що Карсон сунеться до нього. Глянути

вгору він не насмілився, аж поки не почув, що вірьовка натяглася.

— Ще трохи — і кінець,— прожебонів Карсон.— Зсунувся на цілий ярд. Тепер чекайте. Я знову вірубаю заглибини. Якби ця крига та не така м'яка, то все було б гаразд.

Лівою рукою він нап'яв мотуз, допомагаючи Смокові триматись, а правою трощив і рубав кригу. Минуло десять хвилин.

— Тепер слухайте! — гукнув Карсон.— Я видовбав вам заглибини для ніг і для рук, щоб ми могли стояти поруч. Я потроху підтягатиму кодолу, а ви лізьте вгору, тільки не поспішайте. Та скиньте отого клунка. Зрозуміли?

Смок кивнув і повільно, обережно розв'язав ремінці. Рухом плеча він скинув ношу, і Карсон побачив, як вона покотилася і зникла з очей.

— Тепер я обкопаюся сам,— гукнув він Смоку. — Попустіть трішки мотуз і чекайте.

Через п'ять хвилин вони почали лізти вгору. Смок обтер долоні об підкладку і вчепився руками в лід; він плазував, дерся, чіплявся, тримаючись за кодолу. Без допомоги Карсона він не посунувся і на дюйм. Хоч він був і набагато дужчий, все ж не міг держатись, як це робив Карсон, бо йому заважали зайві сорок фунтів. Коли він проповз третину шляху і досяг місця, де схил був крутіший, а крига

не так зруйнована сонцем, то почув, що кодола ослабла. Він посувався вперед дедалі повільніше і повільніше. Тут не було місця, щоб спинитися й передихнути. Він зовсім знесилився, але все ж мимоволі зупинився — і одразу ж знову почав сунутися вниз.

— Я падаю! — гукнув він.

— Я теж,— крізь зуби процідив Карсон.

— То пустіть кодолу!

У відповідь кодола напнула у марному зусиллі. Він сунувся все швидше і, минаючи яму, звідки недавно вибрався, та перекочуючись через горбок, побачив, що Карсон теж котиться, несамовито махаючи руками та ногами, щоб як-небудь спинитися. Смок гадав, що полетить в урвище, але цього, на диво, не трапилось. Кодола підтримувала його, поки він сунувся вниз із крутого схилу; але раптом цей схил став пологим, і Смок, докотившись до другого горба, опинився в западині.

Карсона не було видно, — він опинився там, де шойно був Смок.

— Ху,— почувся тремтячий Карсонів голос.

Потім запала хвилина мовчання, і Смок знову відчув тремтіння кодоли.

— Що ви робите? — спитав він.

— Роблю більші зарубки для рук і ніг,— почувся голос зверху.— Почекайте, я миттю підніму вас. Не зважайте на те, що я заїка-

юсь. Я трохи хвилююсь. Та все буде гаразд. Ось побачите.

— Ви всю силу на мене витрачаєте,—заперечив Смок.— Рано чи пізно я вас потягну за собою. Ріжте кодолу! Чуєте? Навіщо гинути обом? Ви ж зробили все, що могли. Ріжте кодолу!

— Та годі вам. Я пороблю такі глибокі шаблі, що зможу витягти сюди не те що людину, а навіть пару коней.

— Ви вже досить попрацювали, піднімаючи мене,—наполягав Смок.— Пустіть кодолу!

— А скільки ж разів я вас підіймав? — сердито запитав Карсон.

— Багато, дуже багато. А самі з'їжджали весь час.

— Зате вчуся діяти напевне. Я підніматиму вас доти, поки ми не виберемося звідси. Зрозуміли? Коли бог сотворив мене легким, то, певно, знав, що робив. Тепер замовкніть. Мені ніколи.

Минуло кілька хвилин мовчання. Смок чув дзвінкі удари ножа. Шматочки криги котилися до нього через горбок. Смока мучила спрага. Чіпляючись руками й ногами за схил, він губами ловив скалочки криги, давав їм розтанути у роті, а тоді жадібно ковтав.

Він почув, як охнув, а потім у відчаї простогнав Карсон, кодола ослабла, і Смок міц-

но вчепився в кригу. Але зараз же кодола напнулася знову. Смок підвів очі і побачив ножа, що летів до нього по крутому схилу гостряком уперед. Він підставив шоку, весь здригнувся від болю і притис лезо до криги.

— Я осел,— дійшов жалібний стогін.

— Не журіться, я піймав його,— відповів Смок.

— Що ви кажете? Почекайте. У мене мотузка в кишені. Я спущу її вниз, а ви прив'яжіть ножа.

Смок мовчав. Він змагався з думками, що раптом насили на нього.

— Гей! Ось вам мотузка. Коли піймаєте, гукніть мені.

Маленький складаний ніжик, прив'язаний для ваги, сунувся вниз по кризі. Смок піймав його, одною рукою і зубами відчинив більше лезо і переконався, чи воно гостре. Тоді прив'язав до мотузка великого ножа і гукнув Карсону:

— Тягніть!

Ніж пішов угору. Смок не зводив з нього очей. Але він бачив не тільки ніж, перед його очима стояв маленький чоловічок, зляканий, але непереможний; він тремтить, клацає зубами, у голові йому паморочиться, а, проте, він умів перебороти страх і відчай і пово-

дився як герой. З того часу як Смок зустрів Малого, ніхто йому так одразу не припав до серця, як Карсон.

— Бог за нас,— дійшов з гори голос.— Тепер ми виберемось за дві хвилини.

Він так намагався, щоб його голос лунав бадьоро і впевнено, і Смок наважився.

— Слухайте,— мовив він рішуче, даремно силкуючись одігнати од себе образ Джой Гастел.— Я подав вам ножа, щоб ви могли вилізти звідси. А складаним ножом я переріжу вірвовку. Краще врятується один, ніж гинути обом. Розумієте?

— Врятуватись обом або нікому! — У тремтячому голосі Карсона була несхитна рішучість.— Якщо ви продержитесь ще хвилинку...

— Я вже держався занадто довго. Я не жонатий. У мене нема ні чудесної дружини, ні діток, ні яблунь. От і вилазьте. Мерщій! Прощайте!

— Чекайте! Ради бога, чекайте! — закричав Карсон.— Ви не смієте цього робити! Дайте мені вас витягти. Заспокойтеся, друже. Ми якось видряпаємося, от побачите. Я такі ями викопую, що сюди ввійде цілий будинок та ще й конюшня в додаток.

Смок не відповів. Поволі та обережно, наче зачарований, стежачи за ножом, він почав

різати кодолу; один з трьох ремінців, що з них вона була сплетена, луснув і відстав.

— Що ви робите?! — не своїм голосом закричав Карсон.— Якщо ви її переріжете, я вам ніколи цього не подарую, ніколи! Кажу ж вам: обоє або ніхто! Ми виберемось. Почекайте, ради бога!

І Смок, уперто дивлячись на розрізану кодолу, раптом відчув безмежний страх. Він не хотів помирати! Безодня, що мерехтіла під ним, вжахнула його, і, наляканий, він ухопився за безглузду надію: може, відкласти, а там надійде рятунок... Страх примусив його піти на компроміс.

— Добре,— сказав він.— Я почекаю. Робіть, що можете. Але кажу вам: коли ми знов почнемо зсуватись, я переріжу кодолу.

— Й не думайте про це. Коли ми посуватимемося, то тільки вгору. Я наче той липкий пластир, бо зміг би приліпитися тут, якби було й удвоє стрімкіше. Ось я роблю величезну приступку для ноги... Цитьте і дайте мені працювати.

Поволі минали хвилини. Смок старався зосередити всю свою увагу на зламаному нігті. Він хотів зрізати його сьогодні вранці, отож і подумав, що тільки вони виберуться, негайно зріже його. Смок почав дивитися на цей ніготь з новим почуттям. Через хвилину, в

кращому разі через кілька хвилин, ніготь і палець, так мудро з'єднані природою, стануть, можливо, частиною знівеченого трупу. Він розумів, що боїться, й ненавидів себе за це. Ті, що їдять ведмедину, зроблені з міцнішого гіста! В гніві та обуренні проти самого себе Смок ладен був уже перерізати мотузку.

Він почув зойк, стогін, і вірówka раптом ослабла. Смок почав сповзати вниз.

Він сповзав повільно, дуже повільно. Вірówka знову нап'ялася. Але Смок все ж сунувся вниз. Карсон не зміг вдержати його і сунувся разом з ним. Широко розкинуті ноги Смока зустріли порожнечу, і він знав, що зараз упаде; знав також, що, падаючи, потягне за собою Карсона.

Враз його пройняла, як спалахом, думка,

що треба робити, і вже не вагаючись, перемігши страх смерті і палку любов до життя, у сліпому відчаї Смок чиркнув ножем по мотузці, побачив, як вона порвалася, почув, що летить у безодню...

Що трапилось далі, він так і не зрозумів. Свідомості він не втратив, але все скоїлося занадто швидко й несподівано. Він повинен був розбитися на смерть, таж ні — майже одразу ж під ногами хлюпнуло, він з розгону брьохнувся у воду, і холодні бризки залили йому обличчя.

— Що ж ви зробили! — почувся лемент згори.

— Слухайте,— гукнув Смок.— Я цілісінкый. Сиджу в ковбані по саму шию. Тут і обидва наші клунки, а місця вистачить на шістьох. Якщо ви почнете сповзати, то чіпляйтесь за стінку й теж гепнетесь сюди. А краще лізьте вгору. Йдіть до тієї хижі. Там хтось є. Я бачив дим. Візьміть кодолу або щось інше, повертайтеся і витягніть мене.

— Це правда? — перепитав Карсон, не ймучи віри.

— Слово честі. Але поспішайте, бо я задубію від холоду!

Смок намагався зігрітися, вибиваючи підбором на кризі рівчака, щоб спустити воду. Коли вся вода витекла, він почув далекий го-

лос Карсона, який сповістив, що він досяг верху.

Тоді Смок заходився сушити одержу. Під теплим промінням післяполудневого сонця він зняв одяг, викрутив його і розіслав навколо себе. Сірники були сухі, бо коробочка не пропускала води. Смок висушив трохи тютюну та рижового паперу, щоб скрутити цигарку.

За дві години, сидячи на клунках та палячи цигарку, він почув зверху добре знайомий голос:

— Гей, Смоку!

— Агов, Джой Гастел! — одгукнувся він.—

Звідки ви тут?

— Ви поранені?

— Ні, навіть не подряпався!

— Батько спускає вам мотузку. Ви її бачите?

— Так, і вже піймав її,— відповів Смок.— Тепер зачекайте хвилинку.

— В чім справа? — почув він її стурбований голос.— О, я знаю. Ви поранені?

— Зовсім ні. Я одягаюсь.

— Одягаєтесь?

— Так. Я купався. Ну от. Тягніть!

Спочатку він послав угору обидва клунки, за що Джой Гастел сердито вичитала йому. і лише після цього дав витягти себе.

Джой дивилася на Смока блискучими очима; її батько і Карсон дбайливо змотували кодолу.

— І як могли ви перерізати віршовку?— вигукнула вона.— Це... це справжнє героїство...

Смок ніяково махнув рукою.

— Я знаю все,— заперечила вона.— Карсон розповів мені. Ви пожертвували собою, щоб врятувати його.

— Зовсім ні,— збрехав Смок.— Я давно помітив чудесний басейн, і мені закортіло покупатись.

ЯК ВІШАЛИ КУЛТУСА ДЖОРДЖА

I

Шлях круто йшов угору через глибокий пухкий сніг, на якому не було видно жодного сліду санок чи мокасинів. Смок вів перед, утоптуючи крихкий сніговий кришталь широкими короткими лижвами. Це важка праця, для неї потрібні здорові легені та міцні м'язи, і Смок не шкодував сил. Позаду йшла запряжка в шестеро собак. Пара від їхнього дихання свідчила, що пси потомилися і що мороз

дуже великий. Поміж корінним собакою та санками простував Малий — він налягав на жердину, правлячи собаками, і допомагав їм тягти санки. Щопівгодини він і Смок мінялися місцями, бо працювати лижвами було далеко важче, ніж жердиною.

Все начиння вони мали нове і міцне. Та це й необхідно, коли прокладаєш шлях взимку сніговою цілиною та ще через гори. За таких умов десять миль у день велике досягнення. Обидва трималися добре, але ввечері влазили в свої мішки цілком знесилені. Ішов шостий день, як вони вирушили з метушливого табору на Юконі. За перші дні пройшли п'ятдесят миль по второваному шляху вздовж Оленього струмка. А далі почалось змагання з чотирифутовим шаром незайманого снігу, вірніше морозяного пилу, що розсипався, наче цукровий пісок. За три дні Смок і Малий просулися лише на тридцять миль річкою Міног та перейшли ряд неглибоких долин, якими текли струмки, що впадали до річки Сиваш. Тепер вони долали велике пасмо по той бік Голих Верхів, звідкіль шлях спускався до струмка Дикобраз, що вів до середньої течії Молочної річки. Багато ходило чуток про те, ніби в верхів'ях Молочної були поклади міді. Туди вони і йшли — до гори з чистої міді, а йти до неї треба було повз те місце, де Молоч-

на виходить з ущелини й поволі тече вкритою лісом низиною. Вони пізнали б це місце, якби побачили. Одноокий Маккарті точно визначив його. Неможливо було помилитися, коли тільки Маккарті не брехав.

Смок ішов попереду. Маленькі, розкидані де-не-де сосни почали траплятися дедалі рідше, були дедалі менші, і раптом вони помітили на самій дорозі суху сосну. Не було потреби говорити. Смок кинув погляд на Малого, і той зрозумів, бо одразу ж гримнув: «Стій!» Собаки слухняно спинилися; Малий заходився розпрягати, а Смок наскочив з сокирою на суху сосну. Собаки одразу ж полягали на сніг та поскручувались калачем, обгорнувши пухнатими хвостами подушечки лап та вкриті памороззю носи.

Люди працювали так швидко, як того навчив їх довголітній досвід. Незабаром у місці для промивання золота, в чайнику та казанку танув сніг. Смок витяг з санок брусок варених заморожених бобів, уже заправлених салом та ребриною, — залишилося тільки підігріти їх. Він рубав брусок сокирою, ніби це були дрова, і клав шматки у гарячу миску, щоб розтанули. Твердо заморожені сухарі з кислого тіста теж довелося розігрівати. За якихось двадцять хвилин їжа була готова.

— Градусів сорок, — пробубонів Малий,

напхавши повен рот. — Треба сподіватися, що не буде ні холодніше ні тепліше. Саме добре для дороги.

Смок не відповів. У нього в роті теж було повно бобів. Працюючи щелепами, він кинув погляд на ватажка запряжки, що лежав за шість футів од нього. Сірий, вкритий паморозю пес дивився на нього з безмежним сумом, що так часто світиться в очах північних собак. Смок добре знав цей вираз, але ніколи не міг зрозуміти його таємниці. Немов бажаючи одігнати цей гіпноз, він поставив тарілку, пішов до санок і почав розв'язувати торбину з сушеною рибою.

— Гей! — гукнув Малий. — Що ти робиш?

— Порушую всі закони та звичаї північних шляхів, — одповів Смок. — Збираюсь годувати собак серед білого дня. Вони тяжко працювали, а їм доведеться ще видиратися на верховину... До того ж Скорий говорив зі мною, він очима сказав мені таке, чого не розповісти словами.

Малий недовірливо засміявся.

— Що ж, можеш псувати їх. Незабаром ти почнеш манік'юрити їм кігті. Я пропоную кольдкрем та електричний масаж — це дуже добре для їздових собак. Іноді й турецька баня впливає добре.

— Ніколи я їх вдень не годував, — ви-

правдувався Смок. — І більше не буду. Тільки сьогодні. Можеш вважати це за примху.

— О, це, певно, якийсь передчуття,— Малий одразу пом'якшав. — Роби, як знаєш. Люди на мусить слухатись свого передчуття.

— Яке там передчуття, Малий! Це Скорий вплинув на мою уяву. За одну мить він сказав мені більше своїми очима, аніж я міг би вичитати в книжках за тисячу років. В його погляді криються всі таємниці буття. Вони так і мерехтять там. І я був майже зрозумів їх, а зараз знов не розумію. Я не помудрішав, але був близько до того. Не можу пояснити тобі, але очі цього собаки розповідали, що таке життя і весь його плін, і зоряний пил, і сили всесвіту, і таке інше — розумієш, все.

— В перекладі на звичайну мову — ти забобонний, — сказав Малий.

Смок кинув по рибині кожному собаці і похитав головою.

— А я кажу, що це так, — наполягав Малий. — Смоку, це певна прикмета. Щось має трапитись. І сушена риба підказує це.

— От ти й з'ясуй мені, — вимагав Смок.

— Я не з'ясую. Час покаже. І знаєш, що? Твоє серце й моему вісточку подає. Ставлю в заклад одинадцять унцій золота проти трьох зубочисток, що я маю рацію. Коли я вже щось чую, то не боюсь йому вірити.

— Закладайся ти на зубочистки, а я на золото, — заперечив Смок.

— Ні, це було б здирством. Адже я виграю. Напевно виграю. Бо до вечора щось трапиться, — ця риба тут неспроста.

— Чортівня якась, — зневажливо чмихнув Смок, якому набридла ця балаканина.

— Так, саме чортівня, — збиткувався Малий. — Закладаюся ще й на три зубочистки, що це буде справжнісінька чортівня.

— Гаразд, — сказав Смок.

— Я виграю! — зрадів Малий. — Зубочистки з курячих пер мої.

II

За годину вони перейшли хребет, минули Голі Верхи, спустилися вниз і довгою кривою ущелиною вийшли на відкритий схил, що спускався до струмка Дикобразу. Малий, що вів перед, раптом спинився, і Смок притримав собак. Внизу був натовп людей. Розтягнувшись на чверть милі, він поволі, без ладу посувався вгору.

— Ідуть, як на похороні, — зауважив Малий.

— І жодного собаки, — докинув Смок.

— Так. Он двоє тягнуть санки.

— А той он упав, бачиш? Щось, певно,

трапилось, Малий. Їх мусить бути сотні зо дві.

— Дивись! Вони хитаються, мов п'яні. Тут щось не те.

— Тут ціле плем'я. І діти теж.

— Смоку, я виграв, — згадав Малий. — Прикмета є прикмета, і ти не зможеш тут нічого зробити. Ось воно й трапилось. Глянь, як вони лізуть, наче юрма мертвяків.

Побачивши двох людей, індійці зчинили радісний лемент і прискорили ходу.

— Що й казати, вони добре випили, — вів далі Малий. — Їх уже й ноги не несуть.

— А зверни увагу на обличчя того, що попереду, — сказав Смок. — Вони голодні, от в чому річ. Вони поїли своїх собак.

— Що ж нам робити? Тікати?

— І залишити санки та собак? — докорив Смок.

— Вони з'їдять нас, коли ми не втечемо. Ти ж бачиш, які вони голодні... Гей, люди, що з вами? Не дивіться на цього пса такими очима. Його ще рано варити. Зрозуміли?

Індійці, що йшли попереду, оточили їх, стогнучи та нарікаючи своєю незрозумілою говіркою. Ця картина здалася Смокові жахливим гротеском. То був таки справжній голод... Їхні обличчя, з запалими, обтягненими шкірою щоками, скидалися на черепи мерців.

Дедалі більше живих кістяків надходило, вони громадились довкола Смока й Малого дикою ордою.

— Одійдіть! Геть звідси! — заволав Малий, вертаючися до англійської мови після марних спроб порозумітися за допомогою кількох відомих йому індійських слів.

Чоловіки, жінки та діти, хитаючись на тремтячих ногах, наступали щодалі ближче. Їхні божевільні, затьмарені голодом очі горіли ненаситною жадобою. Одна жінка, стогнучи, прошкандибала повз Малого і впала на санки, вчепившись в них розчепіреними пальцями. Слідом за нею дід, задихаючись та хапаючи ротом повітря, силкувався тремтячими руками розпустити ремінці, щоб дістатися до мішків з їжею. Молодий парубок із ножем кинувся вперед, але Смок одштовхнув його. Юрба напирала, зав'язалася бійка.

Спочатку Смок і Малий просто відштовхували їх та одкидали назад. Далі вони почали одбиватись батогами й кулаками. І все це під плач і стогін жінок та дітей. Ремінці на санках було вже поперерізувано. Незважаючи на стусани й удари, чоловіки підповзали на череві до санок і намагались витягти пакунки з їжею. Доводилося піднімати їх та одкидати геть. Ці люди були такі знесилені, що падали від найлегшого штурхана. Налас-

ти на людей, що захищали санки, вони й не пробували. Тільки те, що індійці були надзвичайно виснажені, і врятувало Смока й Малого. За п'ять хвилин мур людей, що нападали, розсипався купами тіл; індійці стогнали та щось жебоніли на снігу. Вони кричали й плакали, а їхні витріщені, затьмарені очі не одривались від санок: там була їжа, там було їхнє життя. На вустах у них виступала голодна піна. Лемент жінок і дітей панував над усім.

— Цитьте! Та цитьте ж! — волав Малий, затикаючи вуха та важко дихаючи від утоми. — Ти куди? Куди ти?! — закричав він, кидаючись наперед та вибиваючи ніж з руки чоловіка, що плазував по снігу, намагаючись перерізати горлянку ватажку запряжки.

— Це жахливо, — пробурмотів Смок.

— Я зовсім знемігся, — відповів Малий. Врятувавши Скорого, він знову підійшов до товариша. — Що нам робити з цим мандрівним шпиталем?

Смок похитав головою, а згодом все влаштувалося само по собі. Один індієць виліз наперед. Його єдине око втупилося не в санки, а в Смока, і Смок побачив в цьому погляді слабке зусилля бідного розуму. Друге око вже заплило опухом. Смок згадав, як ударив його. Індієць сперся на лікоть і заговорив:

— Я Карлук. Добрий сиваш. Знаю багато

білих. Мій дуже голодний. Всі люди багато голодні. Вони не знають білих. Мій знає. Ми купимо їжу. Дамо багато золота. Сиваш не має їжі. Влітку лосось не плив в Молочну річку. Взимку олень не йшов. Нема їжі. Мій говорить за весь народ. Білий чоловік має багато їжі. Сиваш має багато золота. Мій знає, білий любить золото.

Він почав порпатись закликаючи пальцями в торбі за поясом.

— Занадто галасують! — урвав його Малий. — Ти скажи скво й отим карапузам, щоб трохи притихли.

Карлук звернувся до жінок, що лементували. Інші чоловіки, почувши його окрик, в свою чергу владно підняли голос, і жінки трохи втихомирились та зацитькали на дітей. Карлук облишив свою торбу і підняв угору кілька разів розчепірені пальці.

— Ось скільки людей вмерло, — сказав він.

І Смок підрахував, що сімдесят п'ять душ з племені померло від голоду.

— Мій купить їжі, — сказав Карлук, витягаючи великий шматок важкого металу. Інші зробили те саме, і з усіх боків потяглися руки з такими самими шматками металу.

Малий здивовано витріщив очі,

— Великий боже! — гукнув він. — Мідь!

Справжня червона мідь. А вони думають, що це золото.

— Це золото, — сказав упевнено Карлук, вловивши головне у вигуку Малого.

— І бідолахи всі надії поклали на неї, — пробурмотів Смок. — Диви, цей шматок важить сорок фунтів. У них тут сотні фунтів, і вони тягли таку вагу, хоч самі ледве живі. Слухай, Малий, ми нагодуємо їх.

— Легко сказати! А ти рахувати не забув? Ми ж маємо харчу тільки на місяць. Ось поміркуй: шість порцій на тридцять становить сто вісімдесят. А тут двісті голодних індіців. Як же ми зможемо нагодувати їх хоча б раз?

— А їжа для собак? — сказав Смок. — Двісті фунтів сушеної риби стануть у пригоді. Ми повинні це зробити. Ти ж знаєш, вони вірять, що білі їм допоможуть.

— Справді, мусимо, — згодився Малий. — Нам треба зробити дві справи: один з нас повернеться в Муклук за харчем, а другий залишиться командувати всім цим шпиталем, поки його самого не з'їдять. Не забувай, що ми шість день сюди добивались. І, навіть їдучи упорожні, швидше не впораєшся ніж за три дні.

Хвилину Смок метикував — які були ці милі, що вони вже пройшли і скільки часу потрібно на те, щоб ці милі знову перейти, поки стане йому снаги.

— Я буду там завтра ввечері,— сказав він.

— Добре, — весело погодився Малий. — А я залишусь тут, і хай мене з'їдять.

— Але я візьму по рибині на кожного собаку, — додав Смок. — Та ще й порцію їжі для себе.

— Звісно. Адже ти потрапиш до Муклуку лише завтра ввечері.

Смок із допомогою Карлука виклав індіям свій план.

— Розкладіть багаття; великі багаття, — закінчив він.— В Муклуці багато білих. Білі люди — хороші люди. Вони мають багато їжі. За п'ять снів я повернусь назад. Цей чоловік, — його звать Малий, — мій великий друг. Він лишиться тут. Він великий начальник — зрозуміли?

Карлук кивнув головою і переказав слова Смока іншим.

— Вся їжа лишиться тут. Малий дасть вам їсти. Він начальник — зрозуміли?

Карлук переклав, і люди кивками та криками висловлювали своє задоволення.

Смок ще трохи забарився, даючи розпорядження, поки все пішло на лад. Всі, хто міг рухатися, шкандибаючи або плазом, збирали паливо. Розклали довгі індійські багаття. Малий, маючи під руками десять помічників, заходився куховарити, короткою палицею одби-

ваючись од нетерплячих голодних рук. Жінки взялися топити сніг. Спочатку роздали по манесенькому шматочку сала, потім — по ложці цукру, щоб приглушити трохи голод. Швидко запарували горшки з бобами, а Малий, стежачи, щоб, бува, хто не схопив зайвої порції, швидко пік та роздавав тонюсінькі млинці.

— Я тут налагоджу цілу фабрику-кухню, — сказав він Смокові на прощання, — а ти жени щодуху. Клусом — туди, і галопом — назад. За сьогодні та завтра ти доскочиш туди... три дні будеш їхати назад... А вони завтра з'їдять собачу рибу, а тоді не матимуть і крихти цілих три дні. Отож, жени, Смоку. Жени чимдуж.

III

Санки були легкі, навантажені тільки шістьма сушеними лососями і двома фунтами заморожених бобів та спальною одежею, проте Смок не міг їхати швидко. Замість того, щоб сидіти в санках і поганяти собак, він мусив правити жердиною. Під кінець дня він і собаки страшенно знесилились. Запав довгий північний присмерк, коли Смок перейшов хребет та лишив позад себе Голі Верхи.

Шлях із гори був трохи кращий, і час од часу Смок навіть стрибав в санки і гнав щодуху собак. Вечір застав його в широкій до-

лині якоїсь невідомої річки. Вона виляса по ярузі широкими, схожими на підкову закрутами. Щоб зберегти час, Смок, замість того, щоб держатися річища, попрямував навпростець. І глибої ночі знов опинився біля річища, намацуючи в темряві шлях. Проблукавши марно цілу годину, він розклав багаття, дав кожному собаці по піврибини та поділив свою власну пайку надвоє. Закутавшись у хутра і вже засинаючи, Смок все ж таки збагнув, де він. Остання низина, що її він перейшов, була там, де річка розгалужується на два рукави. Значить, він збочив на миль і тепер був на головному річищі, трохи нижче від того місця, де шлях, яким вони йшли з Малим, перетинав долину і вів до низького пасма на другому боці.

Тільки почало світати, Смок, не поснідавши, вирушив, бо треба ж було ще вертатися назад, щоб розшукати отой шлях. Так, не спиняючись, цілих вісім годин пробивався він із слухняними псами до річки Міног. Десь о четвертій годині дня, коли вже запала темрява, Смок вихопився на добре наїжджений шлях, що вів до Оленячого струмка. За п'ятдесят миль звідси мав бути кінець мандрівці. Смок спинився на відпочинок, кинув кожному собаці по півлосоя та, розморозивши, з'їв свою пайку бобів. Тоді знову скочив на санки,

крикнув: «Давай!» — і собаки щосили кинулися вперед.

— Ану, звірі! — гукав він. — Ану вперед, якщо хочете жерти! Тягніть, вовки, тягніть!

IV

Була перша година ночі. В шинку «Копалина Енні» товпився люд, а печі так палахкотіли, що можна було зомліти від жару. Клацання фішок, гомін біля столів зливались у монотонне гудіння, наче на ярмарку. Люди сиділи та стояли навкруги по двоє — троє. Вагарі клопоталися біля своїх терезів, бо замість грошей тут ставили пісок і, навіть, випивши на шілінг віскі, розплачувались піском.

Стіни кімнати було складено з необтесаних брусів, а з-поміж щілин виглядав північний мох. Крізь одчинені двері, що вели до кімнати для танців, долинали веселі звуки фортепіано та скрипки. Щойно розіграли китайську лотерею, і щасливий гравець, одержавши готівкою, пропивав свій виграш з десятком товаришів. Біля рулетки та фараона йшла зосереджено-спокійна гра. Так само й біля столів з покером, що їх оточили глядачі. Тільки від столу, де грали в кості, чувся гамір, бо гравець з розгону кидав кубики на

зелений стіл, намагаючись піймати облудне щастя, і голосно примовляв:

— Ану, четвірко! Всміхнись до мене! Давай, давай!

Култус Джордж, високий, стрункий індієць із Серкл-сіті, стояв осторонь, спершись плечима на стіну. Це був цивілізований індієць, якщо бути цивілізованим означає жити так, як живуть білі. Він почував тяжку образу, і ця образа була вже давня. Цілі роки він робив ту саму роботу, що й білі, робив її попліч з білими і часто навіть краще за них. Він носив такі самі штани, як і білі, і таку саму вовняну сорочку. У нього був добрий годинник. Він так само зачісував набік своє коротке волосся і їв таку саму їжу. Але до їхньої найбільшої розваги — віскі — йому було зась. Култус Джордж мав добрі гроші. Він робив заявки, купував та перепродував ділянки. Зараз у нього були чудові собаки, і він перевозив вантажі з Шостої Милі до Муклука, беручи по два шілінги з фунта, а за фунт сала і всі три, як це здавна повелося. Гаманець його був повний золота. Култус міг би заплатити за ціле море віскі, але жоден шинкар не продавав йому. Вогняне віскі, найкращий дар цивілізації, — не для нього! Тільки крадькома, з-під поли, за величезну ціну, міг він дістати його. І Култус ненавидів цю ганебну

нерівність, ненавидів всією душею, ненавидів роками. Якраз сьогодні йому дуже закортіло випити, і тому він сердився і ще більше ненавидів білих, яких так ретельно в усьому наслідував. Білі милостиво дозволяли йому програвати гроші за їхніми столами, але ні за які гроші не міг він дістати віскі з їхніх буфетів. Тому був він безнадійно тверезий, безнадійно розсудливий і так само безнадійно похмурий.

Танці в суміжній кімнаті скінчилися бурливим фіналом, але це нітрохи не турбувало трьох п'яних, що хропли, улігшись під роялем.

— Всі пари — до прилавка! — Востаннє гукнув розпорядник, коли музика змовкла. І пари пішли крізь широкі двері в головну кімнату — чоловіки в хутрах та мокасінах, жінки в м'яких пухнатих сукнях та шовкових панчохах, — коли раптом грюкнули двері, і на порозі став знесилений Смок Беллю.

— Що таке, Смоку? — спитав Метсон, господар «Копалини Енні».

Смок насилу одкрив рота.

— Я там залишив собак... заморених до смерті... — хрипко промовив він. — Хай хтось потурбується, а я скажу, в чім справа.

В кількох словах він розповів. Гравець, що досі не піймав своєї слизької четвірки, заговорив перший:

— Ми мусимо щось зробити. Це так. Але що? Що ти пропонуєш?

— От що,— відказав Смок.— Нам треба негайно спорядити кілька легких санок. Скажімо, по сотні фунтів харчів на кожних. Накинемо ще п'ятдесят на погоничеву кладь та їжу для собак. З таким вантажем вони швидко домчать. Давайте вирядимо хоч п'ятеро санок — найкращих запряжок та найкращих погоничів. По незайманому снігу вони вестимуть перед по черзі. Хай зараз же їдуть, бо індійці і так три дні будуть без ріски в роті. Вирядивши ці сани, ми пустимо за ними велику валку. Ось поміркуйте. Два фунти на день, це найменше, що ми повинні дати індійцям, щоб вони дійшли сюди. Це значить чотириста фунтів на день. Ми не зможемо доставити їх до Муклука швидше як за п'ять день,— там же багато старих та дітей. Ну, що ви скажете?

— Складемося їм на харчі,— сказав гравець.

— Я й сам дістану харч...— нетерпляче почав Смок.

— Ні, — перебив гравець,— ми всі візьмемо участь. Беріть-но котрий миску. Ми впораеться миттю. Ось — на почин.

Він витяг важку торбину, розв'язав її і пустив цівку золотого піску та самородків. Чо-

ловік, що стояв поруч, з лайкою перехопив його руку, щоб спинити золотий струмінь.

У місці було вже унцій шість або вісім.

—Годі! — гукнув сердитий чолов'яга.— Не тільки у вас є золото.

— Хе! — кепкував гравець.— Ти, певно, думаєш, що це похід по заявки?

Чоловіки товпились та штовхалися, щоб дати їй свою пайку, і коли вони нарешті вгамонились, Смок обома руками підняв важку миску.

— Тут вистачить для цілого племені аж до весни,— сказав він.— Ну, а хто дасть собак? П'ять прудких запряжок?

Запропоновано було аж дванадцять запряжок, і всі мешканці Муклука, утворивши комітет допомоги голодуючим, гомоніли, сперечались, погоджувалися і знову сперечались.

Як тільки вибирали запряжку, господар її з шістьма помічниками йшов запрягати, щоб бути наготові.

Одну запряжку забракували, бо вона приїхала лише сьогодні в полудень, і собаки були потомлені. Якийсь чоловік запропонував свою, але, розвівши руками, показав забинтовану ногу, що заважала йому поїхати самому. Цю запряжку взяв Смок, хоч його і вмовляли хором, що він стомився і не повинен їхати.

Довгий Біл Гаскел сказав, що запряжка Череваня Олсена надзвичайно гарна, але він сам — справжній слон. Черевань Олсен мав двісті сорок фунтів ваги, і все його могутнє тіло заходило ходором. Сльози протесту повернулися йому на очі, і він лаявся по-норвезьки доти, доки йому не дали місця у валці важких запряжок. Гравець, скориставшись зручним моментом, взяв собі легку запряжку Череваня Олсена.

Було вибрано та навантажено п'ять запряжок, але тільки чотири погоничі задовольняли «комітет».

— А Култус Джордж! — гукнув хтось.— Він жене, як вітер, і добре одпочив.

Всі очі звернулися до індійця, але його обличчя було нерухоме.

— Береш запряжку? — спитав Смок.

Індієць мовчав. Здавалося, електричний струм пробіг по людях. Насувалося щось погане. Нетерплячий, мінливий натовп колом оточив Смока та Култуса Джорджа. І Смок зрозумів, що за їхньою згодою він зараз висловить волю своїх товаришів. Він теж був роздратований, бо не розумів, як людина могла лишатися байдужою, коли він горить бажанням допомогти голодним. Нє міг він перейнятися настроєм Култуса Джорджа, бо й на думку йому не спадало, що індієць одмовля-

ється з якихось інших причин, а не через егоїзм і користолюбство.

— Звичайно, ти поїдеш? — повторив Смок.

— Скільки? — спитав Култус Джордж.

Зчинився страшенний галас. Обличчя всіх палали гнівом.

— Почекайте хвилинку! — гукнув Смок.— Може, він не розуміє. Дайте мені йому з'ясувати. Слухай-но, Джордже. Хіба ти не бачиш, що тут про плату немає й мови. Вони віддають усе, щоб врятувати двісті індіців від голодної смерті.

— Скільки? — вдруге спитав Култус Джордж.

— Чекайте, хлопці! Подумай, Джордже. Ці ж люди, що конають з голоду, твої брати. Вони з іншого племені, але теж індіці. Ти ж бачиш, що роблять білі? Вони дають своє золото, своїх собак і змагаються один з одним, щоб дістати право їхати. Але тільки найкращі погоничі можуть поїхати першими. Подивись на Череваня Олсена. Він ладен битися, щоб йому це дозволили. Ти повинен пишатися, що всі вважають тебе одним з найкращих погоничів. Тут річ не в тому, скільки тобі заплащать, а в тому, як швидко ти доїдеш.

— Скільки? — втретє спитав Култус Джордж.

— Вбити його! — почувлося звідусіль.—

Провалити голову! Обкачати дьогтем та пір'ям!

Култус Джордж спокійно стояв серед цієї бурі гніву. Смок, одштовхуючи найлютіших, гаркнув щосили:

— Цитьте! — Гамір затих.— Подайте мотузку,— скомандував Смок.

Култус Джордж знизав плечима. Його обличчя скривила похмура посмішка. Він знав білих людей, бо працював разом з ними та їв їхній хліб надто довго. Всі вони коряться законові. Він знав це достеменно. Вони карали тільки тих, хто порушував їхні закони. Він нікого не замордував, не вкрав, не збрехав. А правити свою ціну та торгуватись ніхто не забороняє. Вони самі правлять забагато і скажено торгуються. Він робить те, чого у них навчився. А коли він негідний пити з ними, то, значить, і негідний чинити добродієства та брати участь у їхніх дурнуватих витівках.

Коли принесли мотузку, Довгий Біл Гаскел, Черевань Олсен та гравець незграбно, але зі злісною квапливістю накинули індійцеві на шию петлю та протягли кінець через бантину. Чоловік дванадцять стали наготові.

Култус Джордж не пручався. Він знав, що це гра. Білі люди завжди грають. Хіба ж не покер їхня улюблена гра? Хіба вони не обду-

рюють, коли купують, продають, укладають угоди?

— Почекайте! — скомандував Смок.—Зв'яжіть йому руки, щоб не борсався.

«Знову гра»,— вирішив Култус Джордж і покійно дозволив зв'язати собі назад руки.

— Тепер твоє останнє слово, Джордже,— сказав Смок.— Береш запряжку?

— Скільки? — спитав Култус Джордж.

Дивуючись сам собі, що може таке зробити, і одночасно обурений безмежним егоїзмом індійця, Смок подав знак. Култус Джордж був не менш здивований, коли петля раптом зашморгнулась, і він повиснув у повітрі. Упертість його одразу зникла. На обличчі промайнув вираз здивування, жаху, потім болю.

Смок з острахом стежив за ним. Його самого ніколи не вішали, і він почував себе новачком у цій справі. Тіло Култуса билося конвульсійно, зв'язані руки намагалися розірвати пута, а з горла чулося придушене харчання. Смок підняв руку.

— Годі!

Незадоволені такою короткою карою, чоловіки спустили Култуса Джорджа додолу. Він витріщив очі і хитався, намагаючись звільнити руки. Смок здогадався просунути пальці під мотуз на шиї індійця і послабив петлю.

Култус Джордж нарешті зітхнув.

— Ну, береш запряжку? — запитав Смок.

Култус Джордж мовчав. Він ніяк не міг віддихатися.

— О, ми, білі,— свині,— сказав Смок, гніваючись на себе за ту роль, яку змушений був грати.— Ми продаємо душу за золото, за багатство, але бувають і такі хвилини, коли чинимо, як божевільні, не думаючи, яка нам з того користь! І коли з нами трапляється таке, тоді стережись, Култусе Джордже! То що, поїдеш чи ні?

Култус Джордж вагався. Він не був страхополохом. Може, це знову гра? А що коли його просто хочуть пошити в дурні?

Поки він думав, Смок хвилювався. Невже цей клятий тубілець таки захоче, щоб його повісили?

— Скільки? — спитав Култус Джордж.

Смок підняв руку.

— Я... я поїду,— швидко сказав Култус Джордж.

V

— І коли рятувальна експедиція знайшла мене,— оповідав потім Малий у шинку «Копалина Енні»,— цей Култус Джордж прибув першим, випередивши Смока на три години.

Але все-таки Смок, не забувайте, прибув другим. Саме впору, саме впору. Коли я почув, як Култус Джордж гукає на своїх собак, то в мене не було вже ні мокасинів, ні рукавиць, ні шкіряного паска, ні піхви з ножа,— все це поїли чортові сиваші, а дехто поглядав уже й на мене голодними очима... бо я ж нівроку гладкий. А Смок? Він був ледь живий. Поправся трохи, допомагаючи нужденним сивашам, та так і заснув рачки. Йому ввижалося, що він набиває казанка снігом. Я йому наготував свою постіль і, вірте мені, уклав як дитину,— такий він був знесилений. Отож. А золото й зубочистки я виграв. Бо ж справдилось моє пророцтво.

ВИРОДОК

I

— Стій! — гукнув Смок на собак, налягаючи всією вагою на жердину, щоб зупинити санки.

— В чім справа? — здивувався Малий.— Адже ж води тут нема.

— Ні, але поглянь на цю стежку праворуч. Я думав, що тут ніхто не зимує.

Вони спинилися. Собаки миттю закопались у сніг і псчали вигризати шматочки криги

з-поміж пазурів. Ще п'ять хвилин тому ця крига була водою. Тварини провалилися в джерело, притрушене снігом; воно витікало десь з берега й стояло калюжею поверх трифутової товщі льоду, який скував річку Нордбеска.

— Уперше чую, що на Нордбесці хтось живе,— сказав Малий, уважно дивлячись на ледве помітний слід, вкритий шаром снігу два фути завтовшки. Стежка під прямим кутом перетинала річище і вела до гирла невеличкого струмка, що тік ліворуч.— Можливо, це мисливці тягли тут колись свої манатки.

Смок, не кидаючи рукавиць, розгріб пухкий сніг і спинився, міркуючи.

— Ні. Тут їздили в обидва боки, але останній раз — вгору по річці. Хто б ці люди не були, вони ще тут, бо цим шляхом кілька тижнів не їджено. Але що їх держить тут, хотів би я знати?

— А мене цікавить, де ми будемо ночувати,— сказав Малий, безнадійно дивлячись на обрій, де передвечірній присмерк вже переходив у нічну темряву.

— Давай простежимо слід вгору по річці,— запропонував Смок.— Тут повно сухого дерева. Ми зможемо отаборитись будь-коли.

— Отаборитись, звичайно, ми зможемо будь-коли; якщо ми не хочемо загинути від

голоду, нам треба квапитися і їхати прямо.

— Ми знайдемо щось там, на річці,— умовляв його Смок.

— Глянь, як мало харчів у нас! Глянь на собак! — лементував Малий.— Та, сто чортів! Ти завжди робиш по-своєму.

— Та це нас і на один день не затримає,— запевняв Смок.— Можливо, зробимо гак на якусь милю.

— Люди гинули навіть через таку дрібницю, як миля,— сказав Малий, безнадійно хитаючи головою.— Що ж, ходім собі на лихо. Вперед, ви, бідна каліч! Ну, Скорий, ну!

Ватажок скорився, і запряжка рушила, провалюючись в снігових заметах.

— Стій! — гукнув Малий.— Треба втоптати дорогу.

Смок витяг лижви з санок, прив'язав їх до мокасинів і пішов уперед, торуючи стежку на пухкому снігу.

Це була важка робота. Люди й собаки вже кілька день недоїдали, і сили їхні танули. Шлях ішов річищем, що дедалі вище підіймався вгору. Незабаром скелясті береги почали сходитися, і наші мандрівники опинились на дні вузького міжгір'я. Довгий вечірній присмерк тут перейшов майже в цілковиту темряву.

— Це справжня пастка,— сказав Малий.— Ніби лізеш у пекло. Так і чекай біди.

Смок не відповів, і з півгодини вони посувалися мовчки.

Тоді Малий знову порушив мовчанку.

— Чує моє серце,— забуркотів він.— Чує моє серце, що з нами трапиться недобре. І ось що я тобі скажу...

— Ну, ну, кажи,— заохочував Смок.

— Гаразд. Ми ніколи не виберемося з цієї паскудної діри. І ми неодмінно вскочимо в халепу й застрянемо тут до другого прищестя.

— А про їжу твоє серце нічого не чує? — незадоволено спитав Смок.— У нас же не вистачить її до другого прищестя.

— Ні, не чує. Та якось викрутимось. Скажу тобі тільки одне. Я можу з'їсти всіх собак, але не Скорого. Він мені стане кісткою в горлянці.

— Не журись,— посміхнувся Смок.— Наша доля нас не цурається. Моє серце чує, що з нас буде й оленина, й лосина, а може й смажені перепілки, і ми з тобою ще поглядшаємо.

Малий тільки чмихнув з презирством, і знову запала мовчанка.

— Ось і початок лиха, що ти наврочив,— сказав Смок, спиняючись та уважно вдивляючись у щось осторонь дороги.

Малий залишив жердину і підійшов до

товариша. Обидва дивилися на мертвого чоловіка, що лежав обіч шляху.

— Це не голодний,— зауважив Смок.

— Глянь на його уста,— сказав Малій.

— Закоцюбів,— сказав Смок, піднімаючи мертву руку, що, не згинаючись, потягла за собою тіло.

— Штовхни його, і він розлетиться на цурупалля,— зауважив Малій.

Чоловік лежав боком, злютований морозом. Сніг ще не вкрив його,— отже, він лежав тут недовго.

— Три дні тому був великий снігопад,— сказав Малій.

Смок кивнув, нахилився над мерцем, повернув його обличчям до себе і помітив стрілянну рану на скроні. Потім роздивився довкола і рухом голови показав на револьвер, що валявся у снігу.

За сотню ярдів далі вони натрапили на друге тіло, що теж лежало ниць на шляху.

— Тут можна зрозуміти дві речі,— сказав Смок.— Вони обидва гладкі,— значить, це не від голоду. Але, певно, їм дуже скрутно прийшлося, коли скінчили життя самогубством.

— Якщо це самогубство,— зауважив Малій.

— Безперечно. Адже опріч їхніх тут нема більше слідів. Та й кожного з них опалив по-

рох.— Смок одтягнув другий труп і носком мокасіна копнув револьвер, що був вдавлений у сніг тілом.— Ось він. Я казав, що ми дещо тут знайдемо.

— Це ще нічого не значить. Але що могло примусити таких гладких хлопців укоротити собі віку?

— Коли ми дізнаємось про це, то знатимемо все лихо, яке ти передчував,— відказав Смок.— Але ходімо. Стає темно.

Уже зовсім стемніло, коли Смок знов зачепився за мерця і упав на санки, де лежав і другий небіжчик. А коли витрусив сніг з-за коміра та запалив сірника, вони з Малим нагледіли ще й третє тіло, що лежало біля недокопаної могили. Перш ніж сірник погас, хлопці помітили ще з шість могил.

— Бр-р-р, — здригнувся Малий. — Табір самогубців. Та які гладкі! Мабуть, там всі перемерли.

— Ні... глянь! — Смок показав уперед, де тьмяно блимав вогник.— А от і другий... А он там... третій. Ходімо швидше.

Більше їм не траплялося трупів, і по твердо второваному шляху вони швидко дійшли до табору.

— Тут ціле місто,— прошепотів Малий.— Мабуть, із двадцять хиж. І жодного собаки. Хіба не дивно?

— Тепер я знаю! — схвильовано прошепотів Смок.— Це табір Лори Сіблі. Пригадуєш? Вони прибули минулої осені на «Порт Таусенді». Проїхали Доусон, бо збирались зійти десь у гирлі цієї річки.

— Пригадую. Вони мормони.

— Ні, вегетаріанці,— засміявся Смок.— Вони не їли м'яса і не їздили собаками.

— Це одне й те ж. А до золота потяглися довгою рукою. Лора Сіблі обіцяла привести їх на таке місце, де вони одразу ж стануть мільйонерами.

— Так. Вона ж у них пророчиця. Щось там їй привиджувалось і таке інше. А я гадав, що вони поїхали вгору по Норденсджолду.

— Чш! Слухай! — Малий застерезливо приставив руки до Смокових грудей, і обидва вони почули стогін, тяжкий та монотонний, що долітав з якоїсь халупи. Потім застогнали в другій хижі, третій, десятій. Здавалося, це промовляло саме людське горе. Враження було жахливе.

— Б-р-р-р,— затремтів Малий.— Прямо жах бере. Давай зайдемо та дізнаємось, у чому річ.

Смок постукав у двері освітленої халупи і почув шепіт: «Заходьте». Вони з Малим увійшли. То була проста дерев'яна хижка, з зашпакльованими мохом стінами та долівкою,

вкритою стружками. Лоевий каганець освілював чотири дерев'яні лавки. На трьох з них лежали люди, вони перестали стогнати і втупилися у Малого і Смока.

— В чім справа? — спитав Смок одного з них. З-під ковдри видно було широкі плечі та дебеле м'язисте тіло. Але очі були повні страждання, а щоки аж позападали.— Чи тут віспа, чи шо?

Чоловік показав на свої розпухлі уста і ледве роззявив почорнілого рота. Смок одступив, побачивши це.

— Цинга,— пробубонів він, а чоловік кивнув головою.

— Іжі досить? — спитав Малий.

— Так,— одповів чоловік з другої лави.— Можете взяти. У нас її сила-силенна. Сусідня хижа порожня. Ідіть і беріть.

II

В кожній халупі було таке саме видовище. Цинга захопила цілий табір. Серед його мешканців було десять чи дванадцять жінок, але Смок з Малим побачили далеко не всіх. Спочатку тут було всього дев'яносто три чоловіки. Десятеро померло, а двоє десь зникли. Смок розповів, що вони знайшли двох самогубців неподалік, дивуючись, чом це ніхто не

ходив на розшуки. Що особливо вразило його та Малого, це повна безпорадність цих людей. В їхніх халупах було брудно й насмічено. На недбайливо збитих столах стояли давно немиті тарілки. Ніхто й не думав допомагати іншому. Кожна халупа жила своїм окремим життям. Мешканці її дбали тільки про себе і навіть перестали ховати своїх мерців.

— Це щось надприродне,— звернувся Смок до Малого.— Я зустрів ледяцог та пройди-світів, але не всіх укупі. Ти чув, що вони кажуть. Ніхто з них і пальцем не ворухнув за цей час. Можу закластись, що вони давно вже не миють своїх пик. Не диво, що цинга напала.

— Але ж вегетаріанці не повинні хворіти на цингу,— зауважив Малий.— Завжди кажуть, що цинга косить тих, хто їсть солонину. А вони не їдять ніякого м'яса — ні солоного, ні вареного, ні сирого.

Смок похитав головою.

— Знаю. Цингу овочами і лікують. Тут ліки не допоможуть. Городина, особливо картопля,— єдиний засіб. Але не забувай одного. Ми маємо справу не з теорією, а з фактом. Усі ці травояди хворі на цингу.

— Може, вона заразлива?

— Ні. Лікарі знають, що цинга не пошесна хвороба. Вона зароджується в організмі. Наскільки я розумію, вона буває від погіршення

якості крові. Причина не в тому, що вони споживали, а в тому, чого не споживали. Люди дістають цингу через брак якихось хімічних речовин у крові. І ці речовини добувають не з порошоків та мікстур, а з овочів.

— Але ж ці люди не їли нічого, окрім трави,— заперечив Малий,— і вони мали її по самі вуха. Ні, ти помиляєшся, Смоку. Життя розбиває твою теорію. Цинга заразлива, і тому вони всі й захворіли на неї. І ми теж занедужаємо, якщо не втечемо звідси. Б-р-р-р! Я почувую навіть, як бацили вже лазять по мені.

Смок засміявся і постукав у двері іншої халупи.

— Гадаю, що ми знайдемо тут те саме,— сказав він.— Ходімо. Ми мусимо з'ясувати все як слід.

— Чого вам? — спитав верескливий жіночий голос.

— Бачити вас,— одповів Смок.

— Хто ви?

— Лікарі з Доусона,— ляпнув Малий, за що Смок дав йому штурхана.

— Не треба нам лікарів,— сказала жінка уривчастим од хвилювання й болю голосом.— Ідіть собі. На добраніч. Ми не віримо в лікарів.

Смок все ж таки одчинив двері й зайшов. Він підкрутив гнота в газовій лампі, щоб кра-

ще роздивитися. На чотирьох лавах лежало чотири жінки. Вони перестали стогнати й повітришувались на хлопців. Дві з них були молоді, з худими обличчями. Третя — стара та дуже огрядна. Четверта, що з нею Смок допіру говорив, була найтендітнішим і найкволішим зразком людської раси, таких худющих він ще ніколи не бачив. Смок зрозумів, що це Лора Сіблі, пророчиця й ясновидиця, яка організувала експедицію в Лос-Анжелосі та привела її сюди, на Нордбеску, до цього табору смерті. Розмова, що у них виникла, була досить ущиплива. Лора Сіблі не вірила в лікарів. Вона ладна була перестати вірити і в саму себе, — такі нестерпні були її муки.

— Чому ви не послали за допомогою? — спитав Смок, коли вона змовкла, знесилена першою своєю гнівною тирадою. — На річці Стюарт є табір, а за вісімнадцять день можна дістатися й Доусона.

— А чому Еймос Уентворт не пішов? — спитала вона з люттю, близькою до істерії.

— Не знаю я цього джентльмена, — сказав Смок. — Що він робить?

— Нічого. Тільки він не хворий на цингу. А чому не хворий? Я вам скажу. Е, ні, не хочу... — І вона так зціпила свої тонкі вуста, що крізь прозору плівку, як це здалося Смокові,

видно було зуби з корінням.— А якби й пішов, то що з того? Хіба я не знаю? Я ж не така дурна. Наші комори повні всіляких овочевих консервів та ягідних соків. Нема табору на Алясці, що був би так забезпечений проти цинги, як наш. Ми всього маємо досхочу — городини, ягід, горіхів.

— Вона загнала тебе на слизьке,— зрадів Малий.— І це факт, а не теорія. Ти кажеш, рятуються овочами. Тут повно їх. А де ж порятунок?

— Не розумію, — признався Смок. — На Алясці ще не було такого табору, як цей. Я бачив цингу, кілька випадків то тут, то там, але ніколи ще не бачив, щоб цілий табір хворів, та ще так люто. Нічого не розумію, Малий. Ми повинні зробити для них все, що зможемо. Але насамперед треба отаборитись та подбати про собак. Ми ще побачимося вранці, е-е... місіс Сіблі.

— Міс Сіблі,— ображено виправила вона.— І от що, юначе: якщо ви будете швендяти тут з якимись там ліками, то я у вас вгачу всі свої набойі.

— Ну й відьма, ця пророчиця,— сміявся Смок, коли вони верталися в темряві до порожньої халупи, яку обрали собі за пристановисько. У хижі, очевидно, недавно мешкало двоє людей, і товариші мимоволі подумали,

чи не були це ті два самогубці, котрих вони знайшли на шляху.

Вони оглянули комору. Тут повно було бляшанок з сушеною, вареною та згущеною їжею.

— В чому ж причина, що вони похворіли? — спитав Малий, показуючи на пакунки яєчного порошку та італійських грибів.— Скільки їх! Глянь! — Він підкидав бляшанки з томатами та фаршированими маслинами.— А божественна приводчиця теж підхопила цингу. Як же це так?

— Пророчиця,— поправив Смок.

— Приводчиця,— повторив Малий.— Хіба ж не вона привела їх у цю пастку?

III

Наступного ранку Смок зустрів чоловіка, що тяг важкі санки, навантажені дровами. Маленький, чепурний і рухливий, він, незважаючи на вантаж, рухався легко та швидко, і Смок чомусь раптом відчув до нього відразу.

— Що з вами? — спитав він.

— Нічого,— відповів маленький чоловік.

— Я знаю це,— сказав Смок.— Тому й спитав. Ви Еймос Уентворт. Цікаво, чому це у вас нема цинги, тоді як всі інші хворі?

— Бо я працював,— швидко відповів той.— Жоден з них не захворів би, якби вони виходили на повітря і щось робили. А вони тільки гризлися та кляли холод і тяжку працю. Вилежувались собі в ліжках, поки не попухли. Гляньте на мене. Я працював. Ось ходімте до хати.

Смок пішов за ним.

— Дивіться. Чисто, як у віттарі, га? І все на місці. Я б і ці стружки повимітав, та вони держать тепло. А подивіться на підлогу в їхніх халупах. Наче в свинюшнику. Я ні разу ще не їв з немитої тарілки. Ні, сер. Треба робити, і я працював. Тому й не хворий. От вам і все. Ясно, по-моєму, як божий день.

— Маєте рацію, — згодився Смок. — Але я бачу тільки одну лавку. Ви часом не схимник?

— Бо мені так більше подобається. Легше ж прибирати за одним, ніж за двома, от через що. Тут всі ледацюги та лежні! Не дивно, що вони заслабли.

Все це було дуже переконливо, але Смок не міг подолати відрази до цього чоловіка.

— Що має проти вас Лора Сіблі? — спитав він раптом.

Еймос Уентворт зиркнув на нього.

— Вона трохи пришелепувата,— відповів він.— Всі ми тут такі. Але хай мене бог рятує

від дурнів, що не хочуть мити тарілок після себе!

Хвилини через п'ять Смок розмовляв з Лорою Сіблі. Спираючись руками на палиці, вона сама пришкандибала до його хижі.

— Що ви маєте проти Уентворта? — несподівано спитав він.

Зелені очі старої засвітилися гнівом, виснажене обличчя скорчилося від люті, а пошерхлі уста шепотіли якісь прокляття.

— Бо він здоровий,— задихаючись, промовила вона.— Бо він егоїст і нікому не хоче допомогти. Йому байдуже, що ми гинемо. Він і пальцем не поворухнув, щоб принести когось води або оберемок дров. Тварюка він! Та ще поплаче! Ой, як поплаче! — Стогнути та зітхаючи, стара пошкандибала далі. Трохи згодом, вийшовши погодувати собак, Смок бачив, як вона зайшла до халупи Еймаса Уентворта.

— Тут щось не те, Малий. Тут щось не те,— сказав він, коли той вийшов, щоб вилити помий.

— Справді,— весело відповів Малий.— І нам теж цього не минути. От побачиш.

— Я не про цингу.

— О, тоді, мабуть, про божественну приводчицю? Ця і мертвого обдере! Такої згодної вовчиці я ще ніколи не бачив.

IV

— Ми з тобою здорові, тому що весь час працюємо, Малий. І Уентворт тому здоровий. А решта лежала без руху, і ти бачиш, до чого це спричинилося. Тепер наше завдання розворушити цю шпитальну каліч. Я призначаю тебе старшим доглядачем.

— Що? Мене? — закричав Малий.— Я відмовляюсь!

— Ні, голубе, ти мусиш. Я сам буду тобі за асистента, бо справи в них кепські. Та скоро вони в нас заворушаться. Насамперед хай поховають своїх мерців. Найдужчі підуть в похоронну команду, слабші — збирати паливо. Та ще дамо їм хвойового відвару. Всі старожили просто моляться на нього. А ці, певно, ніколи й не чули.

— Нам теж добре перепаде,— засміявся Малий. — Для початку вони нагодують нас свинцем.

— От нам і треба подбати, щоб цього не трапилось.

За годину вони обшукали всі двадцять халуп. Всю зброю було конфісковано.

— Слухайте, ви, інваліди! — гукав Малий.— Давайте сюди ваш арсенал. Він нам потрібний.

— Ви хто такі?—спитали в першій халупі.

— Лікарі з Доусона. Хутчій! Тягніть сюди ваші набой.

— Навіщо це вам?

— Одбиватись від загону м'ясних консервів, що наступає ущелиною. Крім того, на вас суне хвойний відвар. Хутчій! Хутчій!

Але то був тільки початок. Умовляючи, лаючи, а часом і силоміць Смок і Малий постягали людей з ліжок і примусили одягнутись. Здоровіших Смок відібрав у похоронний загін. Іншим було наказано збирати паливо, щоб відігріти землю та викопати гробовища. Треті пішли по дрова. Тих, що були занадто кволі, зобов'язали прибирати в хижках і прати білизну. Ще один загін наніс силу соснових гілок, і в кожній печі почали варити хвойний відвар.

Але становище було все ще важке. Принаймні тридцять тяжкохворих неможливо було підняти з ліжок, а одна жінка в халупі Лори Сіблі померла. Потрібні були рішучі заходи.

— Мені не подобається поганяти хворих,— казав Малий, погрозливо стискаючи кулаки,— але я ладен навіть голови потрошити, якщо це піде на користь. А ви, ледачі пройдисвіти, потребуєте доброго прочухана. Ану давай! Одягай свої лахи, а то я зроблю лемішку з твоєї пики!...

Всі стогнали, зітхали та плакали. Сльози текли й замерзали у них на обличчях, бо вони таки й справді були зовсім хворі.

Коли робочі загони вернулись опівдні, на них чекав добрий обід, зварений під доглядом Смока й Малого.

— Досить,— сказав Смок о третій годині.— Вистачить з вас. Ідьте по місцях. Можливо, тепер ви почуватимете себе погано, та завтра вам буде краще. Я знаю, що вам тяжко. Але я хочу вас вилікувати.

— Занадто пізно,— криво всміхнувся Ейнос Уентворт.— Ім треба було починати це з осені.

— Ходімо,— сказав Смок.— Беріть оці два цебрики. Ви ж не хворий.

І вони пішли втрьох від халупи до халупи, наділяючи кожного цілою пінтою хвойного відвару. Хворі пручалися й вередували.

— Ну, не дурійте! — умовляв Смок непокірного, що лежав на спині і, зціпивши зуби, стогнав.— Ану, Малий, допоможи!

Смок ухопив пацієнта за ніс і злегка вдавив під ложечку так, що рот сам роззявився.— Ну от, тепер пішло в горлянку.

І ліки справді пішли, хоч хворий люто чхав та плювався.

— Нічого, звикнете,— заспокоював Смок

свою жертву, хапаючи за ніс чоловіка, що лежав на сусідній лаві.

— Я б швидше випив рицини,— тихенько признався Малий, хияючи власну порцію.— Великий Мафусаїле! — вигукнув він, проковтнувши питво.— Тут не більше пінти, а міцності вистачило б на ціле барило.

— Ми частуватимемо вас цим хвойовим відваром чотири рази на день, і нам доведеться напувати ним вісімдесят душ щоразу,— сказав Смок Лорі Сіблі.— У нас нема часу панькатись. То що, вип'єте самі чи я мушу взяти і вас за носа? — Його рука потяглася

до її обличчя.— Це рослинний відвар, хай вас сумління не мучить.

— Сумління! — засміявся Малий.— Ще б пак! Це ж дуже смачна річ.

Лора Сіблі вагалась. Вона ніяк не могла зважитись.

— Ну, то як? — рішуче спитав Смок.

— Я... я вип'ю,— тремтячим голосом сказала вона.

Цього вечора стомлені, як після важкого переходу, Смок і Малий ледве зализали під свої ковдри.

— Мені зле,— скаржився Смок.— Вони страшенно мучаться. Але робота — єдині ліки, що їх я можу придумати. І це треба довести до кінця. От якби нам мішок сирої картоплі!

— Спаркінс більше не може мити посуду,— сказав Малий. — Йому так важко, що він непритомніє від болю. Я поклав його в постіль.

— Якби нам дістати сирої картоплі,— провадив Смок. — Цим консервам бракує чогось найголовнішого, найпотрібнішого для життя.

— Б'юсь об заклад, що молодий Джонс з халупи Браунлоу помре ще до ранку.

— Не каркай! — сердився Смок.

— А хіба не ми будемо ховати його,—

гнівno чмихнув Малий.— Кажу ж, що хлопець зовсім безнадійний.

— Циты! — гаркнув Смок.

Малий ще трохи почмихав, а згодом голосно засопів.

V

До ранку помер не тільки Джонс,— один дужий чоловік, що працював у загоні дроворубів, повісився. Почалась низка жахливих днів. Цілий тиждень з величезними зусиллями Смок примушував людей працювати та пити хвойовий відвар. Але одного по одному, а то й по двоє чи по троє він мусив звільняти від роботи. Нарешті Смок переконався, що робота— поганий засіб від цинги. Похоронний загін танув, а роботи дедалі прибувало. Шість могил, викопаних задалегідь, жадібно чекали на мерців.

— Ви не могли б вибрати гіршого місця для табору? — спитав Смок Лору Сіблі.— Гляньте на нього: це ж дно вузького міжгір'я, закрите зі сходу й заходу. Південне сонце ніколи сюди не заглядає. Ви місяцями не бачите сонця.

— А звідки я могла знати?

Він стиснув плечима:

— Мусили знати, коли повели сотню дурнів до золотих розсипів.

Вона вороже глипнула на нього і пошкандибала далі. Через кілька хвилин, повертаючись після огляду пацієнтів, що, стогнучи, збирали соснове гілля, Смок побачив, як пророциця зайшла до халупи Еймаса Уентворта, і пішов за нею. Біля дверей він почув, як вона, плачучи, клянчила:

— Тільки мені. Я не скажу нікому...

Смок зайшов. Обое винувато глянули на нього. І він картав себе, що не підслухав до кінця.

— Ану, признавайтесь! — гостро наказав він.— Що тут у вас?

— В чім справа? — спитав похмуро Еймас Уентворт.

Смок так і не міг дізнатися, що між ними було.

VI

Становище дедалі гіршало. В цій темній щілині, куди ніколи не потрапляло сонячне світло, смерть забирала з собою нові й нові жертви. Щодня Смок та Малий з острахом заглядали один одному в рота, чи немає білої плівки на яснах — першої певної ознаки хвороби.

— Годі! — сказав Малий одного вечора.— Я обміркував усе, і з мене досить. Може, з ме-

не й вийшов би наглядач над невільниками, але над каліками не вийде. Їм дедалі гіршає. Сьогодні я не вигнав на роботу й двадцятьох душ. Ось тільки зараз поклав Джексона у ліжку. Він був уже близький до самогубства. Я прочитав це у нього на обличчі. Робота не дає їм користі.

— Я теж такої думки. Ми звільнимо всіх, опріч дванадцятьох. Ці мусять ще трохи попрацювати, і хвойний відвар теж потрібний.

— Він ні до чого.

— Можливо й так. Але ж він нікому не шкодить.

— Знов самогубство,— сповістив Малий наступного ранку.— На цей раз Філіпс. Я таки й сподівався, що він це зробить.

— Ми нічого не можемо вдіяти,— просто-гнав Смок.— Може, ти що придумаєш, Малий?

— Хто? Я? У мене нема жодних думок. Хай буде що буде.

— Тоді вони всі повмирають,— запротестував Смок.

— Опріч Уентворта,— пробурмотів Малий, бо давно вже почав поділяти Смокову відразу до цього типа.

Уентворт був завжди здоровий, і це дивувало Смока. Чому Лора Сіблі ненавиділа його і ввесь час щось канючила та скиглила

перед ним? Чого ж вона просила, а він не давав?

Кілька разів Смок навідувався до Уентворта під час обіду, але тільки помітив, що той якось підозріло ставиться до нього. Потім Смок спробував розпитати Лору Сіблі.

— Сира картопля вилікувала б усіх,— сказав він пророчиці.— Я знаю, і вже якось бачив, як вона цілюще впливає.

Вогник надії в її очах, що змінився холодом зневіри та зненависті, сказав Смоку, що він зачепив болюче місце.

— Чому ви не взяли собі свіжої картоплі з пароплава?

— Ми взяли. Але, проїхавши вгору по річці, вигідно продали її в Форті Юкон. У нас було багато сушеної картоплі, і ми знали, що вона краще зберігається.

Смок застогнав.

— І ви продали її всю?

— Так. Звідки ж нам було знати?

— І не лишилося жодного мішка?

Вона похитала головою, але, як йому здалося, трохи невпевнено.

— А може?..— домагався він.

— Звідки я знаю? — огризнулась вона.— Не я ж дбала про харчі.

— Про них дбав Еймос Уентворт,— здогадався Смок.— Гарзд. Ну, а тепер скажіть —

даю вам слово, що це зостанеться між нами!
Чи не сховав він де-небудь трохи сирої картоплі?

— Ні, ні. Хіба б він міг?

— А чом би й ні?

Вона тільки знизала плечима.

VII

— Уентворт — свиня, — сказав Малий, коли Смок поділився з ним своїм підозрінням.

— І Лора Сіблі теж, — додав Смок. — Вона знає, що в нього є картопля, і мовчить, бо сама хоче випросити в нього.

— А він не хоче дати, так? — Малий почав виливати свою злість проти людської підлоти в цілому потоці найдобрішої лайки, а тоді спинився, щоб звести дух.

Тієї ночі, коли весь табір стогнав і спав, а може, стогнав і не спав, Смок пішов до неосвітленої халупи Уентворта.

— Слухайте, Уентворте, — звернувся він. — У мене тисяча доларів золотим піском у цій торбинці. Я заможна людина і можу собі це дозволити. Боюсь, що й мене зачепила цинга. Покладіть сиру картоплину в мою руку — і золото ваше. Ось потримайте його.

Смок здригнувся, коли Уентворт простяг у темряві руку і взяв золото. Він чув, як той

нишпорив у ковдрах, а потім відчув у своїй руці картоплину.

Смок не чекав до ранку. Вони з Малим давно вже боялися за життя двох тяжкохворих і тому одразу кинулись до їхньої хижі. Розтерши та розмішавши неміту й необдирану тисячодоларову картоплину, вони вливали по краплині густий сік у жахливі дірки, що були колись ротами.

Всю ніч Смок і Малий давали хворим картопляний сік. Наступного дня стан здоров'я цих двох пацієнтів настільки покращав, що хлопці очам своїм не вірили. Через сорок вісім годин, коли було спожито всю картоплину, обидва були поза небезпекою, хоч і далекі ще від цілковитого одужання.

— Знаєте що?—сказав Смок Уентвортові.—У мене є в цій країні золотоносні ділянки, і мої розписки ходять усюди. Я дам вам по п'ятсот доларів за картоплину, а всього п'ятдесят тисяч доларів за сотню картоплин.

— А золотого піску у вас вже нема? — спитав Уентворт.

— Ми з Малим вишкребли все, що мали. Але в копалинах у нас кілька мільйонів.

— Нема в мене більше картоплі,— сказав Уентворт.— Я сам хотів би її мати. Тільки одна й була на випадок хвороби. Я продав її тому, що хочу виїхати з цієї країни.

Хоч картопляного соку вже не було, на третій день стало ясно, що ті двоє хворих, які ним лікувались, швидко одужують. Решті ж хворих дедалі гіршало. Четвертого дня поховали три жахливих трупи. Малий витерпів ці тортури, а потім звернувся до Смока:

— Ти пробував на свій лад. А тепер я спробую по-своєму.

І попрямував до злодієвої халупи. Що там було, Малий ніколи не розказував. Він вийшов звідти з побитими та обідраними руками, а обличчя Уентворта було все у синцях та ще й голова його якось криво сиділа на негнучкій шиї. До цього, мабуть, спричинилося те, що з одного боку його горлянки синіли відбитки чотирьох пальців, а з другого — одного, зате дуже товстого.

Після цього Смок та Малий вскочили до Уентворта, витягли його за двері прямо на сніг і почали нишпорити у хижі по всіх кутках. Лора Сіблі з запалом допомагала їм.

— Тобі нічого не дістанеться, старенька, хоч би ми знайшли тут цілу тонну,— запевняв її Малий.

Смок заперечливо похитав головою.

— Це ж вбивство! — напосідав Малий.— Він же вбиває всіх цих бідолах. Хай тоді краще візьме сокиру та й порубає їм голови.

Минув ще день. Смок і Малий стежили за

кожним кроком Уентворта. Кілька разів, коли він виходив по воду, вони ніби ненароком наближались до халупи. І щоразу він швидко вертався без води.

— Він заховав її в халупі,— сказав Малий.— Але де? Ми ж перенишпорили скрізь.— Він підвівся й надяг рукавиці.— Я знайду її, хоч би мені довелося зруйнувати всю халупу!

Він глянув на Смока, що сидів зосереджений, неуважний і не чув його слів.

— Що сталось? — гнівно спитав Малий.— Чи, може, в тебе теж починається цинга?

— Я оце хочу пригадати...

— Що саме?

— Не знаю. Але щось дуже потрібне. Якби я тільки міг згадати...

— Слухай-но, Смоку, не дурій,— злякався Малий.— Подумай, що тоді буде зі мною? Ходімо краще допоможеш мені розтрити ту халупу. Я б навіть спалив її, якби це не зашкодило нашій бульбі.

— Отож бо й воно! — гукнув Смок, зриваючись на рівні ноги.— Саме це я й намагався згадати. Де наша бляшанка з гасом? Давай, Малий! Картопля наша!

— А що буде далі?

— Дивись собі та й годі,— посміхнувся Смок.

Через кілька хвилин, при зеленкуватому

мерехтінні північного сяйва, вони підкралися до халупи Уентворта. Дбайливо та обережно облили гасом вікна й одвірки. Потім підпалили сірником і почали спокійно дивитися, як розгоралось полум'я.

Уентворт вискочив, дико глипнув очима і пірнув назад до халупи. За хвилину він вишов знову, згинаючись під важким мішком. Смок і Малий кинулись на нього, наче голодні вовки,— той упав — мішок на нього. Смок схопив мішка, та Уентворт вп'явся йому в коліна, піднявши бліде, як у мерця, обличчя.

— Дайте мені хоч десять... десять... Ну, п'ять! — лементував він і в божевільній люті нахилив голову, щоб укусити Смока за литку, але роздумав і заходився знову благати:— П'ять... тільки п'ять! — скиглив він.— Я сам хотів її завтра оддати. Так, завтра... Бо в ній життя... Життя! Залиште хоч п'ять!

— Де другий мішок? — урвав його Смок.

— Я з'їв його,— признався той.— Тут — все, що лишилося. Дайте мені хоч трошки!

— З'їв! — вигукнув Малий.— Цілий мішок! А ті бідолахи помирали без неї! Ось тобі! Ось! Свиня! Бидло!

Перший стусан одірвав Уентворта від Смокових колін. За другим він перекинувся в сніг. Та Малий не вгавав.

— Бережи пальці,— порадив Смок.

— Я б'ю його п'яткою,— відповів Малий.— Я йому всі ребра поламаю. Я йому щелепи поскручую. Ось тобі! Ось! Шкода, що в мене на ногах мокасини, а не чоботи. Ах ти ж свиня!

VIII

Цю ніч в таборі ніхто не спав. Година за годиною Смок і Малий обходили хворих, вливаючи життєдайний картопляний сік в спотворені людські роти. Настав день, а вони не переставали працювати. І так до вечора.

Більше ніхто не вмер. Найтяжчі хворі почали видужувати з дивовижною швидкістю. На третій день люди, що тижнями не вставали з ліжка, повилазили з халуп і шкандибали потроху на милицях. І навіть сонце, що два місяці схилилося до північного пругу, вперше проглянуло над ущелиною.

— Не дам,— казав Малий Уентвортові, що все скиглив та жебрав.— Тебе цинга й не зачепила. Ти зжер, собако, цілий мішок і тепер гарантований від цинги на двадцять років. Тільки побачивши тебе, я почав розуміти господа бога, бо завжди дивувався, що він дозволив жити сатані. Тепер я розумію його. Він помилював сатану так само, як я тебе помилював. Але все життя жалітиму, що не порішив тебе.

— Я вам ось що пораджу,— сказав Смок Уентвортві.— Ці люди швидко видужають. Ми з Малим виїдемо звідси, і тоді не буде нікого, щоб захистити вас. Он шлях. До Доусона вісімнадцять день подорожі.

— Збирай манатки, Еймосе, — додав Малий. — Бо те, що я зробив, ніщо, порівнюючи з тим, що зроблять ці люди, коли видужають.

— Джентльмени, я прохаю вислухати мене,— заскиглив Уентворт. — Я чужий в цій країні. Я не знаю тутешніх звичаїв. Я не знаю шляху. Дозвольте мені їхати з вами. Я дам вам тисячу доларів, якщо ви дозволите мені поїхати з вами.

— А чому ж,— злісно посміхнувся Смок.— Якщо тільки Малий згодиться.

— Хто? Я? — Малий з величезним зусиллям стримався й спокійно заговорив. — Я ніщо. Я хробак, кліщ, брат пуголовка, мушиний син. Я не боюся і не гидую всією твар'ю, що лазить та плазує. Але подорожувати з такою потворою, з таким виродком!.. Одійди, чоловіче, мене нудить.

І Еймос Уентворт пішов сам, тягнучи за собою санки, навантажені харчем. За милью його наздогнав Малий.

— Йди-но сюди! — покликав він його.— Давай! Давай! Витрушуй кишені!

— Н-не розумію,—тремтячим голосом сказав Уентворт, добре пригадуючи ті два прочухани, які завдав йому Малий.

— А тисяча доларів? Ти забув? Та тисяча, що Смок заплатив тобі за картоплину? Ну, поспішай, бо...

Уентворт віддав йому торбинку з золотом.

— Щоб тебе вонючка покусала! — гукав на прощання Малий.— Ачей ти скажишся і здохнеш!

ЯБЧНА ПАНІКА

I

Це трапилось одного морозного ранку у великій крамниці Акційного товариства в Доусоні. Люсіль Ерол, яка щось вибирала біля прилавка, покликала до себе Смока. Продавець пішов за чимось у комору. Незважаючи на жару в кімнаті, вона знову надягла свої рукавиці.

Смок охоче скорився її заклику, адже не було в Доусоні мужчини, котрий би не пишався тим, що на нього звернула увагу Люсіль Ерол, естрадна співачка, що давала вистави в місцевому театрі.

— Яка нудота! — накопиливши губу, поскаржилась вона, як тільки вони стиснули од-

не одному руки.— Уже цілий тиждень у Доусоні нічого не трапилось. Маскарад, що його мав улаштувати Скіф Мітчел, перенесено. Не п'ють, не гуляють. І в театрі завжди порожньо. Та й два тижні вже не було пошти. Одним словом, усе місто влізло в свої нори та залягло спати. Треба щось придумати. Треба розворушити це місто. А хто ж його розворушить, як не ми? Крім того, я посварилася з Скаженим.

І одразу ж перед очима Смока постало два видіння: лице Джой Гастел і він сам на виточеному снігу, в холодному світлі північного сяйва, забитий метким пострілом вищезданого Чарлі Скаженого. У Смока не було ніякого бажання встрявати до цієї справи, і Люсіль Ерол це помітила.

— О, та я бачу, що ви мене не зрозуміли,— сказала вона, сміючись і трохи гніваючись.— Ви ще нічим не заслужили, щоб я вішалась вам на шию.

— Несподівана радість часом крає нам серце,— пробурмотів Смок, зітхаючи з полегкістю.

— Брехун,— кокетливо сказала вона.— Ви ж, бідолаха, страшенно злякались. Та не в тім річ. Я зовсім не збираюсь покохати вас. А якщо ви зважитесь закохатися в мене, то матимете справу з Скаженим. Ви ж знаєте

його. Крім того, я... я не назавжди посвари-
лася з ним.

— Загадуйте далі,— засміявся Смок.—
Можливо, і я відгадаю, куди ви гнете.

— Нема потреби відгадувати. Я вам скажу
по ширості. Скажений думає, що я гніваюся
на нього, розумієте?

— А насправді, ні?

— Звичайно, ні. Тільки це між нами. Бо
він думає, що всьому кінець. Я всім так кажу,
і він вартий того.

— При чому ж тут я? — спитав Смок.

— А ось при чому. Ви заробите купу гро-
шей, ми позбиткуємося над Скаженим і звесе-
лимо цілий Доусон. А найголовніше, заради
чого вся ця витівка,— Скажений схаменеться.
Йому пора схаменутися. Бо він занадто вже
буйний. І це тому, що він таке здоровило і
має стільки отих золотих ділянок, що й не
може порахувати.

— Та ще й заручений з найкращою жін-
кою на Алясці,— додав Смок.

— Так, звичайно... дякую. Але це ще не
причина, щоб чинити бешкети. Минулого вecho-
ра його знов прорвало. Засипав усю підлогу
в барі золотим піском. Мабуть, на тисячу до-
ларів. Розв'язав торбинку й заходився сипати
під ноги танцюристам. Ви чули про це, зви-
чайно?

— Так, сьогодні вранці. Хотів би я підмітати там підлогу. Але я все ж таки не розумію, до чого тут я?

— Слухайте. Він занадто буйний. Я розірвала наші заручини. А він тепер поводить ся так, ніби в нього розбите серце. Ну от, ми й дійшли до суті. Я дуже люблю некруто зварені яйця.

— Ова! — вигукнув Смок.— А вони ж тут до чого?

— Не поспішайте.

— Але що спільного з вашими заручинами мають рідкі яйця?

— Багато спільного, тільки ж майте хоч трохи терпіння.

— Слухаю, слухаю,— запевнив Смок.

— Так от. Я люблю рідкі яйця. А в Доусоні їх обмаль.

— Я теж це знаю. Найбільше їх у ресторані Славовича. Шматок шинки з яйцем коштує там три долари, а з парою — всі п'ять. Цебто, два долари за яйце. Тільки магнати можуть їх їсти.

— Скажений теж любить їх,— провадила Люсіль,— але річ не в тім. Я щоранку об одинадцятій снідаю у Славовича. І неодмінно з'їдаю два яйця.— Вона помовчала, щоб зробити більше враження.— Уявіть собі, що хтось закупить усі яйця...

Вона спинилась, а Смок захоплено дивився на неї, в душі схвалюючи вибір Скаженого.

— Ви не слухаєте,— сказала вона.

— Говоріть,— одповів Смок.— Я слухаю. Що ж далі?

— Дурненький. Ви ж знаєте Скаженого. Він побачить, як я сумую, що нема яець, а в душі його я читаю, як у книзі, і що ви гадаєте він робитиме?

— Кажіть самі.

— Тоді він кинеться розшукувати того, хто скупив яйця і перекупить їх, скільки б вони не коштували. Уявіть собі таку картину: я приходжу до Славовича об одинадцятій годині. Скажений сидить за сусіднім столиком. Будьте певні, що він сидітиме там. «Два рідко зварених яйця!» — кажу я офіціантові. «Шкода, міс Ерол,— відповідає він,— яець нема». Тоді Скажений гукає своїм ведмежим басом: «Дайте мені омлет із шести яець!» «Зараз, сер!» — каже офіціант і приносить їх. Уявіть собі таке: Скажений скося поглядає на мене, а я стою, як та крижана бурулька, і теж кличу офіціанта. «Шкода міс Ерол,— каже він,— але це власність містера Скаженого». А той тим часом тріумфує і, вдаючи, що нічого не помітив, уминає омлет з шести яець. А ось інша картина: Славович власноручно приносить ме-

ні два некруто зварених яйця і каже: «Це вам, міс, від містера Скаженого». Що я мушу зробити? Я посміхаюсь Скаженому, і тоді ми, звичайно, миримося, і він навіть вважає, що заплатив дуже дешево, купивши всю партію яєць по десять доларів за кожне.

— Далі, далі,— підганяв Смок.— Яка ж моя роль у цій справі?

— Дурненький. Ви й закупите цю партію яєць. І почнете це сьогодні, зараз же. Скупіть усі яйця в Доусоні по три долари, а потім з великим баришем продасте їх Скаженому. Ну й тоді, коли ми розкажем, в чому річ, всі глузуватимуть з Скаженого. Це його трохи приборкає, а ми з вами поділимо славу. Ви загребете купу грошей, а Доусон довго ще реготатиме. Звичайно, якщо... ви вважаєте цю спекуляцію за непевну, то я вкладу свої власні гроші.

Це було вже занадто. Смок був простою людиною з Заходу і мав усталені погляди на жінок та гроші. Хіба він міг взяти у неї золото?

II

— Гей, Малий,— гукнув він товариша, що швидко простував Головною вулицею з пляшкою якогось замороженого питва під пахвою.

Смок перейшов через дорогу.— Де це ти вештався цілий ранок?

— Був у лікаря,— одповів Малий, підносячи пляшку.— Захворіла Саллі. Минулого вечора, годуючи її, я побачив, що в неї облазить морда та хвіст. Лікар каже...

— Пусте,— нетерпляче урвав Смок.— Я хочу...

— Що це тебе вкусило? — сердито спитав Малий. — У Саллі все хутро облізе в такий мороз.

— Хай Саллі трохи почекає. Слухай, Малий...

— Кажу тобі, що вона не може чекати. Це жорстокість щодо тварини. Чого це ти раптом розходився?

— Я розповім тобі. Але спершу зроби мені послугу.

— Гаразд,— відповів Малий, зразу ж заспокоївшись.— Що там таке? Хай собі Саллі облазить. Я слухаю.

— Прошу купити яєць для мене.

— Тоді, може, ще й одколону й пудри? А бідна Саллі хай облазить. Слухай-но, Смоку. Якщо ти хочеш жити по-панськи, то можеш сам собі купувати. А з мене вистачить і бобів з салом.

— Я теж купуватиму, але я хочу, щоб ти допоміг мені. Ну, а тепер помовч. Слово нале-

жить мені. Ходи негайно до Славовича, заплати йому хоч по три долари за яйце, але забери все, що в нього є.

— Три долари! — застогнав Малий.— А я чув, що в нього їх аж сімсот у запасі. Дві тисячі сто доларів за якісь там курячі покидьки! Знаєш, що, Смоку! Чи не пішов би ти краше до лікаря? Він врятує тебе, і це нам коштуватиме тільки одну унцію. Бувай! Мені пора.

Але Смок схопив товариша за плече.

— Смоку, я все для тебе зроблю,— гаряче сказав Малий.— Якби ти схопив нежить або скрутив собі обидві руки, я день і ніч сидів би біля тебе і витирав би тобі носа. Але хай мене бог поб'є, коли я переведу дві тисячі сто дзвінких доларів на оті курячі покидьки.

— Це ж не твої долари, а мої. Я затіяв одну справу. Я хочу скупити всі яйця в Доусоні, Клондайці та на Юконі. І ти повинен допомогти мені. Зараз у мене нема часу розповісти тобі, в чім річ. Я зроблю це потім, і, коли хочеш, можеш теж пристати. Але треба негайно скупити всі яйця. Біжи до Славовича й купи у нього все гуртом.

— Але що я йому скажу? Він же знає, що я стільки не з'їм.

— Не кажи нічого. Гроші самі скажуть. Він править за варене яйце два долари. Запропонуй йому по три за сире. Якщо він буде дуже

цікавитися, то скажи, що хочеш розводити курчат. Мені все одно, були б яйця. Вишукуй всі яйця, які тільки є в Доусоні. Та поспішай! Не забудь і отої маленької жінки, що живе за тартаком і шие мокасини: в неї знайдеться десяток-другий.

— Гаразд. Смоку. Але найбільша партія— у Славовича.

— Давай! Давай! Ввечері я все розповім докладно.

Але Малий замахав пляшкою.

— Спершу вилікую Саллі. Яйця підждуть. Коли їх досі не з'їли, то не з'їдять і за той час, поки я подбаю за хвору собаку, що не раз рятувала нам життя.

III

Ніколи ще жоден товар не скуповували так швидко. За три дні всі яйця в Доусоні, за винятком кількох десятків, були в руках Смока й Малого.

Купуючи, Смок щедро поступався. Він не соромлячись признався, що купив у якогось стариганя з Клондайка сімдесят двоє яєць по п'ять доларів кожне. Малий закупив більше і дешевше. Він заплатив тільки по два долари жінці, котра шила мокасини, і пишався тим, що вигідно сторгувавсь зі Славовичем,

купивши у нього сімсот п'ятдесят яєць по два з половиною долари кожне. Зате у маленькому ресторані навпроти, де було всього сто тридцять чотири яйця, з нього злупили по два долари сімдесят п'ять центів за штуку. Але кілька десятків залишалося в руках двох осіб. Малий вів справу з індіанкою, що жила на пагорку, за шпиталем.

— Я піду до неї сьогодні, — сказав він другого ранку. — А ти, Смоку, помнеш посуд. Я повернусь за мить, коли тільки не лусну там на місці. Я завжди волію мати справу з чоловіками. Ці чортові жінки страшенно вимотують покупця.

Повернувшись опівдні, Смок побачив, що Малий сидить рачки і натирає маззю хвіст Саллі. Його обличчя було байдужим, і це здавалося підозрілим.

— Як повелось? — недбайливо спитав він нарешті.

— Нічого, — одповів Смок. — А як ти порозумівся з своєю сквою?

Малий кивнув головою на бляшану цеберку з яйцями, що стояла на столі. — Сім доларів за штуку, — сказав він після довгої мовчанки.

— А я вже пропонував по десять, — признався Смок, — а той чолов'яга відповів мені, що вже продав. Кепська справа, Малий. На

ринку з'явився конкурент. Ці двадцять вось-
меро яець можуть наробити нам репету. Бо
весь успіх залежить від того, щоб мати всі
яйця, до одного, інакше...

Урвавши, Смок уважно глянув на товари-
ша. В Малому було помітно якусь переміну,
якесь хвилювання, приховане удаваною бай-
дужістю. Він відклав мазь, поволі та ретель-
но витер руки об хутро Саллі, встав, пройшов
у куток, глянув на термометр, потім повернув-
ся назад. І нарешті заговорив, повільно, тихо
та надмірно ввічливо:

— Чи не будеш ти так ласкавий повтори-
ти, скільки яець було у того типа?

— Двадцять вісім.

— Так, — буркнув Малий і злегка кивнув
головою. Потім глянув з турботою на піч-
ку. — Смоку, треба нам поставити нову піч-
ку. В цій уже прогоріла духовка, і коржі під-
горають.

— Облиш свою духовку, — не витримав
Смок, — та кажи вже в чім справа?

— Справа? Ти хочеш знати, в чому спра-
ва? Тоді, будь ласка, зверни свої прекрасні
очі на ту цеберку, на столі. Бачиш її?

Смок кивнув.

— Гаразд. У цій цеберці, точнісінько —
не більше й не менше — двадцять вісім яець.
І за кожне я заплатив сім дзвінких монет.

Якщо тобі треба більше пояснень, я залюбки їх дам.

— Далі, — підганяв Смок.

— Гаразд. Той чоловік, що ти з ним торгувався, — височенний індієць, правда?

Смок кивнув, і потім ще довго кивав у відповідь на кожне запитання Малого.

— У нього нема півщоки, бо колись його ведмідь дряпанув, чи не так? Він торгує собаками, так? А звуть його Джім Покарбоване Обличчя?

— Виходить, ми один одному набивали ціну?..

— Звичайно. Та скво — його жінка. Вони живуть на пагорку, за шпиталем. Я міг би купити ці яйця по два долари за штуку, коли б не ти.

— Так само й я, — засміявся Смок. — Але зрештою, це нічого. Ми знаємо, що скупили всі яйця. Це найголовніше.

Цілу годину Малий щось креслив огризком олівця на полях старого часопису. Що незрозуміліші були його ієрогліфи, то веселішим він ставав.

— Он воно як! — сказав він нарешті. — Чи добре? Заприсягаюся, що добре. Ось підрахунки. У нас зараз рівно дев'ятсот сімдесят три яйця. Вони коштують дві тисячі сімсот шістдесят доларів, рахуючи золотий пісок по

шістнадцять доларів унцію та не беручи до уваги змарнованого часу. А тепер слухай. Якщо ми злупимо з твого Скаженого по десять доларів за яйце, то матимем чистого зиску рівно шість тисяч дев'ятсот сімдесят доларів. Це однаково, що виграти на гонах. Я беру участь з половини! Давай її сюди, Смоку!

IV

Об одинадцятій ночі Смок прокинувся від глибокого сну. Його розбудив Малий. Від його хутряної парки так і несло холодом, а рука, що торкнулася Смокової щоки, була як лід.

— Що там таке? — пробурмотів Смок. — Може, Саллі вже зовсім облізла?

— Ні. Є цікаві новини. Я говорив зі Славовичем. Вірніше, він говорив зі мною, бо перший почав розмову. «Малий, — сказав він мені, — я хочу поговорити з тобою про ті яйця. Ніхто не знає, що я продав їх тобі. Але, якщо ти хочеш ними спекулювати, то я дам тобі добру пораду». І він порадив мені, Смоку. Як ти гадаєш, що він порадив?

— Та кажи швидше.

— Ну от. Може, це й неймовірно, але він порадив звернутися до Скаженого. Той хоче

купити яйця. Він приходив до Славовича і пропонував йому по п'ять доларів за штуку. А коли той почав одмовлятися, давав по вісім. Але ж у Славовича нема яєць. Скажений кричав, що розтратить йому голову, якщо дізнається, що той заховав їх. Славович одповів, що яйця він продав і обіцяв не називати покупця. Тепер Славович прохає, щоб ми дозволили сказати Скаженому, хто купив яйця. «Малий, — каже мені Славович, — Скажений зовсім закрутився. Ви можете злупити з нього по вісім доларів». «Бабуні вашій по вісім доларів, — сказав я. — Він буде радий, якщо я візьму з нього й по десять». Я обіцяв Славовичу, що ми вирішимо все до ранку. Хай він і скаже Скаженому, хто купив яйця. Чи не так?

— Звичайно, що так, Малий. Вранці на-самперед треба побігти до Славовича. Хай повідомить Скаженого, що ми обидва беремо в цьому участь.

Через п'ять хвилин Малий знов розбудив Смока.

— Слухай, Смоку! Гей, Смоку!

— Чого тобі?

— По десять доларів за яйце і ні цента менше.

— Звичайно, що так, — кризь сон відказав Смок.

Вранці в магазині Акційного товариства Смок знову зустрів біля галантерейного прилавка Люсіль Ерол.

— Справа посувається, — весело повідомив він. — Скажений був у Славовича і намагався купити в нього яець. А той сказав, що ми з Малим закупили всі.

Очі Люсіль Ерол радісно заблищали.

— Негаймо йду снідати! — гукнула вона. — Замовлю собі яець і буду така сумна, коли не принесуть, що й кам'яне серце розтане. А ви ж знаєте, що серце Скаженого зовсім не з каменю. Він купить усю партію, хоч би це коштувало йому одної з копалень. Я знаю його. Він тільки удає з себе непохитного. Але менш як за десять доларів не віддавайте. Коли продасте хоч на цент дешевше, я вам ніколи не подарую.

Опівдні Малий поставив на стіл горщик бобів, каву, перепічки на сковорідці, бляшанку з маслом, баночку згущеного молока, оленину з салом та компот з персиків. — Обід готовий, — сказав він. — Але спочатку поглянь на Саллі.

Смок одклав збрую, яку він латав, одчинив двері і побачив Саллі та Скорого, що завзято одгонили сусідських собак, які прийшли здобувати собі їжу. Але він також угледів щось таке, що примусило його швидше зачи-

нити двері та кинутися до пічки. Сковорідку, ще гарячу після оленина, він поставив на конфорку і поклав на неї велику грудку масла, потім дістав яйце і розбив його над сковорідкою. Коли він сягнув по друге, Малий схопив його за руку.

— Що це ти робиш? — спитав він.

— Смажу яєшню, — сказав Смок, розбиваючи й друге яйце.

— Ти, мабуть, хворий? — захвилювався Малий, коли Смок розбив і третє яйце. — Тут же на цілих тридцять доларів!

— А треба, щоб було на шістдесят, — одповів Смок, розбиваючи четверте. — Не заважай, Малий! Скажений суне пагорком і буде тут хвилин за п'ять.

У того відлягло від серця, і він сів до столу. Коли у двері постукали, Смок і Малий сиділи за столом один проти одного, і перед кожним стояла тарілка з яєшнею із трьох яєць.

— Заходьте, — гукнув Смок.

Скажений, молодий велетень, майже шести футів на зріст та фунтів сто дев'яносто вагою, зайшов і привітався до них.

— Сідай, перекусиш з нами, — запросив Малий. — Смоку, приготуй йому яєшню. Б'юсь об заклад, що він не відмовиться.

Смок розбив три яйця на гарячу сковорід-

ку і за кілька хвилин поставив яешню перед гостем.

Той подивився на них з таким лютим виразом, що Малий, як він потім казав, злякався: а раптом Скажений схопить яешню і втече з нею.

— Мабуть, найбагатші тузи в Штатах не їдять так, як ми, — радів Малий. — Ось ми зараз утрюх наминаємо яець на дев'яносто доларів і навіть оком не моргнемо.

Скажений втупився в яешню, яка швидко зникала, і немов закам'янів.

— Призволяйтесь, — піддавав пари Смок.

— Вони... вони не варті десяти доларів, — повільно вимовив Скажений.

Малий прийняв виклик:

— Будь-яка річ варта того, що можна за неї взяти, чи не так?

— Так. Але...

— Які там «але». Я ж кажу, скільки ми можемо за них взяти. По десять доларів за штуку. Ми яечний трест. — Смок і я. Прошу не забувати цього. — Малий витер тарілку шматком перепічки. — Я з'їв би ще пару, — зітхнув він і поклав собі бобів.

— Ви не маєте права так пожирати яйця! — кричав Скажений. — Це... це несправедливо!

— Така наша слабість, — виправдувався Малий.

Скажений без смаку скінчив їсти і якимось непевно подивився на обох.

— Слухайте, хлопці, ви можете зробити мені величезну послугу, — почав він нерішуче. — Продайте мені або позичте, чи так дайте з дванадцять яєць.

— Справді, — сказав Смок, — я сам знаю, як іноді хочеться яечка. Але ми не такі бідні, щоб брати гроші, пригощаючи. Ні centa не візьмемо... — Тут дужий удар ногою під столом сказав йому, що Малий починає нервуватися. — Дванадцять, кажеш?

Скажений кивнув.

— Слухай, Малий, — кинув Смок, — підсмаж йому ще. Цілком співчуваю. Був час, коли я сам міг з'їсти дванадцятро за раз.

Але Скажений простяг руку й затримав Малиго.

— Не треба смажити, — сказав він. — Я хочу їх взяти сирими.

— Ти хочеш їх взяти з собою?

— Авжеж.

— Це не годиться, — зауважив Малий. — Це вже торгівля, а не гостинність.

— Звичайно, — підтримав його Смок. — Це інша справа, Скажений. Я думав, ти хо-

чеш їх з'їсти... Бачиш, ми задумали одну комерційну операцію.

Небезпечний вогник блиснув у блакитних очах Скаженого.

— Я заплачу, — кинув він гостро. — Скільки?

— Тільки не за дванадцять, — відповів Смок. — Ми не продаємо вроздріб, бо не хочемо шкодити собі. Ми продамо тільки всю партію.

— Скільки ж ви маєте яєць і скільки за них правите?

— Скільки там у нас, Малий? — запитав Смок.

Малий прочистив горлянку і почав уґолос рахувати: — Дев'ятсот сімдесят три мінус дев'ять, це буде дев'ятсот шістдесят два. А по десять доларів за кожне... Це значить дев'ять тисяч шістсот двадцять. Звичайно, Скажений, коли трапиться тухле яйце, то ми повсрнемо гроші назад, але у нас нема зіпсованих. Єдина річ, якої я ніколи не бачив на Клондайці, — це тухле яйце. Люди не такі дурні, щоб привозити сюди тухлі яйця.

— Цілком справедливо, — підтримав Смок, — за зіпсовані яйця ми повернемо гроші. Ну, по руках? Плати гроші — і яйця твої.

— Ти зможеш продати їх по двадцять

і заробиш удвоє більше,—пораяв Малий.

Скажений сумно похитав головою і поклав собі бобів.

— Це надто дорого, Малий. Мені не треба так багато. Я дам вам по десять доларів, але за два десятки.

— Всі або нічого,—відрубав Смок.

— Слухайте, хлопці, — одверто признався Скажений. — Ви знаєте, що я та міс Ерол були заручені. Але вона кинула мене. Ви це теж знаєте. Всі це знають. І я... для неї хочу купити яець.

— Еге, — посміхнувся Малий. — Тепер зрозуміло, чому ти хотів мати їх у шкаралупі. Але цього я від тебе ніколи не сподівався.

— Чого не сподівався?

— Це просто підлість, от що! — вигукнув Малий розгнівано. — Я б не дивувався, якби хто почаствував тебе олив'яним горохом. Бо ти таки вартий цього.

Скажений ладен був уже вибухнути гнівом, як завжди у таких випадках. Він так стиснув кулак, що погнув виделку, і в блакитних очах у нього загорілися люті вогники.

— Слухай, Малий, що ти хочеш цим сказати? Коли ти вважаєш, що у мене щось погане на думці...

— Я кажу те, що я думаю, — відповів Малий. — Це паскудство так робити! Невже ти збираєшся ними шпурляти?

— Чим шпурляти?

— Та яйцями ж, сливами, кулями... Але ти помиляєшся, Скажений. Ніхто в театрі не допустить цього. Того, що вона актриса, зовсім не досить, щоб прилюдно закидати її яйцями.

Здавалося, що Скажений от-от лусне. Але він випив гарячої кави і поволі опанував себе.

— Ти помиляєшся, Малий, — повагом та стримано сказав він. — Я не збираюсь закидати її яйцями. Я хочу дати їй ці яйця на тарілці! Вона їх дуже любить.

— Я знав, що цього не може бути! — зрадів Малий. — Бо ти ж нездатний на таке паскудство.

— От і гаразд, — заспокоївся Скажений. — Але повернемося до справи. Тепер ви знаєте, нащо мені потрібні яйця.

— Даєш дев'ять тисяч шістсот двадцять доларів? — спитав Малий.

— Це здирство! — вигукнув Скажений.

— Це бізнес, — наполягав Смок. — Ти думаєш, ми для себе скупили ці яйця?

— Та слухайте ж! — благав Скажений. — Мені потрібно тільки два десятки. Я дам вам

по двадцять доларів за штуку. Що ж мені робити з рештою?

— Не треба так хвилюватись, — порадив Малий. — Коли вони тобі не потрібні, то й не треба. Ми ж не накидаємо їх тобі.

— Але ж вони мені потрібні, — скиглив Скажений.

— Тоді ти знаєш, скільки вони коштують: дев'ять тисяч шістсот двадцять доларів. Коли мій обрахунок невірний, виправимо.

— А може, вони завтра будуть нікому не потрібні? — зауважив Скажений. — Може, міс Ерол втратила смак до яєць?

— Я сказав би, що міс Ерол варта цієї витрати, — спокійно вставив Смок.

— Варта! — Скажений скочив з місця. — Вона варта мільйона! Вона варта всього мого майна! Вона варта всього золога Клондайку! — Він сів і провадив уже спокійніше: — Але це не причина, щоб здерти з мене десять тисяч за сніданок для неї. Давайте ось що. Ви позичаєте мені два десятки. Я дам їх Славовичу, а він піднесе міс Ерол з привітанням від мене. Вона вже не посміхалася мені сто років. Якщо вона усміхнеться мені після цього, то я куплю у вас всю партію.

— Може, ти підпишеш зобов'язання? — спитав Смок, бо знав, що Люсіль Ерол посміхнеться.

Скажений аж рота роззявив од подиву.

— Ох, які ж ви швидкі, — зітхнув він.

— Ми ж тільки пристаємо на твою власну пропозицію, — відповів Смок.

— Гаразд. Давайте паперу. Пишіть свій контракт, — закричав Скажений.

Смок склав документа, за яким Скажений зобов'язувався купити всю партію яєць по десять доларів за кожне, якщо видані йому авансом два десятки спричиняться до його замирення з Люсіль Ерол.

Скажений взяв перо, щоб підписати, але спинився.

— Зачекайте, — сказав він. — Коли я купую яйця, то тільки свіжі.

— Тут, у Клондайку, нема зіпсованих, — чмихнув Малий.

— Нехай. Але, коли я знайду хоч одне погане, ви мусите взяти його назад.

— Гаразд, — погодився Смок.

— І кожне погане яйце я сам берусь з'їсти, — додав Малий.

Смок вставив до контракту слова «доброї якості», а Скажений, злісно підписавшись, узяв цебрик з двома десятками яєць, надяг рукавиці і кинувся до дверей.

— Бувайте, грабіжники! — буркнув він, люто грюкнувши дверима.

Другого ранку Смок був свідком сцени у Славовича. Скажений запросив його за свій столик поруч столу Люсіль Ерол. Все відбулося точнісінько так, як вона передбачала.

— Ви ще не дістали яець? — жалібно спитала вона офіціанта.

— Ні, міс, — відповів той. — Кажуть, хтось у Доусоні закупив усі. Містер Славович хотів купити трохи для вас, але той на десятки не продає.

Тоді Скажений поманив до себе господаря і, поклавши йому руку на плече, прошепотів:

— Слухай, Славовичу. Я ж послав тобі вчора два десятки. Де вони?

— В коморі. Я тільки шестеро відігрів і держу для вас наготові.

— Це не для мене, — ще тихше зашептав Скажений. — Звари їх ріденько та піднеси від мене міс Ерол.

— Я сам зараз все зроблю, — запевнив його Славович.

— Та не забудь поклонитись від мене, — додав Скажений.

Гарненька Люсіль Ерол з відразою поглядала на шматок шинки та картоплю, коли Славович поставив перед нею тарілку з двома некруто звареними яйцями.

— Привіт вам від містера Скаженого, — звернувся він так, що почули за сусіднім столом.

«Яка акторка!» — подумав Смок, дивлячись на Люсіль. Обличчя її зашарілось, вона швидко повернула голову, здавалося, що вона ось-ось усміхнеться — і тільки зусиллям волі вона стрималась і щось сказала Славовичу.

Скажений під столом штовхнув Смока ногою.

— Чи буде вона їх їсти, ось у чім справа? Чи буде вона їх їсти? — тривожно прошепотів він.

І скося поглядаючи в той бік, вони побачили, як Люсіль Ерол спочатку завагалась, навіть мало не відсунула тарілки — і раптом піддалася спокусі.

— Беру всю партію! — сказав Скажений. — Умова діє. Ти бачив? Ні, ти бачив? Вона майже посміхнулась. От і гаразд. Ще двоє яєць завтра, і вона простить мене. Якби її тут не було, я потис би тобі руку, Смоку. Ти не грабіжник, ти — мій рятівник!

VI

Смок повернувся додому у доброму гуморі, але застав Малого за пасьянсом. Смоку було відомо, що коли його товариш сидів за

пасьянс, то це завжди віщувало якесь лихо.

— Іди собі. Не чіпай мене, — були перші слова Малого.

Але згодом його прорвало, і він почав розводитись.

— Все пішло нанівець, — простогнав він. — Ми збанкрутували. Завтра у всіх салунах продаватимуть коктейлі з яйцем по долару за порцію. Не буде жодного старченяти, що не назбирає повної торби яєць. Як ти гадаєш, на кого я наскочив? На типа, що має три тисячі яєць. Три тисячі! Допіру він привіз їх сюди з Сорокової Милі.

— Казки, — не повірив Смок.

— Де там у чорта казки! Я сам їх бачив. А його звати Готеро — блакитноокий велетень, канадський француз. Він спочатку питав тебе, а потім одізвав мене вбік і розповів, у чім річ. Він чув, що ми скуповуємо яйця, і кинувся за ними, бо знав, що на Сороковій Милі їх до біса. От і привіз їх аж три тисячі. «Покажіть їх мені», — кажу я. І він показав. Там, на березі, була його запряжка та двоє погоничів. А на санках стояли скриньки з-під мила. Такі маленькі дерев'яні скриньки. Ми витягли одну з них на лід і тут же відчинили. А там яйця! Повно яєць, пересипаних тирсою. Смоку, все пропало. Ми прогендлювалися. Ти

знаєш, що він мені сказав? Що всі ті яйця будуть наші, якщо ми дамо по десять доларів за штуку. А знаєш, що він робив, коли я вже йшов? Писав оповістку, що продає яйця. І пропонує нам першим купити по десять доларів за яйце, — термін до другої години. А після цього він підніме ціну. Каже, що він не ділок, але навчився гедлювати, взявши нас за приклад.

— Це все нічого, — весело сказав Смок. — Тільки не розгублюйся і дай мені подумати. Швидкість і злагода — ось, що зараз потрібно. Я на другу годину зтягну сюди Скаженого — і хай забере свої яйця. А ти поки що закупи партію Готеро. Спробуй поторгуватися. Навіть коли ти даси йому по десять доларів за штуку, Скажений забере їх у нас по тій самій ціні. Якщо ж ти купиш дешевше, то ми на цьому ще заробимо. Ну, гайда. Та привези їх сюди не пізніше другої. Позич у полковника Бові собак та візьми нашу запряжку.

— Слухай-но, Смоку, — гукнув Малий, коли той спускався з пагорка. — Краще візьми парасольку, а то, чого доброго, яйця з неба посиплються.

Смок знайшов Скаженого в салуні. З півгодини тривала бурхлива розмова.

— Попереджаю вас, що ми прикупили

яець, — заявив Смок, коли Скажений пообіцяв принести о другій свій золотий пісок.

— Ви щасливіші за мене, — мовив Скажений. — Скільки ж у вас всього і скільки піску я мушу привести?

Смок заглянув у записну книжку.

— Малий підрахував, що ми маємо зараз три тисячі дев'ятсот шістдесят два яйця. Помножте на десять...

— Сорок тисяч доларів! — заревів Скажений. — Ви ж казали, що у вас біля дев'ятисот. Це грабунок! Я не пристаю на це.

Смок витяг умову з кишені.

— Тут нічого не говориться про кількість яець. Ти згодився платити по десять доларів за яйце, скільки б їх не було. Тепер ми купили нову партію, але контракт є контракт. Хоч правду кажучи, ми нічого не знали за ці додаткові яйця і купили їх лиш для того, щоб не зірвати операції.

П'ять довгих хвилин Скажений змагався сам із собою, а потім нехотя погодився.

— Ви загнули мене на слизьке, — сказав він понуро. — Навколо мене ціле море яець, і що швидше я з нього виберусь, то краще. Я буду у вас о другій годині. Але сорок тисяч доларів!..

— Тільки тридцять дев'ять тисяч шістсот двадцять, — поправив його Смок.

— Це ж двісті фунтів піску! — лютував Скажений. — Мені доведеться везти його собаками.

— Ми позичимо тобі свою запряжку, — запропонував Смок.

— Але де я їх діну? Де я їх діну?! Гаразд. Я буду у вас, але віднині до самої смерті в рот не візьму яйця. Мене нудитиме.

О пів на другу крутими схилами пагорка піднялись дві запряжки. Це Малий привіз яйця від Готеро.

— Ми заробимо майже вдвоє більше, — сказав він Смокові, поки вони занесли скриньки до хижі. — Я запропонував йому по вісім доларів, і француз вилаявся по-своєму — і згодився. Два долари зиску на кожному яйці! А їх три тисячі. Я повністю з ним розплатився. Ось розписка.

Поки Смок дістав терези та готувався до продажу, Малий заглибився в розрахунки.

— Оце так! — радісно казав він. — Ми маємо чистого прибутку дванадцять тисяч дев'ятсот сімдесят доларів. І ми нічим не скривимо Скаженого. Він здобуде міс Ерол та ще й загребе всі яйця. Це вигідно для всіх. Ніхто не програє на цьому.

— Навіть Готеро одержав двадцять чотири тисячі, — засміявся Смок. — Звичайно, від цієї суми треба ще відняти витрати на яйця

та їхній перевіз. І коли Скажений бере всю партію, то зможе й сам заробити на цьому.

Біля другої Малий, нетерпляче виглядаючи Скаженого, побачив, як той піднімався на пагорок. Вигляд у нього був веселий і діловитий.

— Давайте сюди яйця, пірати, — почав він. — І з сьогоднішнього дня ніколи не згадуйте мені про них, як хочете мати голову на плечах.

Вони почали рахувати першу партію. Коли було відраховано дві сотні, Скажений раптом розбив одне яйце об край столу.

— Гей! Обережно! — підскочив Малий.

— Це моє яйце чи ні? — огризнувся Скажений. — Плачу я за нього десять доларів чи ні? Мені не хочеться купувати kota в мішку. Коли я вже викидаю гроші, то хочу знати на що.

— Якщо воно не подобається тобі, я його з'їм, — лукаво запропонував Малий.

Але Скажений понюхав і похитав головою.

— Не треба, Малий. Яйце добре. Дай-но мені казанок. Я з'їм його сам на вечерю.

Тричі Скажений розбивав яйця і кидав їх у казанок.

— Тут на два більше, Малий, — заявив він, скінчивши підрахунок. — Дев'ятсот шістьдесят чотири, а не шістьдесят два.

— Моя помилка, — признався Малий. — Ми їх докинемо, щоб було з горою.

— Звичайно. Тепер ти можеш дозволити собі цю розкіш, — похмуро згодився Скажений. — Клади до гурту. Дев'ять тисяч шістсот двадцять доларів. Одержуйте. Пиши розписку, Смоку.

— Чому б не підрахувати решти? — запитав Смок.

Скажений похитав головою.

— З мене поганий рахівник. Краще спершу розквитатись за це.

Він підійшов до свого кожуха, витяг з кишень дві торбинки золотого піску, круглі та довгі, наче ковбаси. Коли розплатився за першу партію, там залишилось піску не більш як на триста доларів.

Потім поставили на стіл скриньку з-під миля і почали рахувати нову партію. Одрахувавши сотню, Скажений стукнув яйце об край столу. Але воно не розбилось.

— Здорово замерзло, — сказав він, стукаючи дужче.

Потім підняв яйце, і вони побачили, що там, де він ударив, шкаралупа розсипалась на порошок.

— Звичайно, — сказав Малий, — воно му-сило замерзнути, адже його везли з Сорокової Милі.

— Давай сюди сокиру! — сказав Скажений.

Смок приніс сокиру, Скажений, у котрого була рука дроворуба, метким ударом розрубав яйце якраз навпіл. В середині воно мало дуже сумнівний вигляд.

Смок здригнувся, передчуваючи щось лихе. Малий був хоробріший. Він підніс обидві половинки до носа.

— Пахне добре, — сказав він.

— Але вигляд має поганий, — зауважив Скажений. — І як може пахнути заморожене яйце? Пожди хвилинку.

Він поклав обидві половинки на сковорідку і поставив її на гарячу плитку. Всі троє мовчки чекали, втягуючи в себе повітря. По хаті пішов страшенний сморід. Скажений не вважав за потрібне говорити. Малий теж мовчав.

— Викинь його! — крикнув Смок, задихаючись.

— То й що? — сказав Скажений. — Все одно доведеться перевірити всю решту.

— Але не тут, — сказав Смок, кашляючи та ледве перемагаючи нудоту. — Досить рубати та дивитись. Викинь його, Малий! Викинь геть! Тьху!

Відчиняли скриньку за скринькою, брали навмання яйце за яйцем, розрубували їх на-

впіл і переконувались, що всі яйця до одного безнадійно і непоправно протухли.

— Можеш не їсти їх, Малий, — глузував Скажений. — І коли ви обидва не заперечуєте, то я хотів би піти вже звідси. Я домовлявся про свіжі яйця. Дайте мені санки, будь ласка, та я вивезу їх, поки й вони не зіпсувалися.

Смок допоміг вантажити санки, а Малий сів біля столу і взявся до карт.

— Скажіть, скільки часу ви тримали цей товар? — знущався Скажений.

Смок не відповів і, блимнувши на товариша, що замислився над картами, повикидав ящики в сніг.

— Слухай, Малий, скільки, ти кажеш, заплатив за ці три тисячі?

— По вісім доларів штука. Іди геть, не чіпай мене! Я вмю рахувати не гірше тебе. Ми загубили сімнадцять тисяч на цій спекуляції. Я вирахував це, коли засмерділо ще перше яйце.

Смок поміркував кілька хвилин, а тоді знов порушив мовчанку.

— Слухай, Малий. Сорок тисяч доларів — це двісті фунтів золотого піску. Скажений позичив у нас запряжку, щоб відвезти яйця. Сюди він прийшов без санок. Ті дві торбинки золотого піску важили фунтів двадцять кожна. Умова ж була платити готівкою. Він при-

ніс якраз стільки піску, щоб вистачило заплатити за партію добрих яєць. Він навіть не збирався платити за ці три тисячі. Він знав, що вони тухлі. А як він міг знати? Що ти на це скажеш?

Малий зібрав карти, почав тасувати, але спинився.

— Тут і дитина може відповісти. Ми загубили сімнадцять тисяч. Скажений виграв сімнадцять тисяч. Ці яйця належали не Готеро, а йому! Що тебе ще цікавить?

— Скажи, на милість, чому ти, перш ніж платити, не поцікавився, що то за яйця?

— На це теж легко відповісти. Цей пройда Скажений розрахував усе до секунди. Я не мав часу перевірити яйця, бо поспішав, щоб вчасно їх здати. А тепер, Смоку дозволь тебе спитати. Який це дурень порадив тобі гендлювати яйцями?..

Малий вже шістнадцятий раз розкладав карти, а Смок заходився біля вечері, коли у двері постукав полковник Бові. Він передав Смокові листа і пішов далі, до своєї хижі.

— Бачив ти його пику? — люто спитав Малий. — Він мало не луснув, щоб не зареготати. Ми тепер в Доусоні не зможемо й носа показати.

Лист був від Скаженого, і Смок прочитав його вголос:

«Любі Смоку та Малий! Передаю вам мої найкращі побажання і прохаю завітати цього вечора до Славовича. Тут буде міс Ерл і, навіть, Готеро. Ми з ним були компаньйонами років п'ять тому. Він славний хлопець і буде моїм боярином. Тепер щодо яєць: вони потрапили до Клондайку чотири роки тому і вже тоді були тухлі. Яйця ті були зіпсовані, ще коли їх везли з Каліфорнії. Ніколи вони не були свіжими. Лежали зиму в Карлуці та ще зиму в Нутлуці, а останню зиму — на Сороковії Милі, де їх продали, бо не було внесено плату за збереження. Цю зиму, я гадаю, вони лежатимуть у Доусоні. Не держіть їх у теплі. Люсіль просить написати, що ми всі разом трохи розворушили Доусон. Отже, горілка за вами.

Ваш щирий приятель С.»

— Ну, що ти на це скажеш? — запитав Смок. — Звичайно, ми приймемо запросини?

— Я скажу ось що, — відказав Малий.— Скажений нічого не втратив би, якби й програв. Він же актор, грець йому в хвіст! Крім того, мої підрахунки невірні. Скажений виграв не сімнадцять тисяч, а більше. Ми з тобою оддали йому всі добрі яйця Клондайку, тобто: дев'ятсот шістдесят два, та ще й два, щоб було з горою. І він не посоромився забрати

навіть ті троє, що ми розбили на пробу. І останнє: ми з тобою мужні й досвідчені шукачі золота, але щодо фінансових махінацій і різних там способів розбагатіти, тут ми такі бевзі, яких ще світ не бачив. Мабуть, ми з тобою здатні жити лише серед безлюдних скель та лісів. І якщо ти хоч раз мені нагадаєш про ці яйця, то нашій дружбі кінець. Розумієш?

ВИСЕЛОК ТРУ-ЛЯ-ЛЯ

I

Смок та Малий зустрілися на розі поблизу салуна «Оленьчий Ріг». Обличчя Смока аж сяяло від задоволення, і йшов він швидко. Малий, навпаки, ледве чалапав, бо був у злому гуморі.

— Куди ти? — весело гукнув Смок.

— Хай мене лихо поб'є, коли я знаю, — безнадійно відповів той. — Хоч утопись — така скрізь нудота. Дві години згаяв на покер, зіграв на горілку в крібедж із Скіфом Мітчелом, а тепер от блукаю вулицями: може, пощастить побачити, як гризуться собаки.

— У мене є дещо цікавіше, — відповів Смок. — За цим я й шукаю тебе. Ходім!

— Прямо звідціль?

— Атож.

— Куди?

— Через річку. До старого Дуайта Сандерсона.

— Ніколи й не чув про такого,— понуро сказав Малий.— І ніколи не чув, що хтось там живе за річкою. Чого це йому прибандзюрилось? Чи, може, з глузду з'їхав?

— Він має дещо на продаж, — засміявся Смок.

— Собак? Золоту копальню? Тютюн?

Смок лиш хитав головою на кожне питання.

— Ходім, то й побачиш. Я хочу купити у нього товар, а ти, якщо хочеш, можеш увійти з половини.

— Може, це знову яйця! — вигукнув Малий з удаваним переляком.

— Ходімо, — підганяв його Смок. — Будеш ворожити по дорозі.

Зійшовши з високого берега, вони спустились на вкритий кригою Юкон. За три чверті милі, якраз навпроти, стрімкою кручею височів другий берег. До цієї кручі поміж розбитих та розкиданих уламків криги вела ледве помітна стежина. Малий тюпав позаду Смока і розважався, відгадуючи, що там Дуайт Сандерсон має на продаж.

— Олені?.. Мідна копальня або цегельня?.. Ведмежі шкури чи хутра в'язгалі?.. Лотерейні квитки?.. Картопляне поле?..

— Майже вгадав, — підбадьорював Смок. — Але бери вище.

— Два картопляні поля?.. Фабрика сиру?.. Торфорозробка?..

— Добре, Малий. Прямо-таки пальцем у небо!

— Каменоломня?..

— Так само близько до істини, як і картопляне поле.

— Не заважай. Дай хоч подумати. У мене лишився ще один здогад. — Вони помовчали хвилин десять. — А знаєш, Смоку, я не буду більше голову сушити. Коли ти хочеш купити щось на зразок картопляного поля або каменоломні, то я відмовляюсь. Я не ввійду з половини, поки не побачу, що воно таке.

— От і гаразд. Скоро побачиш. А зараз глянь он туди. Бачиш отой дим? Там і живе Дуайт Сандерсон. Вся ця земля його, і він, як я чув, продає її під забудову.

— А що в нього ще є?

— Це все, — засміявся Смок. — Окрім ревматизму. Старий дуже страждає від нього.

— Стій! — Малий схопив товариша за плечі і примусив його спинитись. — Невже ти хочеш купити землю в такій западині?

— На десятий раз ти вгадав. Ходімо.

— Зажди хвилинку! — благав Малий. —

Поглянь, які тут кручі та яри. Де ж ти тут будуватимеш?

— Потім побачимо.

— Виходить, ти не збираєшся будувати?

— Але ж Дуайт Сандерсон продає землю тільки під забудову, — викручувався Смок.— Ходімо. Нам треба здертися на оту кручу.

Схил був дуже стрімкий, а вузенька стежка звивалася в небо, наче міфічна драбина Іакова. Малий лаявся і крєктав.

— Заманулося йому будувати! Тут ніде й поштової марки приклеїти. І берег ні кбісу — жоден пароплав не пристане. Ондечки ж Доусон. Там місця вистачить на сорок тисяч. Слухай-но, Смоку, їй-бо, ти купуєш цю землю не для того, щоб будуватись на ній. Тоді, в ім'я неба, навіщо ти її купуєш?

— Щоб продати, звичайно.

— Не всі ж такі божевільні, як ви із старим Сандерсоном.

— Можливо, що й ні. Але я маю намір купити цю землю, поділити її на ділянки і продавати їх здоровим і розважним мешканцям Доусона.

— Якраз! Весь Доусон досі сміється з нас за оті яйця. Ти хочеш знову пошитися в дурні, га?

— Мабуть, що так.

— Це надто дорога розвага. Я допомагав

тобі смішити місто тими яйцями, і моя пайка сміху коштувала мені приблизно дев'ять тисяч доларів.

— Ну, що ж. Тоді можеш не вкладати своїх грошей. Увесь прибуток буде мій. Але я прошу допомогти мені.

— О, я допоможу залюбки. Хай собі потім ще більше глузують. Але я не дам тобі й унції на цю справу. Скільки старий Сандерсон править за цю землю? Доларів двісті, триста?

— Десять тисяч. А я хочу купити її за п'ять.

— Хотів би я бути пастором! — з запалом гукнув Малий.

— То й що?

— Тоді я міг би сказати найкрасномовнішу проповідь на тему, яка, певно, тобі відома, а саме: про дурня та його гроші.

* * *

— Заходьте, — почули вони невдоволений вигук Дуайта Сандерсона, коли постукали до нього в двері.

Вони зайшли і побачили старого, що сидів навпочіпки біля камінної печі і товк каву, загорнувши її в шматок грубого полотна.

— Чого вам? — суворо спитав він, висипаючи каву в чайник, що стояв на вугіллі.

— Побалакати про справу, — відповів Смок. — Я чув, що ви продаєте землю під виселок. Скільки ви хочете за неї?

— Десять тисяч, — бовкнув старий. — А тепер можете сміятися та йти геть. Ондечки двері.

— Я не збираюсь сміятися. Не було в мене іншого клопоту, ніж лазити сюди на ваші кручі. Я хочу купити вашу землю.

— Добре, радий це чути. — Сандерсон перейшов хату й сів проти своїх гостей, поклавши руки на стіл та не одводячи уважного погляду від чайника. — Я сказав вам свою ціну, і мені не соромно її повторити — мені однаково.

Щоб показати свою байдужість, він таранив пальцями по столу та ще уважніше втупився в свого чайника. Потім почав монотонно мугикати: «Тра-ля-ля, тру-ля-ля, тра-ля-ля, тру-ля-ля...»

— Слухайте, містере Сандерсон, — сказав Смок. — Ця земля не варта десяти тисяч. Якби вона була варта цього, то можна було б дати за неї й сто тисяч. А якщо вона не варта ста тисяч, — а ви добре знаєте, що не варта, — тоді за неї шкода й десяти міляків.

Сандерсон тільки вистукував пальцями і мугикав «тра-ля-ля, тру-ля-ля», поки не за-

кипів чайник. Вливши туди трохи води, щоб осіла піна, він знову зайняв своє місце.

— Скільки даєте? — спитав він Смока.

— П'ять тисяч.

Малий застогнав.

Старий знову заходився стукати і виспівувати.

— Ви не дурні, — сказав він Смокові. — Ви кажете, якщо вона не варта ста тисяч, то не варта й десяти мідяків. Але ж ви пропонуєте за неї п'ять тисяч. Тоді вона варта й ста тисяч.

— Але ви й шілінга за неї не одержите, — гнівно сказав Смок, — сидітимете отут, поки не згниєте.

— Од вас одержу.

— Ні, не одержите.

— Тоді я волю лишитися тут і гнити, — поклав кінець розмові Сандерсон.

Він більше не звертав уваги на своїх гостей, заходившись куховарити. Розігрівши у горщику боби, він сів до столу й почав їсти.

— Ні, дякую, — пробурмотів Малий. — Ми не голодні.

— А можна подивитись ваші папери? — спитав нарешті Смок.

Сандерсон понишпорив у головах тапчана і вийняв паку паперів. — Тут все як слід, — сказав він. — Оцей довгий, з великою печат-

кою, прийшов з Отави. Це вам не якась там місцева шпаргалка. Канадський уряд стверджує моє право володіти землею.

— А чи багато наділів продали ви за ці два роки? — поцікавивсь Малий.

— Це вас не стосується, — сердито відповів Сандерсон. — Нема закону, який би забороняв людині жити самотньо на своїй землі, коли вона цього хоче.

— Я даю вам п'ять тисяч, — сказав Смок.

Сандерсон похитав головою.

— Не знаю, хто з вас дурніший, — забідкався Малий. — Вийдемо на хвилинку, Смок, я хочу тобі щось сказати.

Смок знехотя скорився.

— Хіба ти не бачиш, — сказав Малий, коли вони стояли за дверима, — що тут чимало скель, які нікому не належать? Зроби заявку і будуй собі на здоров'я.

— Це не годиться, — відповів Смок.

— Чому не годиться?

— Тебе дивує, що я купую цей шматок, дарма що навкруги стільки землі?

— Звичайно, дивує.

— Отож-бо й воно! — триумфуюче сказав Смок. — Коли це дивує тебе, то здивує й інших. А коли вони здивуються, то одразу прибіжать сюди. Твій подив свідчить про те, що

я все правильно розрахував. Слухай, Малий, я хочу втяти таку штуку, щоб назавжди відбити у доусонців всяке бажання сміятися через оті яйця. Ходімо в хижу.

— Здорові,— сказав Сандерсон, коли вони увійшли. — А я думав, що не побачу вас більше.

— Яка ваша остання ціна? — спитав Смок.

— Двадцять тисяч.

— Даю вам десять.

— Гаразд. Я саме стільки і хотів спочатку. Ну, а коли заплатите?

— Завтра в Північно-західному банку. Але я хочу за ці десять тисяч ще дві речі. Перше: одержавши гроші, ви зразу ж поїдете на Сорокову Милю і залишитесь там до кінця зими.

— Це можна. А друге?

— Я заплачу вам двадцять п'ять тисяч, а ви повернете мені назад п'ятнадцять.

— Згода. — Сандерсон обернувся до Малого. — Люди казали, що я дурень, коли, прибувши сюди, зайняв цю землю. — Він засміявся: — Значить, ціна цьому дурню десять тисяч, чи не так?

— В Клондайку до біса дурнів, — відповів Малий. — А коли їх так багато, то мусить же комусь із них пощастити.

Другого ранку відбулася процедура продажу землі Дуайта Сандерсона («що віднині буде називатися виселком «Тру-ля-ля», зазначив Смок у документі). Касир Північно-західного банку одважив Сандерсону на двадцять п'ять тисяч Смокового піску, і шестеро випадкових одвідувачів запам'ятали вагу, суму і того, хто її одержував.

Золотошукачі швидкі на підозру. Ледь хто вчинив щось не зовсім звичайне, навіть всього-навсього вирушив полювати на оленів або вийшов уночі подивитися на північне сяйво, як всім уже ввижалося, що він відкрив золоті поклади. І коли стало відомо, що така відома у Доусоні людина, як Смок Беллю, заплатила двадцять п'ять тисяч доларів старому Дуайту Сандерсонові, то все місто захотіло дізнатися, за що ж він їх заплатив. Дуайт Сандерсон конав з голоду на своїй занедбаній землі... Що б він міг мати вартого двадцяти п'яти тисяч? Не діставши відповіді, мешканці Доусона почали гарячково стежити за кожним кроком Смока.

В обід стало відомо, що багато людей приготували легкі походні клунки та поховали їх у салунах на Головній вулиці. Де б Смок не тинявся, за ним стежило багато очей.

Його вважали людиною серйозною, і ніхто з численних знайомих не посмів спитати Смока про його операцію з Дуайтом Сандерсоном. Ніхто також не згадував більше про яйця. За Малим так само стежили і ставилися до нього напрочуд приязно.

— Наче я забив когось або захворів на віспу, так вони за мною стежать, а заговорити бояться, — сказав Малий, здибавши Смока біля «Оленячого Рогу». — Глянь, он Біл Солтмен переходить вулицю. Він аж вмирає, так йому кортить подивитися на нас, але чомусь дивиться собі під ноги. Можна подумати, що він навіть не знає, що ми існуємо. Але закладаюся на горілку, що коли ми завернемо за ріг, ніби квапимось кудись, а потім повернемо назад, то неодмінно зіткнемося з ним, бо він побіжить за нами назирці.

Так вони й зробили і, справді, коли повернули назад, зустріли за рогом Солтмена, що швидко біг їм навздогін.

— Хелло, Біле! — привітався Смок. — Куди біжиш?

— Хелло! — відповів Солтмен. — Гуляю собі. Година хороша.

— Еге! — засміявся Малий. — Якщо ти так гуляєш, то як же тоді бігаєш у справі?

Того вечора Малий, годуючи собак, безпомилково відчув, як з темряви стежать за ним

багато очей. А коли прив'язав собак замість того, щоб спустити їх на ніч, то добре знав, що це ще більше схвилює Доусон.

Виконуючи свій задум, Смок повечеряв у місті, а потім пішов розважатися. Він навмисне блукав по всьому місту — і скрізь був у центрі уваги. В салуні одразу ставало людно, коли він туди заходив, але досить було Смоку вийти, як усі кидались за ним. Якщо він купував партію фішок біля порожньої рулетки, коло нього одразу ж з'юрмлювалися гравці. Він навіть помстився Люсіль Ерол, бо вийшов з театру саме тоді, як вона затигла найулюбленішу свою пісеньку. Не минуло й трьох хвилин, як дві третини публіки подалися за ним.

О першій годині ночі він пройшов надзвичайно залюдненою Головною вулицею, звернув на перехресті і почав підніматися на пагорок, до своєї хижі. Напівдорозі він спинився і почув позад себе рипіння мокасинів.

З годину в хижі було темно, а тоді Смок запалив свічку. Через деякий час, якраз потрібний на те, щоб одягтися, двері відчинились: Смок і Малий почали запрягати собак. Коли світло з прочинених дверей впало на них і стало видно, що вони роблять, хтось тихо свиснув. За пагорком йому відповіли.

— Чуеш? — засміявся Смок. — Вони сте-

жать за нами і повідомляють про все у місто. Можу закластися, що зараз чоловік сорок вилізають з-під ковдр і зодягають штани.

— Чи ж не дурні люди? — засміявся Малий. — Світ по самі вінця повний дурнів, що помирають від бажання спекатись якомсь свого золота. Так от: я хочу сказати, що як твоя згода, то я з половини беру участь у справі.

Санки були навантажені легкою одежею та харчами. Невеличкий моток линви виглядав з-під торбини з харчами. Насподі лежав наполовину прикритий заступ.

Рукою у рукавиці Малий ніжно погладив линву і торкнувся заступа.

— Авжеж! — прошепотів він. — Я б, певно, й сам замислився, якби темної ночі побачив такі речі у когось на санках.

Вони погнали собак з пагорка вниз. Навколо панувала напружена тиша. Вони вийшли на Головну вулицю, потім повернули запряжку на північ, до тартака, геть з ділової частини міста. Вони їхали з величезною обережністю. Нікого не було видно, але тільки-но вони звернули до тартака, позаду з темряви, тьмяно освітленої блиском зірок, пролунав свист. Минувши тартак, шпиталь, вони пройшли ще чверть милі, а потім повернули і тим самим шляхом погнали назад. Проїхавши сто

ярдів, ледве не наскочили на п'ятьох чоловік, що підтюпцем бігли їм назустріч. Всі вони згиналися під вагою дорожніх клунків. Один з них спинив Смокового ватажка, а решта стала навколо.

— Чи не зустрічали ви тут санок? — спитав хтось.

— Ні, — відповів Смок. — Це ти, Біле?

— Хай мене лихо поб'є, коли це не Смок! — здивовано гукнув Біл Солтмен.

— Що ви тут робите вночі? — спитав Смок. — Знову гуляєте?

Не встиг Біл Солтмен одповісти, як до групи приєдналося ще двоє, потім ще кілька, а рипіння снігу під ногами доводило, що їх іде ще більше.

— Хто це з тобою? — запитав Смок. — Може, знову похід по золоту?

Солтмен запалив люльку, але, засапавшись від бігу, ніяк не міг її розкурити. Він мовчав. Ясно було, що сірник йому потрібний тільки на те, щоб роздивитись санки. Смок побачив, як всі очі зосередились на линві та заступі. Сірник погас.

— До мене дійшли чутки... — таємниче промимрив Солтмен.

— Може, розповісте мені й Малому? — сказав Смок.

Хтось захихотів.

— А куди це ви простуєте? — запитав Солтмен.

— А ви хто такі? Самозванна поліція?

— Я ж тільки поцікавився... — сказав Солтмен.

— Ми всі цікавимося, — гукнув хтось із темряви.

— Слухайте, — устряв Малий, — мені цікаво, хто тут найдурніший?

Всі розреготались. Стало ніяково.

— Рушаймо, Малий, вже час, — сказав Смок, поганяючи собак.

Весь натовп збився до купи та рушив за ними.

— Слухайте, а ви не помиляєтесь? — заукав Малий. — Коли ми зустріли вас, ви йшли кудись туди, а тепер чомусь вертаєтесь. Може, загубили напрямок?

— Іди ти під три чорти! — вилаявся Солтмен. — Ми йдемо, куди хочемо.

І санки рушили по Головній вулиці, а за ними валкою сунуло чоловік шістдесят, кожний із клунком за плечима. Було три години ночі, і тільки гультаї бачили цю процесію і могли на другий день розповісти про неї всьому Доусону.

Через півгодини Смок і Малий виїхали на пагорок і розпрягли собак біля порогу хижі. Шістдесят провожатих похмуро чекали.

— На добраніч, хлопці! — гукнув Смок, зачиняючи двері.

За п'ять хвилин свічка погасла, але не минуло й півгодини, як Смок та Малий тихенько вийшли і взялись поночі запрягати собак.

— Слухай-но, Смоку, — озвався Солтмен, підходячи ближче, так що вони невиразно бачили у темряві його постать.

— Ніяк не спекаюсь тебе, Біле, — весело сказав Смок. — Де ж твої друзі?

— Пішли випити по чарці, а мене залишили стерегти вас. Ти щось пронюхав, Смоку? Ви ніколи не одкараскаєтесь від нас, то давай уже, кажи по щирості. Ми ж всі твої приятелі. Ти це знаєш.

— Буває так, що з приятелями розмовляють одверто, — викручувався Смок, — а буває й так, що ні. От саме зараз і настав такий час. Йди-но краще собі. На добраніч, Біле.

— Не буде вам доброї ночі, Смоку. Ти ще не знаєш нас. Ми наче ті кліщі.

— Гаразд, Біле, — зітхнув Смок. — Коли ви наполягаєте, то це вже ваша справа. Ходім, Малий. Ми не можемо далі баритися.

Коли санки рушили, Солтмен пронизливо свиснув і побіг за ними. З-під пагорка та з рівнини теж долинув свист. Малий правив жердиною, а Смок і Солтмен ішли поруч.

— Ось що, Біле, — сказав Смок. — Хочеш пристати до нас?

— І кинути товаришів? Ні, сер. Ми всі до вас пристанемо.

— Тоді ти перший! — гукнув Смок і раптом схопив Солтмена обіруч і, турнувши його зі стежини, звалив у глибокий сніг.

Малий свиснув і щодуху погнав собак. В темряві перед ним ледве маячила вузька стежка, що вела між розкиданих жител на південну околицю Доусона. Смок і Солтмен качалися в снігу. Смок боровся з запалом, але Солтмен був на п'ятдесят фунтів важчий — це були п'ятдесят фунтів добре тренованих м'язів — і швидко поборов його. Знов і знов клав він Смока на лопатки, і той залюбки лежав і відпочивав. Але як тільки Солтмен намагався звільнитись, Смок чіплявся за нього, і знов починалась боротьба.

— Дужий, чортяка, — сказав Солтмен через десять хвилин, сидячи верхи на Смокові, — але я щоразу тебе кладу.

— А я щоразу тебе затримую, — відповів Смок. — Цього мені тільки й треба. А як ти гадаєш, де тепер Малий?

Солтмен відчайдушно рвонувся, але йому все ж не пощастило визволитись. Смок схопив його за ногу і знову кинув у сніг. Знизу, з-за пагорка, почувся тривожний свист. Солтмен

свиснув у відповідь, але Смок тут же поклав його горілиць та сів верхи на груди, щоб не дати підвестись. Так знайшли їх золотошукачі.

Смок засміявся і встав.

— На добраніч, хлопці, — сказав він і побіг з пагорка, а за ним кинулось шістдесят роздратованих та здатних на все шукачів.

Смок повернув на північ, минув тартак та шпиталь і пішов по річці, вздовж стрімких скель, до підніжжя Лосячої гори. Обійшовши індійське село, Смок вийшов до гирла Оленячого струмка, а потім вернувся і опинився віч-на-віч з золотошукачами.

— Ви зовсім загнали мене, — сказав він, удаючи, що сердиться.

— Тебе, здається, ніхто не змушує, — чемно сказав Солтмен.

— Звичайно, ні, — пробубонів Смок і, пройшовши крізь юрбу, знову рушив до Доусона. Двічі намагався він зійти з стежини і навпрошки, через тороси, перейти на той берег, але люди настирливо йшли за ним, і він кожен раз вертався на шлях до Доусона. Біля Головної вулиці він спробував перейти Клондайк у напрямку Клондайк-сіті, але знов вернувся до Доусона. Близько восьмої, коли вже почало розвиднятися, він повів стрмлений на товп до ресторану Славовича, де столи в час сніданку бралися з бою.

— На добраніч, хлопці, — сказав він, коли заплатив за сніданок.

І ще раз Смок сказав своє «на добраніч», коли піднявся на пагорок. При денному світлі ніхто не пішов за ним далі, всі тільки стежили, як він простував до своєї хижі.

III

Два дні Смок валандався по місту, оточений ретельною вартою. Малий з санками та собаками кудись зник. Його не бачив ніхто з тих, що подорожували вгору та вниз Юконом, що приїхали з Бонанзи, Ель-дорадо чи Клондайку. Лишився тільки Смок — і, звичайно, рано чи пізно він зробить спробу приєднатися до свого побратима. Всі зосередили увагу на Смокові. На другий вечір він залишився вдома, погасив лампу о дев'ятій, а на другу годину ночі поставив будильника. Сторожка біля дверей почув дзеленчання будильника, і коли Смок через півгодини вийшов з хижі, то побачив натовп уже не з шістдесяти, а з трьохсот чоловік. Заграва північного саява освітила цю сцену, і в супроводі величезного почту він пішов у місто і зайшов до «Оленьчого Рогу». За мить салун заповнила юрба, і сердиті, схвильовані відвідувачі купували віскі й товпилися тут довгих чотири

години, стежачи, як Смок грав у крібедж зі своїм давнім приятелем Бреком. Після шостої Смок з виразом суму та зненависті на обличчі, нікого не бачачи й не пізнаючи, виїшов із «Оленьчого Рогу» і попростував Головною вулицею. Позад нього сунув безладний натовп з трьохсот чоловік, хором приспівуючи:

— Раз! Два! Лівою! Сіно, солома!

— На добраніч, друзі,— процідив він крізь зуби, зупиняючись на березі Юкону над кручею, де стежина круто спускалася вниз. — Я поснідаю і ляжу спати.

Усі триста закричали, що вони не відстануть, і пішли за ним в напрямку Тру-ля-ля. О сьомій годині Смок привів усю когорту до покрученої стежки, що вела до халупи Дуайта Сандерсона. Крізь пергаментний папір вікна пробивалося світло, а з димаря курився дим. Малий рвучко відчинив двері.

— Заходь, Смоку, — сказав він. — Сніданок готовий. Що там за люди?

Смок повернувся з порога.

— На добраніч, хлопці. Гадаю, ви задоволені прогулянкою!

— Зачекай-но хвилинку! — гукнув Біл Солтмен. В голосі його бриніло розчарування. — Можна з тобою поговорити?

— Қатай, — весело відповів Смок.

— За що ти заплатив старому Сандерсо-
ну двадцять п'ять тисяч?

— Біле, ти дивуєш мене, — одповів
Смок. — Я прийшов на свою, так би мовити,
дачу, жадаю тільки тиші, спокою, а ти з ці-
лою юрбою влаштовуєш мені допит.

— Ти не відповів на моє питання, — з нев-
благанною логікою відказав Біл.

— А я й не збираюсь відповідати. Це на-
ша з ним справа, і нічого тобі пхати свого
носа. Ще є запитання?

— А навіщо тобі заступ та линва?

— Знову ж це не твоє діло, Біле. Проте
коли Малий хоче, хай скаже.

— Справді! — закричав Малий, швидко
вистрибнувши з дверей. Він було вже роззя-
вив рота, але похлинувся і глянув на свого
товариша.

— Смоку, між нами кажучи, я не думав,
що це їх стосується. Ходім до хати, а то кава
геть чисто википить.

Двері зачинилися, і три сотні людей, без-
порадні та незадоволені, розбилися на купки.

— Слухай, Солтмене, — сказав один. —
Ти ж обіцяв нас привести до місця?

— Звідки ти взяв? — огризнувся Солт-
мен. — Я говорив, що Смок приведе.

— Оце й усе?

— Я знаю стільки ж, як і ви. Але всі ми

знаємо, що Смок дещо пронюхав. За що б він тоді заплатив Сандерсонові двадцять п'ять тисяч? Не за цю ж коростяву землю, будьте певні.

Хор голосів підтримав його.

— Ну, а що нам тепер робити? — безнадійно запитав хтось.

— Я піду снідати, — весело кинув Скажений. — Ти, Біле, пошив нас у дурні.

— А я кажу, що ні, — відповів Солтмен. — Це Смок нас збаламутив. Але ж двадцять п'ять тисяч він платив?

IV

О пів на дев'яту, коли вже добре розвиднілось, Малий прочинив двері і виглянув у двір.

— От тобі й на! — гукнув він. — Вони всі потягли назад! А я вже думав, що назавжди тут отаборяться!

— Не журись, скоро вони повернуться, — заспокоїв його Смок. — І коли я не помиляюсь, то ми побачимо тут пів-Доусона, поки упораємося з оцим. Допоможи мені. У нас багато роботи.

— Признайся, на біса це все? — почав благати Малий, коли через годину глянув на наслідки праці: коловорот у кутку хижі з ливою, що крутилася навколо подвійного валу.

Смок злегка крутнув, і почулось рипіння.

— Ану, вийди та послухай, що ці звуки тобі нагадують.

Малий вийшов, зачинив двері і почав прислухатися. Він почув рипіння коловорота, що підіймає вантаж, і піймав себе на тому, що мимоволі прикидає, якої глибини мусить бути колодязь, що з нього цю вагу витягують. Коли все стихло, він уявив собі цеберку, що гойдається на линві. Потім почув, як вона почала швидко спускатися і глухо стукнулася об дно колодязя. Широко посміхаючись, він відчинив двері.

— Щось надзвичайне! Я сам мало не повірив. А далі що?

Далі вони втягли до хижі санок дванадцять каміння. Та ще багато дечого зробили за той день.

— Ідь зараз же в Доусон,— сказав Смок, коли повечеряли.— Собак лишиш у Брека. Він подбає про них. За тобою неодмінно будуть стежити, то хай Брек піде до Акційного товариства та купить увесь динаміт. І хай замовить ковалеві з шестеро свердел для каміння. Брек сам золотошукач, і зрозуміє, що нам треба. Між іншим, дай Брекові опис наших ділянок, щоб він зареєстрував їх завтра в конторі уповноваженого. А ти вийдеш о десятій на Головну вулицю і прислухаєшся. Май на

увазі, я не хочу багато галасу. Доусон мусить тільки одним вухом почути. Я зроблю три вибухи, а ти стеж, який пролунає найкраще.

О десятій годині вечора, коли Малий гуляв Головною вулицею, за ним стежило багато цікавих очей. Раптом до нього долинув далекий вибух. Через тридцять секунд почувся другий, досить гучний, щоб звернути на себе увагу. А потім гримнув третій, та такий, що задеренчали шибки і люди повискакували з хат.

— А здорово їх розтрусили! — засапавшись, гукнув Малий, вбігаючи через годину до хижки в Тру-ля-ля. Він схопив Смока за руку.— Якби ти їх бачив! Доводилось тобі коли-небудь наступати на мурашник? Такий тепер Доусон. На Головній вулиці людей аж кишить. Завтра сюди наб'ється їх тьма-тьмуща. Вони вже й тепер сюди лізуть, або я зовсім не розуміюся на характері золотошукачів.

Смок засміявся, ступнув до коловорота й крутнув його разів зо два. Малий витяг мох з-поміж колод, щоб у шпари можна було бачити, що діється довкола хижі. Потім погасив свічку.

— Ану! — шепнув він через півгодини.

Смок покрутив коловорот, почекав кілька хвилин, узяв цеберку, повну землі, і витрусив її на купу складеного каміння. Потім за-

палив цигарку, прикриваючи вогонь долонею.

— Тут їх троє,— прошепотів Малий.— Як би ти бачив їх! Коли ти загуркотів цеберкою, вони аж трусились. Тепер один намагається заглянути у вікно.

Смок розкурив цигарку і глянув на годинника.

— Нам треба робити це регулярно,— прошепотів він,— будемо витягати цеберку що п'ятнадцять хвилин. А тим часом...

Він втрое склав полотнину і стукнув крізь неї по каменю.

— Чудесно, чудесно! — в захваті стогнав Малий.— Він тихенько підійшов до стіни і виглянув у шпару.— Вони згромадилися докупи і про щось радяться.

До чотирьох годин ранку що п'ятнадцять хвилин стукала цеберка та рипав коловорот, що насправді не піднімали нічого. Потім непрошені гості подалися геть, і Смок та Малий полягали спати.

Коли розвиднілось, Малий оглянув сліди на снігу.

— Тут був навіть отой здоровило Біл Солтмен,— сповістив він.— Ось бачиш його сліди.

Смок глянув на річку.

— Готуйся приймати гостей. Он двоє вже йдуть через кригу.

— Еге. От хай Брек зробить заявки, тоді дві тисячі кинуться на цей бік.

Малий виліз на верх стрімкої скелі і оком знавця глянув на паколи, які вони забили.

— Воно й справді скидається на коліно великої жили, — сказав він. — Напря́м її можна навіть під снігом простежити. Це кожного зіб'є з пантелику. Жила йде просто, а тут ніби виходить із землі.

Коли двоє чоловіків перейшли річку і виткий шлях через схил, то знайшли хижу замкненою. Біл Солтмен, що вів перед, обережно наблизився до дверей, прислухався, а тоді поманив до себе Скаженого. Зсереди́ни чути було рипіння та скрегіт коловорота, що піднімав велику вагу. Ще трохи почекавши, вони почули, як цеберка стукнулась об камінь. І так чотири рази за годину. Тоді Скажений постукав у двері. Зсереди́ни почулась якась тривожна метушня, потім запала тиша; знов щось зашаруділо, і через п'ять хвилин Смок, важко дихаючи, прочинив двері й обережно висунувся. Його обличчя та вся сорочка вкриті були камінним порохом. Смок привітався щось занадто люб'язно:

— Почекайте хвилинку, — сказав він, — я зараз вийду.

Натягнувши рукавиці, він вискочив надвір і опинився віч-на-віч з своїми гістьми. Іхні

уважні очі спинилися на його сорочці, вилинялій на плечах та вкритій порохом. На колінах його шароварів були сліди нашвидку зчищеного глею.

— Трохи рано для одвідин,— зауважив Смок.— Що це вас пригнало сюди через річку?

— Будемо щирі,— промовив Скажений.— Ви тут щось знайшли?

— Якщо ви шукаєте яєць...— почав Смок.

— Облиште це! Ми говоримо про справу.

— Ви, може, хочете купити землі? — швидко спитав Смок.— Тут дуже гарні ділянки. Але, бачите, ми ще не можемо продавати... Бо ще не розпланували виселка. Приходь на тому тижні, Скажений, і коли ти прагнеш тиші, я покажу тобі дуже гарне місце. Бувайте всі здорові. Жалкую, що не можу запросити вас до хати. Ви ж знаєте Малого... він такий чудний. Усе торочить мені, що оселився тут для затишку й спокою. Він оце саме заснув, і я б нізашо його не розбудив.

Смок гаряче стиснув їм руки і одразу ж зайшов у хижу, зачинивши за собою двері.

Вони перезирнулись і кивнули одне одному.

— Бачили, які в нього коліна? — хрипко прошепотів Солтмен.

— А плечі! Він, безперечно, лазив у колодязь.— Кажучи це, Скажений обвів поглядом

вкриту снігом балку. І раптом аж свиснув.

— Ану, глянь, Біле! Бачиш оту яму? Це ж справжні розкопки. І з обох боків утоптаний сніг. Якщо це не родовище, то я просто дурень. Тут же справжнісінька жила.

— Та яка величезна! — гукнув Солтмен.—
Справжня скарбниця!

— А вниз по схилу. Бачиш оте каміння, що виступає назовні? Жила пішла й по схилу.

— Ти поглянь краще на річку, — сказав Солтмен.— Весь Доусон суне сюди.

І Скажений побачив, що весь шлях аж чорний од людей. Від самого доусонського берега котився суцільний людський потік.

— Ходімо, заглянемо у той шурф, поки тут нікого нема,— мовив Скажений і швидко попрямував до балки.

Але двері раптом відчинилися, і вийшли обидва господарі.

— Гей! — гукнув Смок.— Що ви тут робите?

— Хочемо вибрати собі місце,— відгукнувся Скажений.— Гляньте на річку. Весь Доусон іде купувати ділянки, і ми хочемо вибрати першими. Авжеж, Біле?

— Звичайно,— відповів Солтмен.— Тут незабаром буде все місто.

— Але ми не продаємо тих ділянок,— відповів Смок.— Місця, що продаються,— право-

руч, на скелях. А ця частина не йде на продаж. Ідїть назад.

— Але ми тут обрали собі місце,— заперечив Солтмен.

— А я вам кажу, що це не про вас,— гостро зауважив Смок.

— Ну, а коли ми тільки пройдемо, тоді нічого? — спитав Солтмен.

— Однаково. Ваші прогулянки мені набридли. Повертайте назад.

— А я вважаю, що ми можемо гуляти, де хочемо! — заревів Солтмен.— Ходім, Скажений!

— Ви порушуєте закон,— попередив Смок.

— Ми ж тільки гуляємо,— весело заперечив Солтмен і кинувся йти.

— Стій, Біле, а то я зараз тебе продірявлю! — гримнув Малий, витягаючи два револьвери і націляючись.— Ще один крок, і я зроблю одинадцять дірок у твоїй шкурі. Зрозумів?

Ошелешений Солтмен спинився.

— Він-то розуміє,— промимрив Малий до Смока.— Але якщо він піде далі, що будем робити? Не може ж я в нього стріляти.

— Слухай, Малий, будь же розсудливим,— заблагав Солтмен.

— Ходи сюди, то й розсудимо,— поступився Малий.

І коли ті, що були на чолі походу, видря-

пались на гору й наблизились до них, вони все ще сперечались.

— Невже, по-вашому, людина порушує закон, коли хоче купити шматок землі?! — горлав Скажений.

— Приватна власність! — твердив йому Малий.— І саме та ділянка не продається.

V

— Треба швидше скінчити справу,— промимрив Смок до Малого. — Бо як вони почнуть хвилюватися...

— Та ти молодець, якщо сподіваєшся їх утримати,— відповів Малий.— Тут їх дві тисячі, а буде ще більше. Вони щохвилини можуть прорватися через межу.

Межа проходила понад берегом, саме там, де Малий спинив Солтмена. В натовпі було шестеро полісменів та лейтенант. Смок напівголосно почав розмову з лейтенантом.

— Вони сунуть і далі, — сказав він, — і незабаром їх тут збереться до п'яти тисяч. Небезпека виникне тоді, як вони кинуться займати ділянки. Адже заявок тільки п'ять, отож на кожную з них припадає по тисячі чоловік, до того ж чотири з п'яти кинуться до найближчої ділянки. Цього не можна допустити, бо тут буде більше жертв, ніж було за

всю історію Аляски. Ці п'ять заявок уже зареєстровано сьогодні, і їх не можна займати. Ні в якому разі не можна допускати бійки.

— Еге ж,— сказав лейтенант.— Я зараз розставляю своїх людей. Ми не можемо допустити тут бучі. Але краще б ви з ними поговорили.

— Хлопці! Тут, певно, трапилась помилка,— гольсно почав Смок.— Ми ще не маємо наділів на продаж. Ще не розплановано вулиць. Продаж почнеться на тому тижні.

Вибух нетерплячки та гніву урвав його.

— Нам не треба твоїх вулиць! — гукнув молодий шукач.— Ми прийшли по те, що під землею.

— Ми не знаємо, що тут під землею,— відповів Смок.— Ми тільки знаємо, що на цій землі можна збудувати чудовий виселок.

— Атож,— підтримав Малий.— Тут дуже затишно, і такі гарні краєвиди.

Знову почувлися нетерплячі вигуки, і Солтмен виступив наперед.

— Ми прийшли сюди, щоб забити паколи,— почав він.— Ми знаємо, що ви зареєстрували п'ять ділянок. Вони йдуть понад схилом та балкою. Але ви вчинили шахрайство. Дві з них записано не по закону. Хто такий Сет Байро? Ніхто ніколи й не чув про нього. А ви зробили заявку на його ім'я. Крім того, ви за-

писали заявку на Гаррі Максвела. Але він зараз у Сіетлі. Виїхав туди минулої осені. Значить, обидві заявки ще вільні.

— Припустимо, що я маю від нього доручення,— сказав Смок.

— Ви його не маєте,— відповів Солтмен.— А коли маєте, то покажіть. Хоч ми однаково займемо ці ділянки.

Солтмен переступив межу і обернувся до

натовпу, закликаючи йти за ним, але поліцейський лейтенант раптом гукнув:

— Ні з місця! Ви не маєте права!

— Он воно як!—сердито сказав Солтмен.— Хіба заборонено займати шахрайські заявки?

— Може й дозволяється,— сказав лейтенант,— але я не можу допустити, щоб п'ять тисяч чоловік кинулося на дві заявки. Це надто небезпечно. Ідіть назад, а то буду стріляти.

Солтмен знехотя скорився. Але безладний натовп захвилювався, і це не віщувало нічого доброго.

— Сили небесні! — пошепки сказав лейтенант Смокові.— Гляньте на скелю: вони обліпили її, наче ті мухи.

Смок здригнувся й вийшов наперед.

— Я охоче піду вам назустріч, друзі. Коли ви дійсно хочете купити наділи, то я по сто доларів продам їх вам, а коли виселок буде розплановано, ви кинете жеребок.— Він підняв руку, щоб спинити незадоволення.— Стійте на місці, бо як рушите, то сотні людей упадуть з кручі і загинуть.

— Все одно ви не спините нас! — гукнув хтось.— Ми хочемо взяти ці заявки.

— Але ж тут тільки дві спірні заявки, і коли хтось займе їх, то що залишиться решті?

Смок витер лоба рукавом, і тоді чийсь голос закричав:

— Ми всі візьмемо участь! Все поділимо нарівно.

Люди підтримали цю пропозицію, але їм і не снилося, що чоловік, який зробив її, тільки й чекав, щоб Смок подав знак, витираючи лоба.

— Прийміть і нас до гурту,— провадив далі чоловік.

— Тут же нема золота,— зауважив Смок.

— Та ви тільки прийміть, а ми вже самі пошукаємо.

— Хлопці, ви змушуєте мене,— сказав Смок.— Я волів би, щоб ви залишалися в Досоні.

Всі бачили, що він завагався, і голосним ревом примусили його дати свою згоду. Солтмен та інші, що стояли попереду, почали раптом вимагати, щоб справу було відкладено.

— Біл Солтмен і Скажений не хочуть, щоб ви всі брали участь у цій справі,— гукнув Смок до натовпу.

Це одразу ж змінило настрої юрби не на користь Солтмена і Скаженого.

— А як же ми це зробимо? — спитав Смок.— Мені та Малому належить контроль, бо ми ж знайшли це місце.

— Звичайно! — загукали в натовпі.

— Три п'ятих нам,— запропонував Смок,— а вам дві п'ятих. І всі ви заплатите ваші частки.

— Десять центів за долар! — гукнув хтось.— І без податку.

— І голова товариства буде обходити кожного та підносити йому дивіденди на срібній таці,— засміявся Смок.— Ні, сер. Десять центів за долар допоможуть тільки розпочати справу. Отож, ви купите дві п'ятих акцій і за кожну стодоларову акцію заплатите по десять доларів. Я не можу інакше.

— Тільки не надумайте нас обдурити на акціях! — гукнув хтось. І цей вигук виявляв спільну думку.

— Вас тут біля п'яти тисяч чоловік. Це значить п'ять тисяч пайок,— почав уголос підраховувати Смок.— А п'ять тисяч — це дві п'ятих од дванадцяти тисяч п'ятисот. Значить, Товариство земельних наділів Тру-ля-ля має основного капіталу один мільйон двісті п'ятдесят тисяч доларів, цебто дванадцять тисяч п'ятсот пайок по сто доларів кожна. І ви всі купите п'ять тисяч пайок і заплатите по десять доларів за штуку. І мені байдуже, чи згодні ви чи ні.

Певні, що вони добре нагріли Смока, люди нашвидку обрали комітет Товариства земель-

них наділів Тру-ля-ля. Вони відкинули пропозицію залагодити цю справу завтра в Доусоні, боячись, що інші доусонці, які не брали участі в поході, теж вимагатимуть собі пайок. Члени комітету сіли біля багаття, розкладеного на кризі, і видавали кожному золотошукачеві квитка на його десять доларів золотого піску, тут же акуратно зваженого.

Вже смеркало, коли роботу нарешті було закінчено. У виселку знов стало порожньо. Смок і Малий, упоравшись з усім, мирно вечеряли в своїй халупі й весело сміялися, проглядаючи список акціонерів та зиркаючи на мішки з золотим піском.

— Але це ще не всі,— сказав Малий.

— Він прийде обов'язково,— упевнено додав Смок.— Бо він гравець, і коли Брека трохи під'юджить, то й хвороба серця його не спинить.

За годину хтось постукав у двері. Увійшов Скажений, за ним Біл Солтмен. Жадібним поглядом вони оглянули хижу.

— Припустимо, що я хочу взяти тисячу двісті акцій,— сказав Скажений через півгодини.— Разом із п'ятьма тисячами, що ви продали сьогодні, це складе тільки шість тисяч двісті. Вам з Малим лишиться шість тисяч триста. Контроль все одно буде за вами.

— Але ж Біл теж щось хоче,— незадово-

лено відповів Смок.— А ми ніяк не можемо віддати більше, як п'ятсот акцій.

— Скільки ти хочеш вкласти сюди? — спитав Солтмена Скажений.

— Ну, скажімо, п'ять тисяч...

— Скажений, — звернувся Смок, — якби я не знав тебе так добре, то не продав би й одного поганенького наділу. Ну от. Ми з Малим продамо вам п'ятсот акцій, і ти заплатиш по п'ятдесят доларів за кожну. Це остаточно. Біл може взяти сотню, а тобі лишиться чотири.

VI

На другий день Доусон зайшовся сміхом. Це сталося, як тільки розвиднілось. Смок підійшов до дошки з оповістками і почав прибивати своє оголошення. Він ще не забив останнього гвіздка, а люди вже зібралися і читали, заглядаючи йому через плече та вибухаючи реготом. Незабаром біля дошки юрмилися сотні цікавих, але вони не могли досягнути до неї, щоб прочитати. Тоді одногосно обрали читача. Отак цілісінський день, за вимогою громади, уголос перечитували Смокову оповістку. Багато людей по кілька разів слухали цей дотепний твір, щоб добре його запам'ятати:

«Звіт Товариства земельних наділів Тру-ля-ля. До того ж перший і останній.

Той, хто не хоче пожертвувати свої десять доларів на Центральний шпиталь Доусона, може отримати їх у Скаженого, а коли він одмовиться, виплату гарантовано Смоком Беллю.

ПРИБУТОК ТА ВИДАТОК

За 4874 наділи по 10 доларів .	48	740	дол.— ц
Дуайтові Сандерсону за виселок Тру-ля-ля	10	000	„
Витрати на динаміт, свердла, ко- лоторот, внесок інспектору тощо	1	000	„
Центральному шпиталю Доусона	37	740	„
Р а з о м	48	740	дол.— ц.
Від Біла Солтмена за 100 наділів по 50 доларів	5	000	„
Від Чарлі Скаженого за 400 на- ділів по 50 доларів	20	000	„
Білу Солтмену за добровільну організацію походу на Тру- ля-ля	3	000	„
Центральному шпиталю Доусона	5	000	„
Смокові Беллю та Джеку Ма- лому — як компенсація за продаж яєць і на відшкоду- вання морального збитку .	17	000	„
Р а з о м	25	000	дол.— ц.

Лишилося акцій на 7126 доларів. Ці акції може одержати кожний мешканець Доусона безкоштовно, коли забажає оселитися в тиші та спокої висілка Тру-ля-ля.

Примітка: Тиша та спокій гарантовано навіки у висілку Тру-ля-ля.

*Підписали: Смок Беллю, голова.
Джек Малий, секретар».*

ТАЄМНИЦЯ ЖІНОЧОГО СЕРЦЯ

I

— Щось ти не дуже квапишся з одруженням,— провадив розмову Малий.

Смок нічого не відповів. Він сидів на хурах і оглядав лапи собаці, що гарчав, лежачи коло нього в снігу. Малий сушив над вогнем почеплені на палицю мокасини й уважно розглядав свого товариша.

— Подивись, яке мінливе сьогодні північне сяйво,— показав він на обрій.— Ач, як грає! Наче та спідниця в естрадної танцюристки. Я давно помітив, що навіть найкраща жінка легковажна, якщо не дурна. І всі вони з котячого поріддя, всі — від найменшої до найбільшої, від найвродливішої до найнезугарнішої.

А коли вже яка причепиться до чоловіка, то ще дужче, як той лев або гієна.

Далі йому не вистачило слів. Смок ударив собаку, що намагався схопити його зубами за руку, і мовчки оглядав далі понівечені лапи.

— Так,— казав знову Малий,— я теж міг би одружитися, коли б захотів. А може, навіть, давно вже був би жонатим, якби щоразу не давав ходу. Смоку, знаєш, що рятувало мене? Добрий нюх та швидкі ноги. Хотів би я побачити ту спідницю, яка б наздогнала мене!

Смок відпустив собаку і теж підсунув до вогню свої мокасини.

— Завтра треба буде нам пошити й собакам мокасини,— промимрив він.— Ці тоненькі крижинки калічать їм ноги.

— Треба негайно їхати далі,— зауважив Малий.— Адже не вистачить їжі на зворотний шлях. Якщо ми не натрапимо на слід оленів або не здибаєм отих білих індіців, то скоро поїмо й собак разом з покаліченими лапами. А чи хто бачив коли тих білих індіців? Все це брехня. Бо як же може індієць бути білим? Це ж те саме, що білий негр. Смоку, ми повинні рушити вдосвіта. Вся країна наче замерла, дичини нема. За цілий тиждень ми не бачили навіть заячих слідів. Треба вибратися звідси якнайхутчіш, бо загинем.

— Собаки швидше бігтимуть, якщо день перепочинуть,— одмовив Смок.— Ти б краще виліз на якусь гору та роздивився навколо. Мені здається, що ми от-от виберемось на ту розлогу рівнину. Лаперль казав, що її треба виглядати.

— Авжеж! Це було десять років тому, і він уже ледве волікся — такий був голодний. Може, це йому все примарилось. Пригадай, що він казав про оті величезні прапори, які нібито майоріли над горами. Звичайно, у нього у голові зовсім запаморочилось. Але він теж казав, що ніколи не бачив білих індіців. Усе це вигадка Ентона. А Ентон помер за два роки до того, як ми опинились на Алясці. Завтра побачимо. Як пощастить, то й оленя підстрелимо. А зараз—спати.

II

Смок залишився вранці у таборі, щоб пошити собакам мокасини та полагодити упряж. Опівдні він зварив їжу на двох, з'їв свою пайку й почав виглядати Малого. Через годину надяг лижви й пішов слідом за товаришем. Дорога підіймалася вгору по річищу, яке впадало в вузьке міжгір'я, що раптом виводило на широке оленяче пасовисько. Тільки оленів тут не було ще з першого снігу. Слід лижвів

Малого перетинав пасовисько та йшов угору. Смок спинився на верхів'ї. По той бік схилу слід спускався донизу. Перші сосни, що росли на березі річки, були за якусь миль, і, певно, Малий, поминувши їх, загнався далі. Смок глянув на годинника, побачив, що вже смеркає, згадав голодних собак і, проти свого бажання, мусив вертатися. Але перед тим він уважно обдивився навколо. Всю східну половину неба закривало зубчасте пасмо Скелястих гір. Ціла гірська система, пасмо за пасмом, грізно насувалася на північний захід, перетинаючи впоперек шлях до розлогої рівнини, про яку згадував Лаперль. Враження було таке, начебто гори змовилися заступити шлях мандрівникові, щоб примусити його повернути на захід, до Юкону.

До півночі не згасало велике багаття. То Смок давав знати Малому, де його табір. А вранці, згорнувши намета й запрягши собак, пустився по сліду. У вузькій ущелині ватажок запряжки нашорошив вуха й заскавчав. Тут Смок і наскочив на індіців. Їх було шестеро, і вони йшли йому назустріч. Мандрували вони без собак, і на спині кожного було по малесенькому клунку. Несли тільки те, без чого не можна обійтись. Вони оточили здивованого Смока. Що шукали саме його, це було ясно. Розмовляли з ним мовою, зовсім відмінною

від тої, яку він знав. І зовсім не були білі, хоч здавались вищими та огряднішими за індіців з Юконського басейну. П'ятеро з них мали старовинні, з довгими цівками мушкети, а в руках шостого був вінчестер — власність Малого.

Не гаючи часу, вони взяли його в полон. Смок не мав зброї, і йому тільки й лишалось скоритись. Все, що було на санках, індіці розібрали по своїх клунках, а Смокові дали мішок із ковдрами. Собац порозпрягали, і коли Смок заперечив, то один з них на мигах показав, що шлях занадто нерівний для санок. Смок мусив скоритися, закріпив санки у сніг і почвалав за ними. Вони помандрували на північ, вниз до тих сосен, що їх Смок бачив на передодні.

Першу ніч ночували в таборі, де за кілька днів до них уже зупинялись якісь люди. Тут було в схові трохи сухої лососини, яку індіці захопили з собою. Від табору йшли сліди багатьох лижв. «Мабуть, ці люди і схопили Малого», — подумав Смок. А скоро розпізнав і сліди Малого й на мигах спитав про це в індіців. Вони ствердно кивнули й показали на північ.

У всі наступні дні вони невпинно показували на північ, і завжди слід, крутячись поміж безліччю розкиданих шпилів, вів на пів-

ніч. Шар снігу був тут товщий, ніж внизу, в долинах, і кожний крок давався взнаки — треба було втоптувати лижвами незайманий сніг. Смокові супутники, всі до одного юнаки, йшли легко і швидко, і він не міг не пішатися, йдучи нарівні з ними.

На шостий день вони дісталися центрального перевалу і перейшли його. Хоч був він і низький, порівнюючи з сусідніми горами, перебратись через нього було надзвичайно важко, а переїхати навантаженими санками — зовсім неможливо. Ще п'ять днів вони крутились, спускаючись з верховини на верховину, поки вийшли на велику, розлогу рівнину, що її десять років тому знайшов Лаперль. Смок зрозумів це з першого погляду. Був дуже холодний день. Термометр показував сорок градусів нижче нуля, а повітря було таке прозоре, що можна було бачити за сто миль довкола. Скільки сягало око; слалася розлога рівнина. Далеко на схід Скелясті гори піднімали свої снігові верхів'я аж до неба. На південь та захід бовванів ланцюг гір, який вони вже перейшли. А в цій просторій западині лежала країна, що її знайшов Лаперль; тепер вся вкрита снігом, вона в певні пори року була, безумовно, багата на дичину, а влітку — на квіти.

Ще до полудня вони спустилися до широ-

кого струмка, проминули занесені снігом верби та голі осики й повільно перейшли невеличкий сосновий бір, опинившись на місці недавнього табору, що його допіру хтось залишив. Кинувши оком, Смок подумав, що тут чотири, а то й п'ять сотень вогнищ, певне, тут отаборилось кілька тисяч чоловік. На твердо натертому шляху Смок та його супутники поскидали лижви й прискорили ходу. З'явилися ознаки дичини: що далі, то виразніше вималюувались сліди вовків та рисей, які без м'яса не могли б тут жити. Один з індіців радо гукнув, показуючи на численні оленячі черепи, що валялися на снігу, втопаному і покопаному, наче на бойовищі. Смок зрозумів, що тут знищено було багато дичини.

Вже й смеркло, а ніхто з індіців не думав отаборитись. Вони вперто йшли у глибокому мороці, що зникав іноді від блиску великих зірок, запнутих зеленкуватим серпанком північного сьйва. Перші почули близькість табору собаки. Потім і люди вловили далекий гамір, що не притишувався віддаллю, як це буває звичайно. Навпаки, високі, дикі звуки гостро пронизували повітря, а крізь них проривалося ще гучніше протяжне собаче виття — зойки болю й неспокою, сумні, безнадійні й бурхливі. Смок зняв скло годинника й пучками намацав стрілки: була одинадцята. Індійці прискорили

ходу. Незважаючи на втому після дванадцятигодинного переходу, вони побігли підтюпцем. З глибокої темряви соснового бору мандрівники раптом вийшли на яскраве світло численних вогнищ. Звуки стали голоснішими. Перед ними був великий табір. І коли йшли стежкою, що виляса поміж багаттями, метушня та гамір хвилию вставали їм назустріч — крики, привітання, запитання й відповіді, обопільні жарти, гавкотня вовкодавів, що люто кинулися на Смокових собак, жіноча лайка, сміх, крики дітей, плач немовлят, стогін хворих, що прокинулися для нових страждань,— тобто все, що властиве первісним людям, котрі й уяви не мають про нерви.

Супутники Смока одігнали вовкодавів, що опали собак. Ці теж завзято гарчали й клацали зубами, але, налякані такою силою ворогів, тулилися до ніг своїх оборонців.

Прибулі спинилися біля вогнища, де Малий та двоє юнаків сиділи навпочіпки і смажили м'ясо. Трое інших юнаків лежали в хурах на матах з соснового гілля. Вони підвелися. Малий глипнув через вогонь на свого товариша, але його обличчя лишилося байдуже-суворим. Він навіть не поворухнувся і спокійно смажив м'ясо далі.

— Що з тобою? — спитав роздратовано Смок.— Чи, може, тобі заціпило?

Малий весело посміхнувся.

— Ні,— відповів він.— Я тепер індієць. Учуся не виявляти здивування. Коли вони злапали тебе?

— На другий день після того, як ти пішов.

— Гм,— сказав Малий, і насмішкуватий вогник заграв у нього в очах.— А я почуваю себе чудово, гірше вже нікуди. Це парубочий табір,— він повів рукою, звертаючи Смокову увагу на постелі з соснового гілля, кинутого просто на сніг, та намети з оленьчих шкур.— А ось і самі парубки,— показав він на юнаків і прохарчав кілька слів їхньою мовою. Ті дружньо відповіли йому веселими посмішками.— Вони раді бачити тебе, Смоку. Сідай та просуши мокасини, а я тим часом приготую попоїсти. Я вже перейняв їхній жаргон. Ти теж мусиш це зробити, бо нам, мабуть, доведеться довго бути з цими людьми. Тут є ще один білий чоловік, він потрапив сюди шість років тому. Він ірландець. Його схопили на шляху до Великого Невільничого озера. Дені Мак-Кен його звати. Він має вже скво та двоє діток, але залюбки дременує би звідси, якби трапилась нагода. Бачиш оте невеличке багаття праворуч? Це його становище.

Коло Малого, видно, призначено було житло і для Смока, індієць лишили його разом з собаками, а самі пішли далі, в глиб величез-

ного табору. Поки він вовтузився над мокасинами, Малий куховарив і просторікував:

— Здається, Смоку, ми вскочили в халепу, і нам не легко буде звідси втекти. Це справжнісінькі дикі індієці. Вони не білі, зате їхній ватажок білий. Він говорить так, наче в нього повен рот гарячої каші. Закладаюся, що це шотландець. Він бог і цар цієї юрби. Його слово — закон. Намотай це собі на вуса. Дені Мак-Кен вже шостий рік від нього тікає. Він хлопець нічого, тільки пороху не вистача. Якось під час ловів він розшукав дорогу на захід, але боявся сам тікати. Ми зможемо підмовити його, і нас буде троє. А той Бородай—дужий чорт, тільки трохи несповна розуму.

— Хто це Бородай? — спитав Смок, переставши жувати.

— Ну, цей їхній царьок. Він старий, і, певно, вже спить, але завтра обов'язково прийде подивитися на тебе і дасть зрозуміти, який ти нікчемний хробак на його землі. Він сам собі пан, бо все тут належить йому. Ці землі ніхто не досліджував, і він їхній єдиний господар. Не здумай це відкидати. Тут тисяч двадцять квадратних миль мисливських угідь, і це теж його власність. Він білий індієць. Та ще його дівчисько. Не дивись так на мене.

Завтра ти сам побачиш. Гарненька, як лялечка, і цілком біла, як і батько. А оленів тут!.. Я сам бачив. Табун іде на схід, і тепер ми будемо гнатися за ними. Цей Бородай знається в мисливстві, як ніхто.

III

— Ось іде Бородай, — прошепотів Малий.

Був ранок, і парубки, сидячи навпочіпки над вогнем, снідали м'ясом оленя. Підвівши очі, Смок побачив худорлявого, малого на зріст чоловіка, зодягненого в шкури, наче дикун, але сумніву не було, що він білий. Він ішов попереду запряжки, а за ним пленталося з дванадцяттеро індіців. Смок розтрошив гарячу кістку і, висмоктуючи повитий паром мозок, дивився на гостя, що наближався. Руді патли цілком закривали його обличчя. Але вони не могли заховати худі, наче в мертвяка, шоки. Це здорова худорлявість, вирішив Смок, побачивши, як широко роздуваються ніздрі старого, та глянувши на його широкі груди.

— Як ся маєте? — сказав Бородай, знімаючи рукавицю та простягаючи Смокові руку. — Мене звуть Снас, — додав він, коли вони привіталися.

— А мене Беллю, — в свою чергу сказав

Смок, почувавши себе якось ніяково під пронизливим поглядом чорних очей.

— Як я бачу, їжі у вас більше ніж досить.

Смок кивнув головою і знову взявся до свого маслака. Муркотіння шотландської мови приємно впливало на нього.

— Груба їжа. Але ми майже не голодуємо. Вона корисніша за міські ласощі.

— Я бачу, ви не любите міста, — бовкнув Смок, аби щось сказати, і дуже був уражений переміною, яка сталася з Снасом.

Він весь здригнувся і похилився, наче

стебло чутливої рослини. Почуття відрази, напружене й дике, зосередилося в його очах, і одночасно в них з'явилася люта зненависть, неначе крик від нестерпної муки. Він раптом обернувся і, опанувавши себе, сказав звичайним тоном:

— Ми ще побачимось, містере Беллю. Олені йдуть на схід, і я піду вперед. Завтра й вирушите.

— Оце так Бородай! — буркнув Малий, коли Снас рушив на чолі свого гурту.

IV

Трохи згодом Смок пішов поблукати табором, що жив своїм повсякденним нехитрим життям. Саме повернувся великий гурт мисливців, і чоловіки розходились до своїх вогнищ. Жінки та діти ходили з ними на лови, а звідти разом з собаками тягли санки, навантажені свіжим м'ясом. І все це відбувалося при температурі тридцять градусів нижче нуля. Ніде не було видно тканої одежі, яку заміняли індіयцям тонко вичинені шкури та хутра. Хлопці приходили з луками та сагайдаками, повними гострих кістяних стріл. Смок помітив силу ножів для білування, зроблених з кості та каменю. Вони стирчали в індію за поясами або висіли в шкіряних піхвах на

ші. Жінки, схилившись над багаттями, коп-
тили м'ясо, а в них на спинах сиділи кругло-
окі немовлята і зосереджено смоктали сало.
Собаки, родичі вовків, сердито гарчали на
Смока, але він замірявся на них дрючком,
і вони тільки здаля обнюхували чужинця, яко-
го мусили приймати з огляду на його зброю.

Смок згодом натрапив і на Снасове жит-
ло. Стояло воно осібно, у самому серці табо-
ру. Хоч і тимчасове, це житло було міцніше,
більше за інші. Згорнуті шкури та різне на-
чиння громадились на примостці, щоб не ді-
стали собаки. Широкий брезент захищав жит-
ло. Збоку стояв шовковий намет, що їх так
люблять мандрівні вчені та заможні мислив-
ці. Смок ще ніколи не бачив такого намету
і тому підступився ближче. Коли він стояв,
роздивляючись, полотнище раптом розгорну-
лося, і звідти вийшла молода дівчина. Такі
швидкі були її рухи, і так зненацька вона з'я-
вилася, що Смок був ошелешений, ніби побачив
мару. Вони довго дивилися одне на
одного.

Зодягнена вона була в самі шкури, але та-
кого чудового й такого розкішного виробу,
який Смокові ніколи й не снився. Її парка
з одкинутою назад відлогою була з якогось
дивного хутра, кольору найблідшого срібла.
Її взуття з підшвами моржової шкіри було

обшите сріблястими лапками рисі. Довгі рукавиці, китиці муклуків і кожна дрібничка в її одезі наче була вилита з чистого срібла; і з цього сріблястого миготіння, немовби якесь казкове диво, з'являлась голівка на ніжній шийці, з рожевим личком та блакитними очима.

Все це як уві сні промайнуло перед Смоком. Нарешті він оговтався, і рука потяглася до шапки. В ту ж мить здивування в очах дівчини змінилося на посмішку; вона швидко зняла рукавицю і простягла йому руку.

— Здорові! — звернулась вона сріблястим, як і її хугро, голосом, що знову вразив Смока, бо він уже звик до хрипких голосів табірних скво.

Смок тільки й зміг пробубоніти кілька незграбних фраз, які залишились ще в його свідомості від колишнього світського виховання.

— Рада зустрітись з вами, — сказала дівчина, ледве підшукуючи слова, і на обличчі її заграла приязна посмішка. — Прошу пробачити мою англійську мову. Хоч я така сама англійка, як і ви, — серйозно запевнила вона. — Мій батько шотландець. А мати — вона вже померла — була французенка і англійка, і навіть трохи індіанка. Батько її був значною персоною в Компанії Гудзонової затоки... Брр! Холодно! — Вона надягла рукавиці і почала

терти вуха, що з рожевих стали білими. — Ходім до багаття. Мене звать Лабіскві. А вас?

Так Смок познайомився з Лабіскві, дочкою Снаса, яку той називав Маргеріт.

— Снас — це не справжнє ім'я мого батька, — повідомила вона Смока. — Так по-індійськи його звать.

Багато про що довідався Смок за цей і дальші дні, коли мисливський табір посунув за оленями. Це були справжні дикі індієці — ті самі, що їх зустрів Ентон. Тепер вони були на західній межі своїх володінь, а влітку одходили на північ до побережжя Льодовитого океану або на схід, до самої Лускви. Що то за річка, Смок так і не міг довідатися, бо ні Лабіскві, ні Мак-Кен не могли йому розтлумачити. Іноді Снас разом із кращими мисливцями ходив на захід через Скелясті гори, за річку Меккензі, аж до Пустельних земель. Останнього разу вони знайшли там шовкового намета, в якому жила Лабіскві.

— Він належав експедиції Мілісента і Едбері, — сказав Смокові Снас.

— Так, так, пригадую! Вони ходили на бізонів. Експедиція, що пішла їх розшукувати, не знайшла навіть їхнього сліду.

— Я знайшов їх, — сказав Снас. — Але обидва були мертві.

— Про них і досі нічого не знають.

— Ніхто й не знатиме, — ласкаво запевнив Снас.

— Ви хочете сказати, що якби вони були живі і потрапили вам до рук...

Снас кивнув головою:

— То жили б зі мною і з моїм народом.

— А Ентон же втік, — кинув виклик Смок.

— Я не пригадую такого ймення. Давно це було?

— Чотирнадцять чи п'ятнадцять років тому, — відповів Смок.

— Таки добився свого... А я не раз питав себе, що з ним трапилось. Ми звали його Довгий Зуб. То був напрочуд дужий чоловік.

— Лаперль теж приходив сюди років з десять тому.

Снас захитав головою.

— Він бачив сліди вашого табору. Це було влітку.

— Тоді зрозуміло, — відповів Снас. — Влітку ми буваємо за сотні миль на північ.

Смок, хоч як намагався, але не міг нічого дізнатися про Снасове життя. Хто він і звідки прийшов у цю дику пустелю? Снас мав освіту, але за всі роки не прочитав жодної книжки або газети. Що робиться на світі, він не знав. І навіть не виявляв бажання знати. Він чув про шукачів золота на Юконі та про метушню на Клондайку. Шукачі золота ніколи не захо-

дили в його землі, і він був дуже радий з цього. Зовнішній світ для нього не існував. Він не любив, коли хтось згадував йому про нього.

Лабіскві майже не знала про батькове минуле. Вона народилася серед цієї пустелі. Її мати померла, коли дівчинці було шість років. Мати була дуже гарна — єдина біла жінка, яку вона коли бачила. Вона казала про це замислено і натякала, що знає дещо про зовнішній світ, двері якого зачинив для неї батько. Але те, що вона знала, було її таємницею. Адже батько від одної згадки починав лютувати.

Ентон говорив з жінками про її матір. Він казав, що вона була дочкою якогось значного урядовця з Гудзонової затоки. Але про ім'я матері вона так і не дізналась.

Дені Мак-Кен був нічого не вартий. Він не любив пригод. Дике життя нагонило на нього жах, а він прожив тут уже дев'ять років. Трапивши на китобійне судно в Сан-Франціско, він втік з трьома товаришами з мису Барроу. Двоє померло, а третій покинув його під час жахливого переходу на південь. Два роки прожив він з ескімосами, поки зважився йти далі, і, коли вже лишалося кілька день, щоб дійти до Гудзонової затоки, його-зловили Снасові юнаки. Він був малий на зріст, якийсь

трохи пришелепуватий і все мріяв або балакав про повернення до свого улюбленого Сан-Франціско та не менш улюбленої професії муляра.

V

— Нарешті я зустрів розумну людину, — признався Смокові Снас одного вечора біля багаття. — До вас нам не щастило, якщо не брати до уваги старого Четвероокого. Так його звали індієці, бо він був короткозорий і носив окуляри. То був професор зоології (Смок зауважив про себе, що Снас цілком правильно вимовив це слово). Мої юнаки захопили його, коли він блукав у верхів'ях Поркупайн. То теж був інтелігент, але дурнуватий. Мав одну ваду — легко збивався з шляху. Зате знав геологію і розумівся на металах. На Лускві, де є вугілля, налагодив кілька путящих кузень. Навчив багато чого й моїх хлопців. Помер, бідолаха, торік, і ми дуже жалкували за ним. Заблудився і замерз за якусь милью від табору, — от як це сталося.

Того ж вечора Снас сказав Смокові:

— Вам слід було б підшукати собі дружину. Це набагато зручніше, ніж жити з молодими мисливцями. У нас є такий звичай — дівчата запалюють вогні, коли хочуть іти за-

між. Це робиться звичайно влітку, коли піде лосось, але я міг би улаштувати й раніше, якщо ви хочете.

Смок засміявся і похитав головою.

— Пам'ятайте, — спокійно докінчив Снас, — тільки Ентону вдалося втекти. Йому дуже пощастило, неабияк пощастило.

Лабіскві казала Смокові, що в її батька залізна воля.

— Четвероокий звичайно називав його «Крижаним Піратом», але я не знаю, що воно означає, — «Владар Морозу», «Печерний Ведмідь», «Первісний Звір», «Король Оленів», «Бородатий Леопард» та ще багатьма іншими прізвиськами. Він, власне кажучи, й навчив мене говорити англійською мовою. Він завжди жартував і називав мене своїм гепардом, коли я була сердита. Що це таке — гепард?

Вона щебетала з дитячою наївністю, яка, на Смокову думку, не зовсім личила повнолітній дівчині.

Так, її батько був дуже сұворий. Всі його боялися. Він був страшний, коли сердився. Тут живе плем'я Дикобразів. Через них і через плем'я Лускви Снас збував шкури білим, вимінюючи за них набої та тютюн. Він завжди вів справи чесно, але ватажок Дикобразів почав шахраювати. Снас двічі попередив його,

а потім спалив селище і вбив дванадцять душ з племені Дикобразів. Після цього ніхто не намагався обдурити Снаса. Яюсь, коли вона була ще маленькою дівчинкою, було забито одного білого, що хотів утекти. Ні, не сам батько зробив це, але він наказав його вбити. Ніколи ще не було, щоб індієць не послухав батька.

Що більше Смок довідувався від неї про Снаса, то загадковішою робилася для нього ця постать.

— А скажіть мені, чи це правда, — питала дівчина, — що були колись чоловік і жінка, яких звали Паоло й Франческа і які дуже кохалися?

Смок кивнув головою.

— Четвероокий розповідав мені про них, — вся вона аж засвітилася щастям. — Але він не скінчив. І, як бачите, я не була певна. Коли я спитала батька, він дуже розсердився. Індійці казали мені, що він страшенно лаяв Четвероокого. А то ще були Трістан та Ізольда, — вірніше: дві Ізольди. Це дуже сумна історія. Але я теж хотіла б так кохати! Чи люблять так усі молоді хлопці й дівчата на світі? Тут нема цього. Вони тільки женяться. Здається, що їм немає часу. Я англійка і ніколи не одружуся з індієм. А ви?.. Через те я й не запалюю свого діво-

чого багаття. Дехто з парубків напосідає на батька, щоб примусив мене запалити. І Лі-баш теж. Він добрий мисливець. А Махкук усе ходить поблизу намету та співає пісень. Кумедний він. Ввечері, як стемніє, підійдїть до мого намету, то почувєте, як він співає. Але батько дав мені волю робити як хочу, і тому я й не запалюю свого вогню. Знаєте, коли дівчина хоче віддаватися, то в такий спосіб подає звістку парубкам. Четвероокий завжди казав, що це чудовий звичай. А сам нікого не взяв собі за жінку. Можливо, був застарий. Мав уже лисину, але я не думаю, щоб він справді був дуже старий. А як ви знаєте, що закохалися... Закохалися так, як Паоло і Франческа?

Смок знімає очі під ясним поглядом її блакитних очей.

— Ну, бачите... — запинався він. — Кажуть, що кохання дорожче за життя. Коли хтось відчує, чи то він, чи вона, що не може без когось жити... Значить, прийшло кохання. А взагалі, розповісти це важко. Це просто знаєш от і все.

Вона глянула в долину, тяжко зітхнула і знову взялася до шиття.

— Я, — сказала вона трохи згодом, — я ніколи не піду заміж.

VI

— Аби якось вибратись звідси, а там уже кинутися навтьоки, — похмуро сказав Малий.

— Ми ніби у великій пастці, — погодився Смок.

З вершини лисого шпиля вони роздивлялися на Снасові володіння. З заходу, сходу і півдня їх обступили високі гори й зубчасті кряжі. На північ стелилась безкрая рівнина. І все ж вони знали, що й там чимало хребтів постануть на їхньому шляху.

— О цій порі року я міг би дати вам три дні фори, — сказав Снас Смокові якось увечері. — Самі бачите, що вас зрадив би слід. Ентон утік, коли сніг розтанув. Мої хлопці наздоженуть кого хочете з білих людей; до того ж ви самі торували б їм шлях. А як розтане сніг, я вже подбаю, щоб вам не трапилося нагоди, як тому Ентону. Наше життя здорове. А світ — він швидко забувається. Мене завжди дивувало, як легко можна обходитись без нього.

— Хто мене турбує, так це Дені Мак-Кен, — признався Смокові Малий. — Він не здатний до втечі, але присягається, що знає дорогу на захід. Отож доведеться тягти і його за собою.

— Ми всі тут в однаковому становищі, — зауважив Смок.

— Тільки не ти.

— А чому?

— Хіба ти не чув новини?

Смок захитав головою.

— Сьогодні я чув, що ввечері вже розпочнеться, — за цілих півроку до терміну.

Смок тільки знизав плечима.

— І ти не цікавишся — що? — дратував побратима Малій.

— Сподіваюсь почути від тебе.

— Ну от, жінка Денні щойно сказала парубкам... — Малій навмисне спинився, — а парубки, як звичайно, сказали мені... що сьогодні дівчата запалють багаття. От і все. Це тобі подобається?

— Не розумію, куди ти вернеш.

— Не розумієш? Та це ж яснісінько. Є тут одна спідниця, що важить на тебе. От вона й збирається запалити вогонь. А звуть її Лабіскві. О, я спостеріг, як вона дивиться на тебе! Вона ніколи ще не запалювала багаття. Завжди казала, що не вийде заміж за індіця. І от тепер, якщо вона, клята, запалить вогонь, то це тільки для мого бідного Смока.

— Ти маєш рацію, — сказав Смок, і серце його впало: він пригадав, як поводитися Лабіскві останнім часом.

— Так воно завжди буває, — вів далі Малий. — Тільки ми задумали тікати, як з'явилася ота спідниця і все поплутала. Не щастить нам... Еге! Ти чуєш?

Три старі жінки спинилися між табором парубків та вогнищем Мак-Кена, і найстарша з них почала щось вигукувати різким фальцетом.

Смок вловив тільки імена, і Малий, сумно посміхаючись, тлумачив йому:

— Лабіскві, дочка Снаса, Великого Вождя й Повелителя Хмар, сьогодні ввечері запалює свій перший дівочий вогонь. Мака, донька знаменитого Овітса, Переможця Вовків...

Так було перераховано імена кільканадцяти дівчат, і три галасливих вісниці поплентались далі, щоб оголосити їх біля інших вогнищ.

Парубки, що заприсягалися ніколи не балакати з дівчатами, не цікавились наступним святом і, щоб виявити своє презирство, одразу почали ладнатися в дорогу, хоч Снас наказував їм вирушити тільки на другий день. Не погоджуючись з думками старих мисливців, Снас вирішив, що стадо оленів, слідами якого йде плем'я, поділилося. Парубкам було доручено розвідати це і пошукати другої половини великого стада.

Смок, занепокоений тим, що Лабіскві запалювала вогонь, і собі пристав до парубоцтва. Але раніше він порадився з Малим і Мак-Кеном.

— Чекай нас там на третій день, Смоку,— сказав Малий. — А ми захопимо з собою начиння і собак.

— Але пам'ятай; — застеріг його Смок, — коли щось перешкодить нашій зустрічі, ви йдіть далі й виходьте прямо до Юкону. Якщо вам пощастить, то влітку прийдете по мене. Якщо ж мені пощастить, то я повернусь по вас.

Мак-Кен, що стояв біля свого вогню, показав очима на скелясту гору, там, де високе західне пасмо заступало розлогу рівнину.

— Ото вона, — сказав він.— З південного боку — маленький струмок. Ми підемо ним угору. На третій день дістанемось туди. Де б ви не вийшли до струмка, то зустрінете нас або знайдете наші сліди.

VII

Але Смоку не пощастило. Парубки змінили напрям, тоді як Малий і Мак-Кен простували з собаками до верхів'я струмка. Смок з парубками опинився за шістдесят миль на північний схід, натрапивши на слід другого

стада оленів. Лише через кілька днів, коли вже добре смеркло, вони повернулися до табору. Падав сніг. Жінка, що стояла, лементуючи біля вогню, кинулася до Смока. В очах у неї була люта зненависть, і вона кляла його, лаяла й показувала на щось загорнуте в хутро, що лежало на санках.

Що трапилось, Смок міг тільки здогадуватися, і коли підійшов до вогнища Мак-Кена, то сподівався, що й тут його зустрінуть лайкою. Але, замість того, побачив самого Мак-Кена, що сумлінно жував шматок оленини.

— Я не вояк, — пояснював він плаксиво. — Але Малий утік, хоч зараз вони женуться за ним. Він бився, як лев. Але його піймають неодмінно. Тепер йому кінець, бо він підстрелив двох парубків, а третьому влучив прямисінько в серце.

— Знаю, — відповів Смок. — Я щойно зустрів удову.

— Старий Снас хоче бачити вас, — додав Мак-Кен. — Він наказав, щоб ви, як тільки повернетесь, одразу йшли до нього. Про вас він нічого не знає. Пам'ятайте, Малий тікав тільки зі мною.

Біля Снасового вогню Смок зустрів Лабіскві. Вона глянула на нього з такою ніжністю, що Смока охопив переляк.

— Я рада, що ви не тікали, — сказала

вона. — Бачите, я... — Дівчина завагалась, але не опустила очей. — Я запалила свій вогонь. Звичайно, це тільки для вас. Збулося. Я кохаю вас дужче, ніж батька. Дужче, ніж тисяча Лібашів і Махкуків. Я кохаю вас більше, ніж будь-кого на світі. Я кохаю — як це не дивно—як кохала Франческа, як кохала Ізольда. Старий Четвероокий казав правду. Індійці так не кохають. Але у мене блакитні очі і біла шкіра. Ви теж білий. Ми білі обоє.

Ще жодна жінка не освідчувалась Смокові у коханні, і він не знав, що робити. Це навіть не було освідчення. Його згоди тут не питали. Лабіскві все вирішила сама. Очі її сяяли так ніжно, що він дивувався, чому вона не обійме його і не покладе йому голови на плече. Нарешті він зрозумів, що, незважаючи на всю свою ширість і силу кохання, вона не знала, як виявити його. У первісних дикунів це відбувається інакше. Тому їй ніде було навчитися. Вона щебетала про щастя кохати, а він силкувався примусити себе сказати їй правду. Бо ж саме була нагода.

— Але послухайте, Лабіскві, — почав він.— Чи ви певні, що знаєте від Четвероокого всю історію кохання Паоло й Франчески?

Вона сплеснула руками і засміялася, непохитна в своєму щасті.

— Хіба ще не кінець?! Я так і знала, що то ще не все про кохання! Я багато думала з того часу, як запалила свій вогонь. Я...

Тут крізь густу пелену лапато́го снігу підійшов Снас, і Смок втратив нагоду.

— Добривечір, — буркнув похмурий Снас. — Ваш товариш тут заварив кашу. Я дуже радий, що ви розумніший.

— Може, скажете, що трапилося? — спитав Смок.

В густій бороді грізно блиснули білі зуби.

— Звичайно, скажу. Ваш товариш убив одного з моїх людей. Цей покидьок Мак-Кен здався при першому пострілі. Він ніколи вже не тікатиме. Та й вашого товариша доженуть мої мисливці. Він ніколи не дійде до басейну Юкону. Що ж до вас, то ви спатимете відтепер біля мого вогнища. Я сам буду пильнувати вас.

VIII

Тепер становище Смока було досить скручне. Він бачився з Лабіскві частіше, ніж коли. Її привабливість і невинність, та щире кохання лякали його. Вона одверто дивилася на нього закоханими очима, і кожний погляд ніжно голубив його. Він ніяк не міг наважи-

тися сказати їй про Джой Гастел. Все лихо було в тому, що Лабіскві й справді була на-прочуд гарна. Така, що не можна було одвести очей. Хоч його й мучило сумління, та мусив визнати, що всі ці зустрічі йому приемні. Вперше в житті він заглядав у жіночу душу, така ясна вона була в Лабіскві, така невинна і чиста, що він читав у ній, як у книзі. Вся первісна чеснота була в ній, не зіпсована ні умовностями, ні брехнею. Пригадався йому Шопенгауер, і Смок знав тепер, що той його сумний філософ не мав рації. Знати жінку так, як Смок знав Лабіскві, це значить переконатися, що всі ненависники жінок несповна розуму.

Лабіскві була просто-таки надзвичайна, а проте поруч з її обличчям невинно поставало обличчя Джой. Та володіла собою, знала, як триматися, знала всі заборони цивілізації, але в його уяві Джой малювалася такою ж чесною, як і Лабіскві. Дивлячись на одну, він порівнював її з другою. На всіх жінок на світі дивився він тими очима, що заглядали тепер в душу Лабіскві при світлі Снасового вогнища в країні снігів.

І Смок пізнав самого себе. Він пригадав усе, що знав про Джой Гастел, і був певен, що кохає її. Але його захоплювала й Лабіскві. А що ж тоді це, як не кохання? Він не

міг добрати до цього ніякої іншої назви. Це було теж кохання. Це мусило бути кохання. І він був дуже вражений, збагнувши, що він схильний до полігамії. Він чув по студіях Сан-Франціско твердження, що один чоловік може кохати одночасно двох, а то навіть і трьох жінок. Але не вірив цьому. Як міг він цьому вірити, коли не мав досвіду? Тепер справа стояла інакше. Він справді кохав двох жінок. Здебільшого він був переконаний, що кохає Джой Гастел дужче, але бували й такі хвилини, коли він думав, що дужче кохає Лабіскві.

— На світі багато жінок, — сказала якимось вона. — І всі вони кохають чоловіків. Вас, мабуть, багато кохало?

Смок не відповів.

— Скажіть мені, — домагалась вона. — Хіба не так?

— Я ще ніколи не був жонатий, — викручувався Смок.

— І у вас більше нікого нема? Ніякої іншої Ізольти десь там, за горами?

Тут Смок і зрозумів, що він боягуз. Він чомусь збрехав. Проти волі, але збрехав. Він захитав головою, ласкаво посміхнувшись, і, певно, й сам не відав, скільки ніжності було в його очах, бо Лабіскві раптом вся аж за-світилася щастям.

Він виправдувався сам перед собою, заспокоював себе облудними доказами, — але ж він не був спартанцем, щоб розбити її серце.

Снас теж частенько бентежив його.

— Кому приємно бачити свою дочку заміжжю? — казав він Смокові. — Особливо людині чутливій. Це важко. Одна думка про це й то вражає. Але життя є життя, і Маргеріт теж мусить колись одружитися.

Він трохи помовчав, а потім провадив:

— Я сувора, жорстока людина. Проте закон для мене святий, і я справедливий. Тим більше, що тут, серед цього первісного народу, я сам закон і справедливість.

Що він хотів сказати, Смок так і не довідався, бо його раптом перепинив вибух дзвінкого, наче срібло, сміху Лабіскві, що весело бавилась з вовчням у наметі. Обличчя Снаса скорчилось від болю.

— Я можу стерпіти це,— похмуро бубонів він. — Маргеріт мусить вийти заміж, і дуже добре, що ви опинилися тут.

Лабіскві саме вийшла з намету і підійшла до багаття з вовчням на руках; її наче магнітом тягло подивитися на милого, а в очах так і сяяло кохання, якого ніхто не навчив її ховати.

— Послухайте, — сказав Мак-Кен. — Ось і весна, сніг скоро вкриється настом. Найліпший час для мандрівки, якби не весняні гірські хуртовини. Я знаю їх. І з кимось іншим нізашо не тікав би о цій порі, та з вами наважився.

— Але ж ви не зможете бігти, — заперечував Смок. — Ваш хребет став м'який, ніби мозок у ньому розтопився. Якщо я й тікатиму, то тільки сам. А можливо й не буду тікати. М'ясо оленів смачне, а скоро прийде літо, будемо їсти лососину.

— Ваш товариш помер, — казав Снас, — мої мисливці не вбивали його. Вони знайшли його тіло в горах. Він замерз під час хуги. Жодна людина не може звідси втекти... То коли ми справлятимем ваше весілля?

— Я пильную за вами, — казала Лабіскві. — У вас глибокий смуток в очах. О, я добре знаю ваше обличчя! На шиї у вас є маленький шрам, якраз під вухом. Коли ви щасливі, куточки рота піднімаються вгору. Коли ж вам сумно, вони спускаються вниз. Коли ви посміхаєтесь, я бачу три-чотири промені в куточках очей, коли смієтесь — шість. Іноді буває навіть сім. А от тепер немає жодного.

Я ніколи не читала книжок бо не вмію читати. Але Четвероокий багато дечого навчив мене. Англійську мову я добре знаю. Це він мене навчив. В його очах я теж бачила сум і журбу за світом. Він часто журився. Хоч тут і гарне м'ясо, і риби вдосталь, і ягоди є, і коріння, і борошно буває, проте він журився за своїм краєм. Невже й ви тужите за ним? Четвероокий не мав тут нікого. А ви ж маєте мене. — Вона зітхнула й похитала головою... — Четвероокий помер з журби за своїм краєм. Якщо ви житимете тут завжди, то теж помрете з журби? Я не з'яую вашого краю. Чи не хочете й ви тікати?

Смок не міг говорити, але вона бачила відповідь у журливих куточках його вуст.

Проминула хвилина мовчання. Вона, мабуть, боролася зі своїм почуттям, а Смок кляв себе за нерішучість, за нездатність сказати правду, за те, що мовчав про кохання до іншої жінки.

Знову Лабіскві зітхнула.

— Ну, гаразд. Я так кохаю вас, що навіть не боюся батькового гніву. А в гніві він страшніший за гірську завірюху. Ви розповіли мені, що то кохання. Ось вам доказ кохання. Я допоможу вам втекти.

Смок тихо прокинувся. Теплі маленькі пальчики торкнулися його щоки і ніжно лягли на уста. Хутро, притрушене інеєм, залоскотало обличчя, і хтось тихенько сказав йому:

— Ну, ходіте!

Він обережно сів і прислухався. Сотні вовкодавів вже виводили свої нічні пісні, але навіть крізь це виття Смок почув рівне Снасове дихання.

Лабіскві легенько потягла його за рукав, і Смок зрозумів, що вона хотіла. Він узяв свої мокасини й вовняні шкарпетки і виповз на сніг. Минувши вогнище, що вже пригасало, вона показала йому на взуття і, поки Смок узувався, сама повернулася до намету, де спав Снас.

Помацавши рукою годинника, Смок дізнався, що була перша година ночі. Зовсім тепло, подумав він, не більше як десять під нулем. Лабіскві вернулася й повела його темними стежками серед поснулого табору. Ступали легко, як тільки могли, і все ж сніг рипів під мокасинами, але звуки губились серед собачого виття.

— Тепер ми можемо говорити, — сказала Лабіскві, коли останнє вогнище лишилося позаду.

При світлі зірок вона глянула йому

в обличчя. Смок раптом помітив, що вона щось несла, і, поторкавши, довідався, що то його лижви і рушниця, два пояси з набоями і постіль.

— Я все приготувала,— сказала Лабіскві і радісно засміялась. — Ще два дні тому я зробила схованку. Там є м'ясо, борошно, сірники та лижви, на яких краще йти по твердому насту. О, я вмю ходити снігом, ми підемо швидко, коханий.

Смок не зміг нічого сказати. Досить несподіваним було те, що вона влаштувала втечу, але щоб і вона наважилась тікати з ним, цього він зовсім не сподівався. Не знаючи, що далі чинити, він мовчки позабирав од неї речі, а потім обняв і пригорнув до себе.

— Бог добрий, — шепотіла Лабіскві. — Він послав мені милого.

Але Смок виявив досить мужності, щоб не сказати, що хоче тікати сам. І поки він зважився щось мовити, усі згадки про ясні, сонячні країни зникли й потьмарились в його пам'яті.

— Давай вернемось, Лабіскві, — сказав він. — Ти будеш мені за дружину, і ми житимем завжди з твоїм народом.

— Ні! Ні! — загукала вона, а тіло її, що було в його обіймах, аж здригнулося. — Я

знаю. Я багато думала. Журба за рідним краєм краятиме тобі серце. Четвероокій помер від цього. І ти помреш. Всі люди з ваших країв сумують. Я не хочу, щоб ти помер. Ми підемо на південь і подолаєм снігові гори.

— Моя люба, — змагався Смок, — ми мусимо вернутися.

Вона притулила йому рукавицю до вуст.

— Ти кохаеш мене? Скажи, що кохаеш.

— Я кохаю тебе, Лабіскві. Ти моя мила, моє...

Знову рукавиця не дала йому говорити.

— Ми підемо до схованки, — сказала вона рішуче. — Це за три милі звідси. Ходімо.

Він опирався, та вона тягла його за руки. Його ж спокушало сказати про ту другу жінку, по той бік південних гір.

— Було б велике лихо тепер вернутися, — казала вона. — Я... я... дикунка, і я боюся того світу, але ще більше боюсь за тебе. Це якраз те, що ти казав. Я кохаю тебе дужче, аніж кого іншого. Я кохаю тебе дужче, ніж саму себе. У мене тільки й думки, що про тебе. І вони такі яскраві ті думки, їх так багато, як зірок на небі... Я не можу навіть висловити цього. Вони ось тут — дивись!

Кажучи це, вона стягла його рукавицю і просунула руку собі під парку, до серця, міцно-міцно притиснувши до грудей.

Смок довго мовчки наслухав, як билося її серце, бо розумів, що воно б'ється для нього, що тьохкання його — це кохання. Потім по волі, все ще держачи його руку, вона відхилилась й пішла до схованки. Смок не міг далі опиратися. Наче те серце, що билось під його долонею, вело його за собою.

XI

Поверхня снігу, що відтавала за день, вночі замерзала, тому була така міцна, що вони швидко бігли на своїх лижвах.

— Ось тут, в гущавині, схованка,— сказала Лабіскві.

Але раптом схопила його за руку, боязко затремтівши з несподіванки. За деревами весело стрибало полум'я невеличкого багаття, а біля нього сидів Мак-Кен. Лабіскві щось пробубоніла по-індійськи, і це так скидалося на ляскання батога, що Смок збагнув, за віщо Четвероокий прозвав її гепардом.

— Я боявся, що ви втечете без мене, — виправдувався Мак-Кен. Його маленькі очиці лукаво блимнули. — Я слідкував за дівчиною й, коли побачив, що вона ховає лижви та їжу, теж пішов. Я захопив свої лижви, одіж і харч. Багаття? Не турбуйтеся. Табір спить, а чека-

ти було холодно. Ну що, одразу й помандруємо?

Лабіскві швидко глянула на Смока і так само швидко винесла свій вирок. Хоч у коханні вона поводитись, як дитина, зате тепер показала неабияку рішучість.

— Мак-Кене, ти собака! — зашипіла вона, і очі її дико блиснули. — Я знаю, що ти ладен сполошити табір, якщо тебе не візьмуть. Гарант. Ми візьмемо тебе. Але гляди. У мене батькова вдача. Будеш робити все, що скажуть. Будеш коритися. А якщо здумаєш огинатись, то краще тобі сидіти вдома!

На світанку вони опинилися в смузі шпилів, що лежали між розлогою рівниною й горами. Мак-Кен запропонував поснідати, але вони йшли далі. Так вони йтимуть, поки сніг, підтанувши на сонці, не стане крихкий. Тоді й снідатимуть.

Лабіскві розповідала Смокові все, що знала про цю країну, і про те, як вона думала обдурити погоню. Звідси тільки два шляхи: один на захід, другий на південь. Снас негайно пошле парубоцькі загони, щоб захопити обидві стежини. Але був ще й інший шлях на південь. Правда, напівдорозі серед високих гір він повертав на захід і йшов трьома перевалами, які виводили на звичайний тракт. Коли парубки не знайдуть слідів, то, мабуть,

повернуть, гадаючи, що втікачі пішли на захід, бо їм і на думку не спаде, що вони зважилися тікати найдовшим шляхом. Оглянувшись на Мак-Кена, що плентався позаду, Лабіскві стиха сказала:

— Він їсть. Це недобре.

Смок обернувся. Ірландець нишком жував, витягаючи м'ясо з торби.

— Не їжте до пори, Мак-Кене, — звелів він. — В країні, де ми ідемо, нема дичини.

Коло першої години снігова поверхня так відтала, що лижви провалювалися; о другій годині навіть перетинки не помагали. Розташувалися на одпочинок і вперше попоїли. Смок оглянув запаси їжі. Мак-Кен понапихав у свою торбину стільки шкурок чорнобурих лисиць, що для м'яса ледве лишалось місце.

— Запевняю вас, я не знав, що вони займуть так багато місця, — виправдувався він. — Я клав їх поночі. Зате вони коштують добрі гроші. А маючи зброю, ми вдосталь здобудемо дичини.

— Вовки б тебе з'їли, — зловісно сказав Смок, а очі Лабіскві гнівно спалахнули.

Удвох вони розрахували, що їжі вистачить на місяць, якщо бути ощадними і не давати волі своєму апетитові. Смок поділив усе на

три частини, бо цього домагалася Лабіскві, яка теж хотіла нести вантаж.

На другий день струмок вивів їх на широку полонину, і вони, раз у раз провалюючись, щасливо досягли твердого перевалу.

— Ще десять хвилин, і ми не змогли б перейти полонини, — сказав Смок, коли спинилися перепочити. — Ми, мабуть, піднялися на тисячу футів.

Але Лабіскві мовчки показала на розлогу долину. Поміж рідкими деревами маячіло п'ять темних плям, що ледве рухалися.

— Хлопці! — сказала вона.

— Вони провалюються по пояс, — зауважив Смок. — Сьогодні нізащо не злізуть сюди. Ми ще втечемо. Ходімо, Мак-Кене. Та ширше ступайте. Їсти не будемо, аж поки несила буде йти.

Мак-Кен зітхнув, у нього в кишені не було вже сала, і він уперто брів позаду.

Так вони йшли, не провалюючись, аж до третьої години і за цей час добилися туди, де падала тінь від гори, і сніг уже знову підмерзав. Лише раз вони спинилися, вийняли відібране у Мак-Кена сало і з'їли його на ходу. М'ясо дуже промерзло, і його можна було б їсти, тільки потримавши на вогні. А сало кришилось у роті і хоч трохи заспокоювало шлунок.

О дев'ятій годині, коли після довгого при- смерку небо облягла густа темрява, вони ота- борилися серед купки маленьких сосен. Мак- Кен безпорадно пхикав. Денний перехід всіх дуже потомив, а він, крім того, незважаю- чи на свій дев'ятирічний досвід, їв по дорозі сніг і тепер мучився, бо пекло в роті.

Лабіскві була невтомна. Смок дивувався з її життєздатності й витривалості. Її весе- лість не була робленою. Завжди у неї була посмішка на вустах, а її рука пестливо затри- мувалась, коли їй траплялося торкнутись до нього.

Вночі повіяв вітер і випав сніг. Вдень їх сліпила хуртовина, і тому вони не помітили струмка, де шлях завертав до західного пере- валу. Більше двох днів вони блукали, і за ці два дні весна знов змінилася зимою.

— Хлопці загубили наш слід, одпочинемо день, — прохав Мак-Кен.

Але цього не можна було робити. Смок і Лабіскві розуміли всю небезпеку свого ста- новища. Вони заблудили серед високих гір, де не було жодної дичини і навіть сліду її. День у день вони бачили ті самі, неначе вику- ті з заліза, краєвиди, плуталися в лабіринті ущелин і долин, що зрідка виходили на захід. Опинившись у такій ущелині, вони могли йти тільки нею, не питаючи, куди вона їх виведе,

бо суворі шпилі і гірські пасма обабіч були неприступні й недосяжні.

Страшні зусилля й холод виснажували їх, проте вони зменшили свою пайку. Одного разу вночі Смок прокинувся від якогось шурхоту. Він виразно чув зітхання й хрипіння там, де лежав Мак-Кен. Роздмухавши вогонь, він побачив Лабіскві, що тримала за горлянку ірландця й силкувалася витягти йому з рота шмат м'яса. Раптом її рука опустилася, і в ній блиснув кинджал.

— Лабіскві! — гукнув Смок.

Рука завагалася.

— Не треба, — сказав він, підходячи до неї.

Вона аж трусила від гніву, але рука, по деякому ваганню, опустилася. Лабіскві наче боялася, що не стримає себе, і тому пішла до вогню й почала підкидати дрова. Мак-Кен сів. Він стогнав, наляканий, але й розлючений.

— Де ви взяли м'ясо? — спитав Смок.

— Обшукай його, — сказала Лабіскві.

Це були перші слова, що вона промовила, і від гніву голос її тремтів.

Мак-Кен пручався, але Смок взяв його міцно й обшукав. З-під пахви в нього він витяг шматок м'яса: Мак-Кен одігривав його своїм теплом. Тут вигук Лабіскві примусив Смока озирнутися. Вона кинулась до клунка

Мак-Кена й розв'язала його. Замість м'яса звідти посипався мох та всілякий непотріб, що його він напхав, аби надати мішкові звичайного вигляду.

Знову рука Лабіскві схопилася за кинджал, і дівчина кинулася до злочинця. Та Смок спинив її. Вона скорилася, плачучи від безсилої люті.

— О, любий, не в їжі справа! — бідкалась вона. — Він їсть тебе... Жере твоє життя!

— Ще поживемо, — заспокоював Смок. — Тепер він нестиме борошно. Сирим його він не їстиме, а як спробує, то я сам уб'ю його.

Він пригорнув її.

— Серденько моє, вбивати — то чоловіча справа. Жінки не вбивають.

— Невже ти перестанеш любити мене, коли я уб'ю цього собаку? — спитала вона здивовано.

— Любитиму, але менш, — ухилився Смок.

Вона покірно зітхнула.

— Гарзд. Я не вбиватиму його.

ХІІ

Хлопці невпинно гналися за ними. Передбачаючи, якої дороги мусять триматися втікачі, а також добре орієнтуючись на місцевості,

вони щоразу потрапляли на їхній слід. Коли падав сніг, Смок і Лабіскві міняли напрямок, зненацька йдучи на схід, тоді як кращий шлях провадив на південь або на захід; минаючи низькі перевали, вони навмисне дерлися на вищі. Проте ніяк не могли спекатися погоні. Іноді вигравали кілька день, але за якийсь час хлопці знову з'являлися в даліні. Скільки минуло днів, ночей, коли вони спочивали, скільки разів знімалась віхола, Смок вже й лік загубив. Серед якоїсь дикої, божевільної фантазмагорії страждань і боротьби вони з Лабіскві йшли все далі, а Мак-Кен, що весь час затримував їх з тої чи іншої причини, плентався десь позаду. Вони йшли темними ущелинами з такими стрімкими кручами, що навіть сніг на них не тримався; а то переходили крижаними долинами по замерзлих озерах. Отаборювались вище смуги лісів, не розкладаючи багаття; м'ясо, щоб можна було їсти, відігрівали теплом свого тіла. І незважаючи на це, Лабіскві завжди була бадьора, весела і тільки на Мак-Кена дивилася без усміху. Ніщо не могло затьмарити її кохання до Смока.

Наче та кішка, пильнувала вона за розподілом убогої їжі, і Смок бачив, як ненавиділа Мак-Кена, коли той починав ворухити щелепами.

Якось Лабіскві взялася ділити їжу, і одразу ж Мак-Кен вибухнув диким протестом. Не тільки йому, але й собі вона поклала менше, ніж Смокові. Після цього Смок ділив м'ясо сам. Якось уранці, після сніжної ночі, їх захопила невеличка лавина і скинула на сто ярдів з гори. Вони щасливо вибралися з неї, тільки Мак-Кен загубив клунка з борошном. Другий обвал поховав клунка назавжди. Після того, хоч лихо скоїлося не з вини Мак-Кена, Лабіскві ні разу й не глянула на нього, і Смок розумів, що вона боялася свого гніву.

ХІІІ

Настав перший погожий ранок: в небі ясна блакить і сонячне сяйво на снігу. Дорога йшла довгим схилом, й вони волоклися, наче примари в царстві мерців. Навколо панував непорушний, холодний спокій. Далекі шпилі, що прикрашали хребет Скелястих гір, виднілись так виразно, наче були не далі як за п'ять миль.

— Щось має бути... — прошепотіла Лабіскві. — Ти відчуваєш? Все якесь чудне!

— Неначе мороз мене проймає, — відповів Смок.

— Щось гуде в голові і в серці! — схвильовано казала вона. — Дивне якесь почуття.

— Я відчуваю, ніби щось зовні обгортає мене холодом і кожний нерв тремтить, — вторив їй Смок.

За чверть години вони спинилися перепочити.

— Я не бачу далеких гір, — зауважив Смок.

— Повітря стало якесь густе, — сказала Лабіскві.— Дихати важко.

— Дивіться: три сонця! — хрипів Мак-Кен.

Вони бачили двоє фальшивих сонць обабіч справжнього сонця.

— Іх п'ятеро! — гукнула Лабіскві.

Нові й нові сонця виринали й спалахували перед їхніми очима.

— Господи, їм ліку немає! — харчав Мак-Кен.

І справді, куди не глянь, блищали сліпучобілі сонця.

Мак-Кен пронизливо заскавчав від болю.

— Пече! — пожалівся він.

Тоді скрикнула й Лабіскві. Смок так само відчув, як йому опалило щоку, а потім вкололо щось холодне. Це нагадало йому купання в морській воді серед безлічі медуз. Він машинально схопився за щоку, щоб скинути те, що вжалило.

І саме тоді пролунав постріл,— якийсь чуд-

ний і приглушений. Внизу були індієці і по черзі стріляли у втікачів.

— Розійдемося! — звелів Смок.— І видирайтесь мерщій на гору.

Трое людей кинулись урозтіч і поповзли під гору; обличчя їм кусали й ранили якісь невидимі жала.

Глухі постріли примарно лунали в повітрі.

— Дякувати богові,— гукнув Смок,— у них чотири мушкети і тільки один вінчестер. Крім того, всі ці сонця заважають їм цілитися.

— Бачиш, батько у нестямі,— сказала Лабіскві.— Їм велено вбити нас.

— Як дивно,— мовив Смок,— твій голос звучить наче здалека.

— Затули рота! — раптом гукнула Лабіскві.— Я знаю, що це таке. Затули рота рукавом!

Мак-Кен упав перший і силкувався встати на ноги. І потім всі падали знову і знову, аж поки не досягли верховини. Вони не знали, що з ними діється: тіло дубіло, руки і ноги потерпли. З верху гори вони бачили хлопців, що, спотикаючись, дерлися вгору.

— Вони ніколи не дістануться сюди,— сказала Лабіскві.— Це біла смерть. Про неї розповідали старі люди. Незабаром впаде туман — ти ще такого не бачив. З нього рідко виходять живими.

Мак-Кена душило.

— Закрийте рота,— звелів Смок.

Ясне сяйво світило звідусіль, і Смок знову підвів очі до численних сонць. Вони мигтіли й заволікалися млою. У повітрі танцювали малюсінькі вогняні іскри. Найближчі шпилі вкрив чародійний туман. Вкрив він і хлопців, що так завзято намагалися зловити їх. Мак-Кен, похилившись, сидів на лижвах; рота і очі він затулював руками.

— Ідіть, не спиняйтеся,— мовив Смок.

— Я не можу,— стогнав Мак-Кен.

Його скорчене тіло захиталося. Смок підійшов до нього. Він сам ледве рухався, долаючи страшенну знемогу, хоч голова була зовсім ясна.

— Облиш його,— бубоніла Лабіскві.

Але Смок робив своє. Він примусив ірландця підвестися і поставив його обличчям до схилу, з якого треба було спускатися. Потім пхнув його, і Мак-Кен полетів униз, гальмуючи лижі костуром.

Смок подививсь на Лабіскві, й вона посміхнулася йому, хоч сама ледве трималася на ногах.

Він кивнув, щоб рушала, але Лабіскві підійшла ближче, і вони разом шугнули вниз, кризь густий і холодний вогонь.

Смок гальмував, але був важчий за Ла-

біскві і тому, випередивши її, помчав з шаленою швидкістю; йому вдалося спинитися лише далеко вниз на рівному плато. Тут він діждався Лабіскві, і вони знову пішли поруч, але що далі, то більше приставали. Найбільші зусилля не могли змусити їх рухатися швидше. Вони проминули Мак-Кена, що сидів, скорчившись на снігу, і Смок на ходу підняв його палицею.

— Тепер ми мусимо спинитися,— ледве шептала Лабіскві,— а то помремо. Треба накритися, як кажуть старі люди.

Вона, не гаючи часу, повідрізала ремінці на клунку. Смок розрізав і свої й востаннє глянув на смертельний туман та примарливі сонця. Вони накрилися з головою своїми ковдрами і щільно пригорнулися одне до одного. Хтось наштовхнувся на них і впав. Вони почули охкання й лайку і зміркували, що то був Мак-Кен. Він повалився на сніг і зайшовся від кашлю.

Іх раптом почало душити, груди рвав сухий кашель, якого не можна було спинити. Смок відчув жар. Лабіскві забила пропасниця.

Що далі, то частіше і нестерпніше ставали приступи кашлю, а ввечері їм трохи покращало, і вони задрімали.

Але Мак-Кен кашляв ще дужче; з того, як

він стогнав, вони зрозуміли, що він у гарячці. Смок захотів підвестись, та Лабіскві вчепилася в нього.

— Ні, ні,— благала вона.— Розкритися — значить умерти. Сховай обличчя ось сюди, дихай тихенько й не балакай.

Так вони довго дрімали в темряві, хоч приступи кашлю часто будили їх. «Мабуть, вже північ минула»,— подумав Смок, коли Мак-Кен закашлявся востаннє.

Смок прокинувся, відчувши на вустах дотик інших вуст. Він лежав у обіймах Лабіскві, його голова спочивала в неї на грудях. Голос її був веселий і дзвінкий, як звичайно.

— Вже день,— сказала вона.— Дивись, мій любий, вже день, ми живі! Треба вставати та йти далі, хоч я воліла б вік не підводитись. Ця ніч була така хороша! Я не спала і все дивилася на тебе. Я так тебе кохаю.

— Щось не чуто Мак-Кена,— промовив Смок.— А як це індійці не знайшли нас?

Він одсунув одєжу й побачив у небі лише одне звичайнісіньке сонце. Дув вітерець, свіжий, морозний, віщуючи погожі дні. Навколо все було звичайне. Мак-Кен лежав на спині. Його невмите, закурене димом обличчя застигло, наче мармур. Це зовсім не вразило Лабіскві.

— Глянь! Посмітюха! — гукала вона.— Це добра прикмета, коханий.

Індійців ніде не було.

XIV

Іжі стало так мало, що вони не зважувалися їсти й десятої частки голодної пайки. Багато днів і ночей мандрували вони, наче уві сні; часом Смок ловив себе на тому, що мурмотить щось собі під ніс, тупо вдивляючись в безкраї снігові шпилі. Потім знову неначе минали віки, і він знову приходив до пам'яті від власного бурмотіння. Лабіскві так само марила. І весь час вони прямували на захід, і весь час, наче на сміх, снігові гори заступали їм шлях, примушуючи повертати то на північ, то на південь.

— На південь нема шляху,— казала Лабіскві.— Старі люди знають. На захід, тільки на захід!

Одного дня зробилось холодно і почав падати густий сніг, навіть не сніг, а замерзлі крижинки. Вони падали цілий день і цілу ніч, і ще три дні й три ночі. Іти було неможливо, поки сніг не візьметься кригою, одтанувши вдень під весняним сонцем. Отож їм довелося лежати без руху в своїх хутрах. Через це вони їли менше, ніж завжди. Пайка була така мала,

що майже не заспокоювала голоду. А шлунок аж корчивсь від нього. І голова боліла. Лабіскві мало не збожеволіла, смакуючи свою крихітну пайку, вона щось радісно лопотала, плакала й верещала, і вперше схопила шматочок, призначений на другий день.

І Смок побачив дивну річ. Іжа на мить пробуджувала її свідомість. Тоді вона почала випльовувати їжу і розлютовано бити себе по роті.

Чимало дивного бачив Смок, поки вони мандрували. Довго падав сніг, а після нього повіяв дужий вітер, що ніс за собою змерзлі сніжинки і крутив ними, як буран крутить пісок. Всю ніч лютувала снігова буря, і, коли зовсім розвиднілось, Смокові все попливло перед очима, і він побачив чудні примари. Навколо здіймалися великі й малі шпилі, немовби натовп могутніх велетнів. Над кожним з них коливалися, маяли й тріпотіли велетенські снігові прапори, довжиною на кілька миль. Вони були білі, як молоко, а на них грала барвіста веселка в сріблястому сяйві сліпучого сонця.

— Мої очі бачать пришестья господнє,— співав Смок, дивлячись на ці серпанки снігу, занесені вітром в небесну блакить.

Скільки він не вдивлявся, прапори не зникали з очей, і Смок думав, що марить, аж поки й Лабіскві не підвелася.

— Я марю, Лабіскві,— звернувся він.— Дивись. Може й ти щось побачиш.

— Це не марево,— сказала вона.— Старі люди не раз говорили про це. Скоро пові теплий вітер, і ми не загинемо, ми підемо на захід — і дійдемо.

XV

Смок застрелив посмітюху, і вони з'їли її. Якось в долині, серед набухлих верб, що купались в пухкому снігу, він підстрелив зайця. Потім забив ще хиреньку ласку. Оце і все. Бо край той неначе вимер від якоїсь наглої хвороби.

Обличчя Лабіскві зробилось худе, але яскраві, усміхнені очі завжди іскрилися, коли вона оберталась до нього. Вся вона сяяла якоюсь небесною красою.

Дні довшали, і сніг почав осідати. Удень поверхня його одтавала, а за ніч знову підмерзала. Тому йшли тільки вранці і ввечері, бо сніг не міг витримати їхньої ваги. Коли на Смока напала куряча сліпота, Лабіскві вела його на паску, прив'язаному до свого стану. А коли з нею сталося це, поводитирем був Смок. Голодні, напівживі, вони дедалі глибше пірнали в забуття, і лиш поклик життя вів їх вперед по країні, що прокидалась від сну.

До краю виснажений, Смок боявся вже й спати, такі сновиддя ввижались йому в цій божевільній, окутій присмерком країні. Завжди йому снилася їжа, і завжди вона була біля самого рота, але в останню мить кудись зникала. Він давав обіди своїм товаришам у Сан-Франціско, сам жадібно порядкуючи і прикрашаючи стіл гронами винограду з кармазиновим листям. Гості запізнавались і, вітаючись з ним, сипали жартами й дотепами, а він скаженів, бо прагнув швидше сісти за стіл. Він зненацька підходив до столу, непомітно хапав повну жменю чорних стиглих маслин і знов повертався стрічати гостей. А ті знову оточували його, сміялися й кидали дотепами, тоді як він мало не божеволів від думки, що в руці в нього стиглі маслини.

Смок давав багато таких обідів і кожного разу залишався ні з чим. Він був присутнім на банкетах, гідних Гаргантюа, де натовп гостей трошив засмажених биків, витягаючи їх із печей та кромсаючи ножами величезні шматки паруючого м'яса. Він стояв, роззявивши рота, перед довгим рядом індиків, що їх продавали крамарі в білих фартухах. І всі купували, окрім Смока, що стояв як укопаний. Ось він, ще хлопчиком, сидить з високо піднесеною ложкою над великою мискою з молоком, куди накришено хліба. А то женеться за по-

лохливими коровами і даремно силкується добути від них молока. Або в гидких підземеллях змагається з щурами з-за крихти чи покидька. Не було такої їжі, що не доводила його до божевілля.

Тільки раз приснився йому приемний сон. Він помирає з голоду після корабельної катастрофи, деє на безлюдному острові; змагаючись з прибоєм Тихого океану, збирає мушлі, що попроставали до скелі, а потім складає їх коло сухих трісок, що лишилися від весняної поводи. Запаливши багаття, кладе на вугілля коштовну здобич, стежить, як розходяться стулки, а з них виглядає м'ясо, ніжне, рожеве. Спеклися! На цей раз ніхто не відніме у нього їжі! Сон збудеться нарешті! Тепер він попоїсть. Але за певністю приходить сумнів, і він лякається неминучого розчарування, аж поки м'ясо, гаряче й запашне, не опиняється у нього в роті. Його зуби вп'ялися в м'ясо. Він їсть! Трапилось чудо! Це розбудило його. Було темно, він лежав на спині і чув своє плямкання. Його щелепи рухалися, він жував, таки в роті у нього було м'ясо. Він не поворухнувся, і ось маленькі пальчики торкнулися його губів і всунули між них маленький шматочок м'яса. На цей раз він розсердився. Лабіскві скрикнула й, розплакавшись в його обіймах, швидко заснула. А він лежав і дивувався

з сили кохання та дивної величі жіночого серця.

Нарешті прийшов час, коли зовсім не стало їжі. Високі шпилі одійшли, а перевали зробились нижчі, і перед ними прослався шлях на захід. Але рухатися далі не було сил, і, прокинувшись якимось уранці, вони не змогли встати. Смок ледве зіп'явся на ноги, упав і вже рачки заходився розкладати багаття. А коли Лабіскві і собі спробувала встати, то одразу ж падала, цілком знесилена. Смок упав поруч неї і гірко всміхнувся від думки, що хотів розпалити нікому вже не потрібне багаття. Варити не було чого, а день був і так теплий. Проміж сосен віяв легенький вітрець, і звідусіль чути було дзюрчання невидимих струмочків.

Лабіскві лежала нерухомо, і Смок боявся, що вона вмерла. Після полудня його збудило цокотання білки. Тягнучи важку рушницю, він поплентався по копкому снігу. Він то повз коліньми, то вставав і, ступивши до білки, падав. А та, наче дратуючи, поволі тікала від нього. Смок не мав сили, щоб одразу звести рушницю і вистрілити, хитра ж білка не сплялася. Не раз Смок падав у мокрий сніг і плакав од безсилля. Це був останній спалах життя, а потім його огорнув морок. Він не знав, скільки часу лежав непритомний, бо,

коли очуняв, був уже вечір, він весь дрижав, а мокра одіж примерзла до снігу. Білка давно втекла, і, втомлений, виснажений, він все ж таки приповз назад до Лабіскві. Смок був такий кволий, що цілу ніч проспав, наче мертвий, і сни більш не бентежили його.

Сонце вже підбилося, і та сама білка стрекотіла на дереві, коли він прокинувся, тому що рука Лабіскві торкнулась його щок.

— Поклади руку мені на серце, коханий,— сказала вона.— Голос її був чіткий, але кволий, і наче линув десь здаля.— У моєму серці жагуче кохання, моє кохання в твоїй руці.

Здавалосьь, минуло багато часу, поки вона знову заговорила.

— Пам'ятай, на південь шляху нема. Це добре знає оленячий люд. Тільки на захід... Там вихід... і ти дійдеш...

Смок знову поринув у дрімоту, але ще раз Лабіскві розбуркала його.

— Поцілуй мене,— сказала вона.— Поцілуй і я помру...

— Ми помremo разом, моя люба,— відповів він.

— Ні! — Кволим рухом руки вона спинила його, і хоч і тихий був її голос, Смок зрозумів усе. Її рука почала нишпорити, шукаючи чогось у відлозі парки, і, витягнувши звідтіль торбинку, вона поклала її Смокові в руку.—

А зараз поцілуй мене, коханий. Поцілуй мене і поклади мені руку на серце.

Він притулився вустами до її вуст, і знову морок насунувся на нього, а коли він опритомнів, то зрозумів, що він тепер самотній. Скоро помре. І був навіть радий, що помре.

Та ось він побачив, що рука його лежить на торбинці. Мимоволі посміхнувшись, з одної цікавості, потяг за шнурок. Звідти посипалась їжа. Він пізнав кожний шматочок, кожную крихітку,— все це Лабіскві сховала від себе,— шматочки хліба, приховані ще задовго до то-

го, як Мак-Кен загубив борошно; жилки, обдерті шматочки м'яса, крихітки сала, заяча лапка, ніжка білої ласочки; крильце і ніжка посмітюхи, — трагічні рештки, що свідчили про велике самозречення; це вона себе розпинала; це велика любов крала крихти у неї самої, смертельно голодної.

З божевільним сміхом Смок кинув усе це на кригу, і знову знепритомнів.

Йому снився дивний сон. Юкон геть висох. Він мандрував його річищем, поміж брудними калюжами та оточеними кригою скелями, збираючи великі самородки золота. Вага їх була завелика для нього, поки він не довідався, що їх можна їсти. І він почав жадібно їсти. Через що і ціну має золото, як не через те, що його можна їсти?

Коли Смок прокинувся, вже сяяло сонце. В голові у нього була якась дивна ясність. Але зір уже ніщо не затьмарювало. Зникло голодне тремтіння у всьому тілі, що так драгувало. Кров, здавалось, заграла, неначе весна увійшла і в нього. Смок повернувся, щоб збудити Лабіскві, і тільки тоді пригадав усе. Він глянув на їжу, що висипав був на сніг. Її не було. Тепер він зрозумів, що то вона й була самородками золота, які ввижалися йому уві сні. Марячи, він повернувся до життя, тому що Лабіскві віддала йому своє життя.

Вона відкрила йому очі, таємницю, ім'я якої—душа жінки.

Він був здивований, що спромігся дотягнути її тіло, загорнувши спершу в хутро, до відталого берега і поховати її.

Три дні, не маючи ріски в роті, Смок пробивався на захід. Опівдні третього дня він завалився коло широкого струмка, що вже скрес од криги. Він був певний, що то Клондайк. Поки темрява не огорнула його, він розв'язав клунок, попрощався з ясним світом і загорнувся в ковдру.

Чиєсь пищання розбудило його. Вже смеркалось. Над ним у гілках сосни були куріпки. Голод примусив його діяти, але він рухався, як неживий. Проминуло п'ять хвилин, поки він приклав рушницю до плеча і ще п'ять, поки, лежачи на спині і цілячи просто вгору, зважився натиснути курок. Він схибив. Жодна куріпка не впала, але жодна і не полетіла. Вони лише вовтузилися та перегукувались ліниво. Плече у нього боліло. Із другим пострілом теж не пощастило, бо він здригнувся, коли натиснув курок.

Куріпки не полетіли. Він склав ковдру і підклав її між правим боком і рукою. Сперши рушницю, він вистрілив ще раз, і один птах упав з дерева. Він пожадливо схопив його, але м'яса майже не було. Куля великого калібру

не лишила майже нічого, крім понівеченого пір'я. І навіть після цього куріпки zostалися на місці, і Смок вирішив: стріляти—то лише в голову. Тепер він цілив тільки в голову. Раз-по-раз він заряджав рушницю. Хибив, попадав, а дурні куріпки,—занадто ледачі, щоб зніматись,—падали на нього, наче дощ, віддаючи своє життя, щоб він міг жити.

Першу з них Смок з'їв сирю. Потім він ліг і заснув, і це життя, яке він поглинув, повернуло до життя його тіло. Коли він прокинувся, було поночі. Живіт судомило від голоду, але він мав уже досить сил, щоб розкласти багаття. Аж до світанку він пік куріпок і їв, розгризаючи кістки куріпки зубами, давно одвиклими від роботи. Потім він цілий день спав і прокинувся, коли було вже поночі, і знову заснув, і сонце нового дня розбудило його.

З подивом він побачив, що багаття палахкотить, жеручи свіжу порцію хмизу, а поруч парує на вугіллі чайник. Біля вогню спокійно сидів Малий. Він палив самокрутку і пильно дивився на нього. Смок заворушив устами, але щось йому перехопило дух, і сльози самі полилися з очей. Він простяг руку за цигаркою і затягся з насолодою.

— Давно я не палив,— сказав він нарешті тихим, спокійним голосом.— Дуже давно.

— І не їв, як я бачу,— буркотливо додав Малий.

Смок кивнув і показав на куріп'яче пір'я, розкидане навкруги.

— Ось тільки недавно й поїв,— сказав він.— Знаєш, я випив би чашечку кави. Та з'їв би ще пирога з салом.

— Ну, а бобів? — спокушав Малий.

— І від них не відмовився б. Мені здається, що я знову зголоднів.

Поки один варив, а другий їв, вони коротко розповідали про свої пригоди.

— Крига на Клондайку скресла,— закінчив Малий, — і ми чекали, поки вона спливе. Зо мною два обшиті човни та шість молодців,— ти всіх їх знаєш. Ми йшли як треба. Але на тому тижні натрапили на водоспад. От я й облишив їх: хай тягнуть скелястим берегом човна. Сам я мусив поспішати. Захопив побільше їжі та й пішов. Я так і знав, що десь знайду тебе напівживого.

Смок кивнув і міцно потиснув руку Малого.

— Будемо йти,— сказав він.

— Та ти ж наче немовля. Куди нам поспішати?

— Малий, я поспішаю по те, що мені найдорожче на Клондайку. Пакуйся. Я не можу ждати. Я йду по скарб, найдорожчий скарб!

Дорожчий за все на світі. За золоті озера, за копальні і життя, сповнене пригод. Це навіть краще, ніж бути справжнім мужчиною і їсти ведмедину.

Малий аж очі витріщив.

— Боже милостивий! Що ж то таке?.. Чи ти не збожеволів часом?

— Ні, ні, не збожеволів. Можливо, спершу треба добре виголодатись, щоб зробитися зрячим. Бо я побачив таке, про що ніколи не снів і не мріяв. Тепер я знаю, що таке жінка.

Малий розкрив рота, і на обличчі його ось-ось мала з'явитися глумлива посмішка.

— Не треба,— усовіщав його Смок.— Ти не знаєш, а я знаю.

І Малий утримався од жарту.

— Ага! Не треба й казати, я знаю її ім'я. Усі пішли осушувати озеро Несподіванок, а Джой Гастел і з місця не зрушила. Вона сидить у Доусоні і чекає, коли я повернусь і привезу тебе. Заприсяглася, що коли я не вернусь з тобою, то негайно продасть копальні, найме армію мисливців і виб'є дух з отого Снаса та його орди... Стій! Куди ж ти? Дай хоч спакуватись..

З М І С Т

С М О К Б Е Л Л Ю

СМАК ВЕДМЕДИНИ	5
ВЕДМЕДИНА	42
ПОХІД ДО СТРУМКА ІНДІАНКИ	77
МАЛИЯ БАЧИТЬ СНИ	108
ЛЮДИНА НА ТОМУ БЕРЕЗІ	130
ГОНИ	158

С М О К І М А Л И Я

ІСТОРІЯ МАЛЕНЬКОГО ЧОЛО-	
ВІЧКА	191
ЯК ВІШАЛИ КУЛТУСА ДЖОРДЖА	219
ВИРОДОК	244
ЯЧНА ПАНІКА	275
ВИСЕЛОК ТРУ-ЛЯ-ЛЯ	310
ТАЄМНИЦЯ ЖІНОЧОГО СЕРЦЯ	348

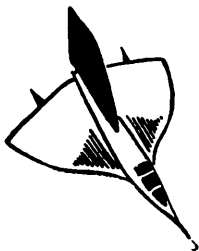
ДЛЯ СЕРЕДНЬОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ

Редактор А. О. Перепадя
Художній редактор А. М. Силава
Технічний редактор В. І. Дмухар
Коректори Г. К. Кудельська, Л. Н. Фесечко

Лондон Джек
СМОК И МАЛЫШ ПОВЕСТЬ
(На украинском языке)

Здано на виробництво 24. III. 1961 р. Підписано до друку 10. V. 1961 р. Формат 70x92¹/₃₂. Фіз. друк. арк. 13 Умовні друк. арк. 15,21. Обл. вид. арк. 11,75 Тираж 38000 Зам. № 371 Ціна 45 коп. Дитвидав УРСР Київ. Кірова. 34.

Друко-хромолітографія «Атлас» Головополіграф-видаву Міністерства культури УРСР. Львів, Зелена, 20.

ДИТВИДАВ УРСР

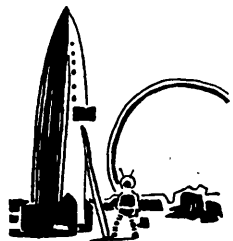
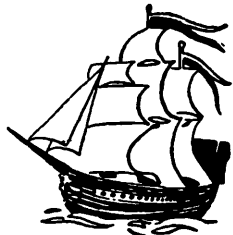
Серія „У світі пригод“

Протягом 1961 року вийдуть такі книжки цієї серії:

- Ардаматський В.** «Я 11—17». Повість про небезпечні пригоди радянського розвідника у ворожому тилу.
- Бердник О.** Марсіанські зайці. Збірка фантастичних та пригодницьких оповідань.
- Вигодська Е.** Небезпечний утікач. Захоплююча повість про народне повстання проти англійських колонізаторів в Індії.
- Владко В.** Аргонавти всесвіту. Науково-фантастичний роман про міжпланетну подорож радянських вчених.
- Дюїно М.** Шукачі фараонів. Повість про те, як було знайдено гробницю фараона Тутанхамона з незліченними скарбами і про долю учасників експедиції, котрі загинули при загадкових обставинах.
- Зубарев Ф.** Пригоди Омкая. Збірка оповідань з життя чукчів-мисливців.
- Конан-Дойл А.** Вигнанці. Пригодницька повість з часів гугенотських війн у Франції в XVI сторіччі.

- Локерман А.** Загадка «Білої гривни».
Пригодницька повість про піонерів, які допомогли геологам знайти родовище золота.
- Лондон Д.** Смок і Малий.
Повість про шукачів золота в Алясці.
- Мукерджі Г.** Харі і Карі.
Книга про пригоди в індійських джунглях двох друзів — хлопчика Харі і слоненяти Карі.
- Письменна Л.** Скарб Вовчої Криниці.
Повість про те, як завдяки пильності піонерів було спіямаю шпигунів однієї іноземної держави.
- Собко В.** Скеля Дельфін.
Повість про те, як школярі допомогли викрити і затримати небезпечного вора, колишнього білогвардійця-контррозвідника.
- Фрайберг Г.** Таємнича Африка.
Розповідь відомого німецького мандрівника про свої пригоди в лісах і пустелях Африки, де він ловив звірів для європейських зоопарків.
- Чжан-Чжі-мін** Диверсія у гавані Фейюньган.
Книга про боротьбу розвідників Народного Китаю з чанкайшістськими диверсантами.
- Шульц Д.** Серед Скелястих гір.
Повість про пригоди двох хлопчиків — білого та індійця — в Скелястих горах (Канада), де вони, відрізані обвалом від усього світу, прожили самі цілий рік.

Купуйте ці книжки в магазинах обласно-торгів, спеціалізованих книжкових магазинах, культмагах, сільмагах споживчої кооперації та кіосках «Союздруку».

Ціна 45 коп.